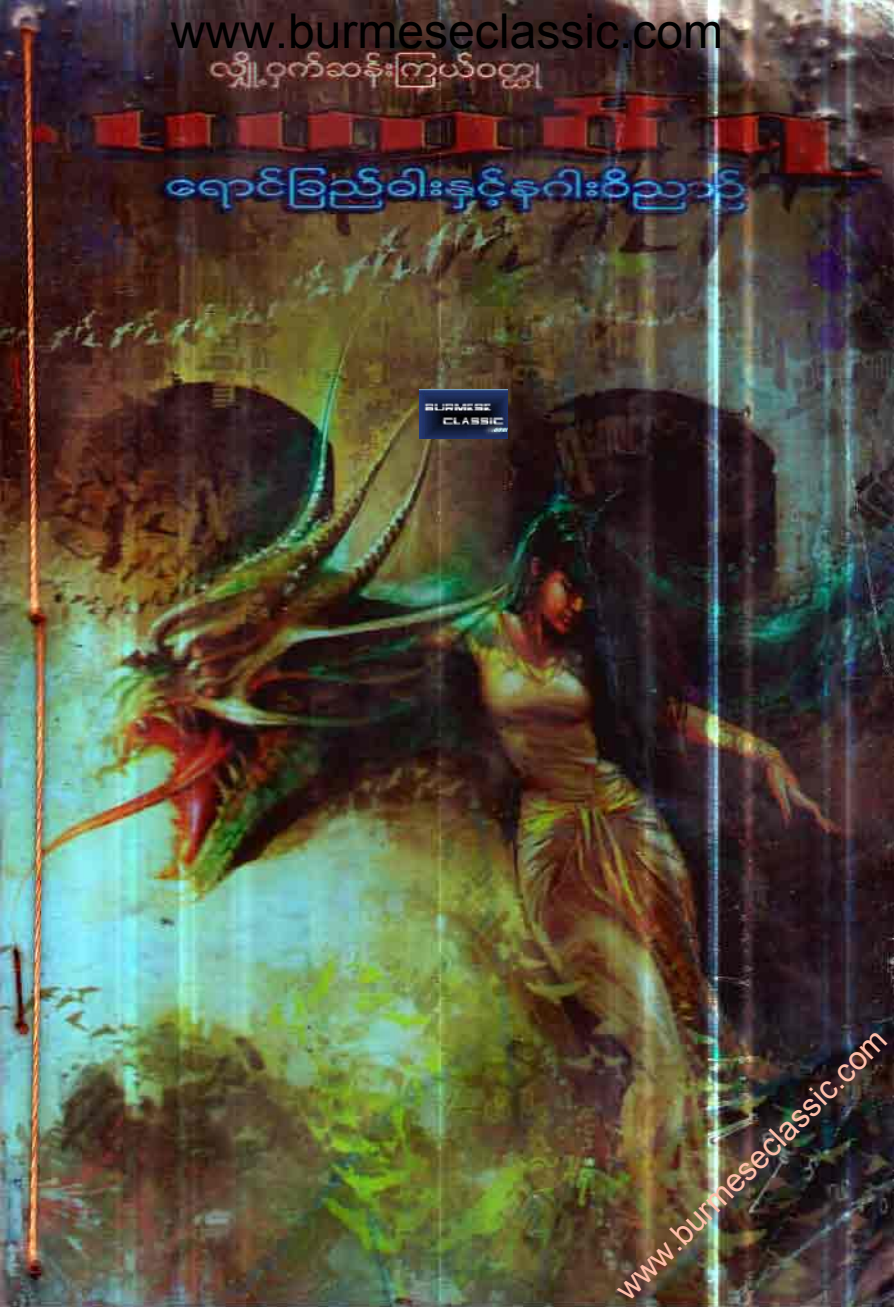

ရောင်ခြည်ဝါးနှင့်နဂါးဝိညာဉ်

BURMESE
CLASSIC

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၇၆၈၀၅၀၈

မျက်နှာပုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၀၀၉၂၀၀၇၀၈

ထုတ်ဝေသူ

ဦးသစ်လွင်(မြဝေငှစ)

ကံ့ကော်မြိုင်စာပေ၊ ၁၁၃၊ ရွှေပြည်သာလမ်း

(၆)ရပ်ကွက်၊ သာဏေထာရန်ကုန်။

အတွင်းနှင့်အပုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျင်ရင်(၀၅၄၁၇)

ရွှေခြင်္သေ့ပုံနှိပ်တိုက်

၂၂၅၊ အခန်း(၂)၊ ၃၁လမ်း၊

၁၁ရပ်ကွက်၊ ပန်းဘဲတန်း၊ ရန်ကုန်။

ပထမအကြိမ်

၂၀၀၈ခုနှစ်၊ ဩဂုတ်လ။

ဘုပ်ရေ ၅၀၀

တန်ဖိုး ၅၀၀ကျပ်

နဂါးများနှင့်ပတ်သက်တဲ့ ဒဏ္ဍာရီအမျိုးမျိုးကို
ကြားဖူးကြမှာပါ။ မျက်မှောက်ကာလမှာတော့
နဂါးတွေရဲ့ခေတ်ဟာ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီလို့ အားလုံးက
ယုံကြည်ကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီယုံကြည်မှုဟာ
အမှန်တရားမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့
နဂါးတွေရဲ့ခေတ်ဟာ မပြီးဆုံး သေးလို့ပါပဲ။

အခုမှ စရုံပဲရှိပါသေးတယ်။
နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်ရောက်တိုင်း တစ်စုံတစ်ယောက်
ဆွေးဖွားလာတယ်။ အဲဒီတစ်စုံတစ်ယောက်ဟာ နဂါးတွေရဲ့
အမြင့်ဆုံးစွမ်းအားကို ဖြစ်ပေါ်စေမယ့်သူပါ။
ကောင်းမွန်တဲ့နဂါးဟာ ဒီစွမ်းအားနဲ့

သုန္ဒရီကင်းစာပေတိုက်

ကမ္ဘာလောကကြီးကို ကာကွယ်မှုပေးနိုင်သလို
ဆိုးသွမ်းတဲ့နဂါးဟာလည်း အဲဒီ စွမ်းအားကို အသုံးပြုပြီး
အကြီးကျယ်ဆုံးသော ဖျက်ဆီး ချေမှုန်းမှုတွေ
များစွာပြုလုပ်နိုင်ပါတယ် ....
အခုချိန်မှာတော့ ဒီစွမ်းအားဟာ ပြန်လည်နိုးထလို
လာပါပြီ။ လူသားကမ္ဘာရဲ့ ကံကြမ္မာကို
အရှေ့တည့်တည့်ကနေ မျက်တောင်မခတ်ဘဲ
စူးစိုက်ကြည့်နေလိုက်ကြပါ ....

အခန်း (၅)

သက္ကရာဇ် ၂၃၅၀ ခုနှစ်၊ တော်ဝင်မြို့။
အပန်းဖြေဥယျာဉ်တည်ဆောက်ရေးစီမံကိန်း ဝေဒီယာဝင်း
အတွင်း ပျက်စီးမှုများက လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်၊ ပူပူနွေးနွေး
ကြီးရှိနေသေးသည်။ အချို့နေရာများ၌ ပီးရီးယားအူထွက်နေ
သည်။ ပျက်စီးဝိန်ချိုင့်နေသော ကားတစ်စင်းမှ မီးတောက်
များကို မီးသတ်ရဲဘော်တွေက ခေ့ပိုက်ဖြင့်ထိုးပြီး ငြိမ်းသတ်
သည်။ တာဝန်ရှိအဖွဲ့အစည်းများမှ ခိုအိမ်ကပ်မရာဖြင့် ရိုက်ကူး
မှတ်တမ်းယူသူယူ၊ သဲလွန်စရှာဖွေသူများကလည်း ဟိုဘက်၊
ဒီလောနှင့် ကိုယ်စီအလုပ်ရှုပ်နေကြသည်။

www.burmeseclassic.com

နံနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်မှာပင် ချွေးသံတည့်တည့်နှင့် သူတို့ မျက်နှာများပေါ်မှာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများက အထင်းသား။ ထူးခြားသောဖြစ်စဉ်ပို့ မြို့တော်ဝန်နှင့် လုံခြုံရေးမှူးတို့လည်း ရောက်ရှိနေကြပြီ။ မြို့တော်ဝန်က စွပ်ကြောင်းကြီးထဲ ပက်လက်လန်လဲကျနေသော မြေသယ်ကားကြီးကို ကြည့်ရင်း မေးသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်တယ်ဆိုတာကို ပြောပြနိုင်တဲ့ မျက်မြင် သက်သေတစ်ယောက်မှ မရှိဘူးလား”

“ညစောင့် တာဝန်ကျသူတွေရဲ့ အလောင်းကို အခုပဲ ဆေးရုံကားနဲ့ တင်သွားပါပြီ။ လောလောဆယ်တော့ ဘာဖြစ် တယ်ဆိုတာ ပြောနိုင်တဲ့သူမရှိပါဘူးခင်ဗျာ”

အပန်းဖြေဥယျာဉ်တည်ဆောက်ရေးစီမံကိန်းမှ တာဝန်ရှိသူ တစ်ဦးက ဖြေဆိုသည်။

တော်ဝင်မြို့၏ လုံခြုံရေးမှူးနာဒီလည်း မကြုံစဖူး ကြုံတွေ့ရသော ဖြစ်ရပ်အတွက် အတော်ခေါင်းခဲနေသည်။ သူတို့ အထင်အရှားတွေမြင်နေရသည်က ဝေရာမစွပ်ကြောင်း ကြီးဖြစ်သည်။ လုံခြုံရေးမှူးနာဒီက သူ၏လက်ထောက် ကျူဘာအား ပြောလိုက်သည်။

“သဲလွန်စက ကြီးမားထင်ရှားလွန်းတော့လည်း ခြေရာ ကောက်ရခက်ခဲသွားပြန်တာပဲ”

ထိုစဉ်မှာပင် အော်ကြီးဟစ်ကျယ်အသံတစ်ခု ထွက်ပေါ် လာသည်။

“ဒီနေ့တော့ မင်းတို့ရဲ့ကမ္ဘာမဟုတ်တော့ဘူး။ တော်ဝင် မြို့ကို မင်းတို့ လုံခြုံမှုမပေးနိုင်တော့ဘူးမဟုတ်လား”

အသံလာရာဆီသို့ အားလုံးဝိုင်းကြည့်မိကြသည်။ အော်ဟစ်ပြောဆိုနေသူက ဆံပင်စုတ်ဖွားအင်္ကျီဘိုသီဘတ်သီ နှင့် အသက်လေးဆယ်ကျော်ခန့် ညှင်းသိမ်းသိမ်း ညှစ်ထပ်ထပ် နိုင်လှသည်။

“မင်းတို့ သူ့ကို လှုပ်နှိုးလိုက်ပြီ”

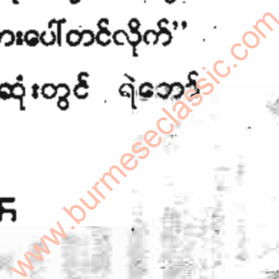
“လုံခြုံရေးမှူးနာဒီ ထိုသူအားလှမ်းကြည့်ပြီး ပျို့အန်ချင် စိတ်ပင် ပေါက်သွားသည်။

“ဟာ ... အရေးထဲမှာ ဘယ်ကအရူးလဲမသိဘူးကွာ” ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့် ထိုလူက ဆက်လက်အော်ဟစ်သည်။

“အနာဂတ်အတွက် ငါဟောတိန်းထုတ်ထားတာ တကယ် ဖြစ်လာတော့မယ်”

“ဟေ့ .. အဲဒီ ပေဒင်ရှူးကို ဆွဲထုတ်သွားစမ်းကွာ။ ဒါမှ ထပ်နောက်ယှက်လာရင် အချုပ်ကားပေါ်တင်လိုက်”

လုံခြုံရေးမှူးနာဒီ၏ အမိန့်သံအဆုံးတွင် ရဲဘော် နှစ်ယောက် ထိုလူထံပြေးဝင်သွားသည်။

“ဟေ့ .. ဟေ့ .. လာခဲ့”

လက်မောင်းကို တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီမှ ချုပ်ကိုင်ကာ ထွဲခေါ်ကြသည်ကို စုတ်ဖွားက ဒါတောင်ပါးစပ်မပိတ်နိုင်သေး။

“မင်းတို့ရဲ့ အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေကို ထုတ်ပိုးသိမ်းဆည်း ထားကြတော့”

*သတင်းထောက် အိဒီ .. အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာဆီသို့ ကားလေးတစ်စီးနှင့် ရောက်ရှိလာသည်။ သူတို့၏သတင်း ဌာနအတွက် သတင်းရယူရန် တာဝန်နှင့်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သူ.. ကင်မရာများကိုယူကာ ကားပေါ်မှအဆင်းတွင် ဆံပင် စုတ်ဖွားပေဒင်ရှူးအား လုံခြုံရေးဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက တားမြစ် ထားသော ကြိုးတန်းအပြင်ဘက်သို့ တွန်းထုတ်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“သွား ... မင်းထပ်မဝင်လာခဲ့နဲ့နော် ... ဒီတစ်ခါ ဆိုရင် အချုပ်ခန်းထဲ အရောက်ပို့လိုက်မှာ”

“မကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီး ပေါ်လာတော့မယ်။ မကောင်းဆိုးဝါးကြီး နီးထလာပြီ”

ဆံပင်စုတ်ဖွားနှင့်လူ့ လက်နှစ်ဖက်ကို မိုးပေါ်မြှောက်လျက် အော်ဟစ်နေစဉ်မှာပင် အိဒီက တားမြစ်ထားသော ကြိုးတန်း အောက်မှင့် ကာအတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားသည်။

သုခဲဇော်ကင်စာပေတိုက်

အိဒီအား လုံခြုံရေးရဲဘော်နှစ်ဦးက လှမ်းမြင်လိုက်သော် ညည်း ရင်ဘတ်တွင်ချိတ်ထားသော သတင်းထောက်ကတ်ပြား ကြောင့် တားမြစ်ခြင်းမပြုကြ။ အိဒီက လျှောက်လှမ်းလာရင်း ဘဝင် အတွင်းအိတ်ထဲမှ အသံဖမ်းစက်လေးကို ထုတ်ယူပြီး အသင့်ကိုင်လိုက်သည်။

သူ ဦးတည်ချဉ်းကပ်သွားနေသည်က လုံခြုံရေးမှူးနာဒီ နှင့် ကျူဘာတို့ဆီသို့ဖြစ်သည်။

နာဒီနှင့်ကျူဘာတို့က အိဒီအား “လာရှုပ်ပြန်ပြီ။ နောက် ထစ်ယောက်” ဟူသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေကြ၏။ အိဒီ အနေနှင့်တော့ ထိုအကြည့်တွေကို ရိုးအိနေပေပြီ။ သတင်း ထောက် ပီပီ သူက သူ့အလုပ်သူလုပ်သည်။

“ကျွန်တော် အဖြူရောင်သတင်းဌာနက သတင်းထောက် အိဒီပါ။ အခြေအနေဘယ်လိုရှိသလဲ ရှင်းပြပေးပါဦး”

ပေးပြန်ပြီ။ အသံဖမ်းယူရန် အသင့်ပြင်ထားသည်။ သို့ သော် လုံခြုံရေးမှူးနာဒီက ခပ်လှောင်လှောင်ဟန်ပန်ဖြင့် ဘုတောသည်။

“ဘာကိုရှင်းပြရမှာလဲ။ အဲဒီမှာ မင်းမြင်တဲ့အတိုင်းပဲပေါ့” အိဒီ ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာပင် လက်ထောက်လုံခြုံရေး မှူးကျူဘာက သူ့ကိုမောင်းထုတ်သည်။

သုခဲဇော်ကင်စာပေတိုက်

“တားမြစ်ထားတဲ့ ဇရိယာနယ်မြေအတွင်းကို ဘာလို့ ဝင်လာရတာလဲ။ ပြန်ထွက်သွားပါ”

အဲဒီက ကျွဲဘာအားတစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ သူတို့ အမှန်တကယ်ပင် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်နေကြောင်း သိလိုက်ရသဖြင့် အသံဖမ်းစက်လေးကို အိတ်ထဲသို့ ပြန်ထည့်ကာ သိမ်းဆည်းလိုက်သည်။

“ကြိုးတန်းအပြင်ကို ထွက်သွားပါတော့ ... သွား”

အဲဒီ လူညံထွက်လာရင်း ဘေးဘက်ခပ်လှမ်းလှမ်းကို ဝှေ့ကြည့်ရှုလိုက်ရာ ဇရာမစွပ်ကြောင်းကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ သူလွယ်ထားသော ဒီဂျစ်တယ်ကင်မရာကို ဖြုတ်ယူပြီး တွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင်၏ ခြေရာဖြစ်သည့် ထိုစွပ်ကြောင်းကြီးနှင့်တကွ ပျက်စီးယိုယွင်းနေမှုများကို ရိုက်ယူသည်။ ကင်မရာကို လက်ဝဲဘက်သို့ တပြည်းဖြည်းရွေ့လျား ရိုက်ကူးရင်း တစ်နေရာအရောက် သဲလွန်စရှာဖွေနေသူနှစ်ဦး မြေကြီးထဲမှ တစ်စုံတစ်ရာ ဖော်ယူနေသည့်မြင်ကွင်းက ကင်မရာတွင် ပေါ်လာသည်။ မှန်ဘီလူးဖြင့် အနီးကပ်ဆွဲယူပြီး တစ်တောင်ပတ်လည်ခန့်ရှိ မျက်နှာပြင်ပေါ်တွင် လှိုင်း တွန့်များကဲ့သို့ အစင်းကြောင်းများထလျက် မြေကြီးထဲမှ တစ်ဝက်တစ်ပျက် ပေါ်ထွက်နေသည့် အရာဝတ္ထု ထိုအရာ ဝတ္ထုသည်ကား ...

“ဟာ .. ဒါ ... ဒါ ...”

အခန်း (၂)

သတင်းဌာနအတွင်း ဝန်ထမ်းများအားလုံး ကိုယ်စီကိုယ်စီ အလုပ်လုပ်လျက်ရှိသည်။ နေ့စဉ်ဖြစ်ပေါ်လာသည့် သတင်းထူး သတင်းဦးများကို နာရီပိုင်းအတွင်း တီဗီသတင်းချိန်နယ်မှ ဆုတ်လွှင့်နိုင်ရန် နေ့စဉ်သတင်းဂျာနယ်တွင် အချိန်မီထည့်ပွင်းနိုင်ရန် အင်တိုက်အားတိုက် အလုပ်လုပ်နေကြရသည်။

အဲဒီလည်း သူ၏စားပွဲတွင် ကွန်ပျူတာတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ပြုနေသည်။ နံနက်ပိုင်းက သူ ဒစ်ဂျစ်တယ်ကင်မရာဖြင့် ကြက်ကူးခဲ့သော အပန်းဖြေဥယျာဉ်တည်ဆောက်ရေးမှ ပျက်စီး

မှုများကို ကွန်ပျူတာဖြင့် ပြန်ဖွင့်ကြည့်နေခြင်းပင်။

သူ့စိတ်အဝင်စားဆုံးမြင်ကွင်းက တစ်တောင်ပတ်လည်ခန့် လှိုင်းတွန့်များထနေသော အရာဝတ္ထု။

သူတေသနဌာနမှ ဝန်ထမ်းနှစ်ဦးက မြေကြီးထဲမှ တဖြည်းဖြည်းချင်း ဖော်ယူနေသည်။ အိဒီအသေအချာထပ်မံ ကြည့်ရှုသည်။ လှိုင်းတွန့်များထနေသော ထိုအရာဝတ္ထုမှာ အရောင်ပြောင်ပြောင်လေးများ ခပ်မှိန်မှိန်တောက်လျက် ရှိနေသည်။

“ဟုတ်တယ် .. ဒါမျိုးကို ငါတွေ့ဖူးတာ သေချာတယ်”

“ဒါဟာ နဂါးကြေးခွံ ... နဂါးကြေးခွံ”

နှုတ်မှတတ်တတ်ရွေ့တ်သည်။ လည်ပင်းမှ အစိမ်းရောင်ဆွဲပြားလေးကိုလည်း ယောင်ယမ်းပြီး ကိုင်ဆုတ်မိသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ရုဒနှင့် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ခန်းကြီးက သူ့အာရုံတွင်ပေါ်လာသည်။ သူ့အသက် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ခန့်က ဤကဲ့သို့ နဂါးကြေးခွံမျိုးများ ထားရှိရာအခန်းကြီးထဲတွင် ထူးဆန်းစွာ တွေ့ရှိခဲ့ဖူးသည်ပဲ။

ထိုစဉ်က တွေ့ရှိခဲ့ရသော နဂါးကြေးခွံကြီးကတော့ အရောင်အဆင်း အလင်းတန်းများ စူးရှတောက်ပစွာ ထွက်ပေါ်ခဲ့သည်။

“ကောင်းကင်နတ်နဂါးဆိုက လာတဲ့အလင်းရောင်တန်းတွေပဲ”

အိဒီ သူ့လည်ပင်းမှ အစိမ်းရောင်ဆွဲပြားလေးကို ဆုတ်တိုင်ပွတ်သပ်ရင်း ရုဒ၏စကားများကို ပြန်လည်ကြားယောင်လာခဲ့သည်။

“ရုဒပြောတဲ့ ပုံပြင်ဟာ တကယ်ဖြစ်လာခဲ့ပြီလား”

“ရုဒကတော့ တကယ့်အဖြစ်အပျက်လို အလေးအနက်ထားပြီး ပြောပြခဲ့တာပဲ။ ဒါ .. ဒါဆိုရင် ဒီနေ့ကြုံတွေ့ဖြစ်ဖျက်ခဲ့တာတွေဟာ အသက်ဝင်လာတဲ့ ဒဏ္ဍာရီတစ်ခုလား”

သူ၏ စိတ်အလျဉ်က လွန်ခဲ့သော (၁၅) နှစ်ဟူသည့် တာလတစ်ခုဆီသို့ လျင်မြန်စွာ ပြေးလွှားရောက်ရှိသွားခဲ့လေပြီတည်း။

အိဒီ (၁၀) နှစ်သားအရွယ်ဖြစ်သည်။ ကန်ထရိုက်တိုက်ခန်း တစ်ခုတွင် သူနှင့်သူ့အဖေ အိမ်နီတို့ နှစ်ဦးတည်းနေထိုင်ကြသည်။ အဖေ၏ ပြောပြချက်အရ အဖေက သူ့ကိုမွေးပြီး မကြာမီ သေဆုံးသွားခဲ့သည်ဟု သိရသည်။ အဖေအကြောင်းကို သူ့ဒီထက်ပိုပြီး ဘာမှ ထွေထွေထူးထူးမသိခဲ့။

အဖေအကြောင်းတော့ သူ့အတော်အတန်သိလာခဲ့ပြီ။ သူ၏ဖခင်သည် သူ့သူငယ်ချင်းများ၏ ဖခင်တို့နှင့်အတူ အလုပ်ကိုနေ့တိုင်းမသွားတတ်။ အိမ်တွင်ရှိနေသည့် ရက်ကသာများသည်။ ဒီတော့ သူတို့သားအဖနှစ်ဦး စားဝတ်နေရေးက သိပ်မမြေ့လည်ချင်။

“သားရေ .. ဒီနေ့ အဖေတို့မှာ ငွေမရှိတော့ဘူးကွ။” ဒီစကားကို ပြောလာသော အဖေအမူအရာက စိတ်ညစ်နေဟန်မရှိ။ သူ့အနေနှင့်လည်း ဤစကားလုံးများကို ကြားရဖန်များနေခဲ့ပြီ။ ဘာမှမထူးဆန်း။ ဤသို့ပြောပြီး သိပ်မကြာမီ အဖေလက်အတွင်း ငွေများရောက်ရှိလာတတ်သည်။

“ရောင်းဖို့ချဖို့ ဘာရှိသေးလဲ။ အဖေရှာလိုက်ဦးမယ်” ဒါဟာ အဖေ့ရဲ့ အကောင်းဆုံးငွေရှာနည်းပါပဲ။ အဖေသည်လည်း သူ့ကဲ့သို့ တစ်ဦးတည်းသောသားပင်ဖြစ်သည်။ အဖေ့တွင် မွေးချင်းပေါက်ဖော်များမရှိ။ အဖေ၏မိဘများက အတော်အတန်ပြေလည်ခဲ့ကြသည်တဲ့။

တို့ကြောင့်ပင်ဖြစ်မည်။ ငွေလိုတိုင်းအဖေက သူ၏မိဘထက်ထက်မှ ထားခဲ့သောပစ္စည်းများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထုတ်ချင်းနေတော့သည်။ ယခုလည်း အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်သွားပြီး ခုတင်အောက်မှ သေတ္တာကြီးကို ဆွဲထုတ်ကာ ရှာဖွေချွေချောက်နေသံတွေ ကြားနေရသည်။

“ဟား .. တွေ့ပြီဟေ့ .. တွေ့ပြီကွ”

အော်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းပင် အဖေအခန်းထဲမှ ထွက်လာသည်။ လက်ထဲမှ မီးမြှောင်တစ်ချောင်းပါလာသည်။

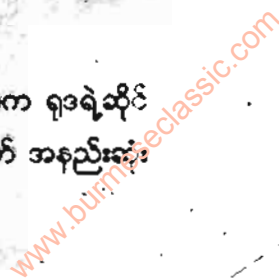
“သားရေ ... အိဒီ ဒီမှာကြည့်စမ်းပါဦး”

အဖေက သူ့ထိုင်နေရာခုံအနီးသို့ ရောက်လာသည်။ အိဒီထဲမှ မီးမြှောင်လေးကို ဆွဲချွတ်ထုတ်ယူရင်း မီးအိမ်ထဲမှ မီးမြှောင်ပါ သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်ချပြသည်။

မီးမြှောင်လေး၏ လက်ကိုင်အရိုးကို ငွေဖြင့်ပြုလုပ်ထားပြီး တနုတ်ပန်းလေးများ ဖော်ထားသဖြင့် အတော်အတန်ပျော်နေသည်။ အိဒီက ကောက်ယူကိုင်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“သိပ်လှတာပဲနော် အဖေ”

“ဟုတ်တယ် အိဒီ။ အဲဒီမီးလေးကို အဖေက ရှာဖွေဆိုင်သွားရောင်းမယ်။ ဒါလို တို့သားအဖအတွက် အနည်းဆုံး”

တစ်လစာလောက်ခိုင်းပြီကွ .. ဟား .. ဟား”

“ကဲ .. အိဒီ .. ထ မင်းပါလိုက်နဲ့။ ဒီနေ့ ကျောင်း ပိတ်ရက်ပဲ။ အပြန်လမ်းမှာ သားကြိုက်တာစား။ ဝယ်ကျွေး မယ်”

“ဟေး .. ဒါဆိုလိုက်မယ်”

သို့နှင့် သားအဖနှစ်ဦးသား ရှေးဟောင်းခါးမြှောင်လေး တစ်ချောင်းနှင့်အတူ ရုဒ၏ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး ဆိုင်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ဝင်ချင်း အိမ်နံ့က အသံပေး နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“ရုဒရေ ဖောက်သည်ကြီးအိမ်နံ့ ရောက်လာပြန်ပါပြီ”

“ဝမ်းမြောက်စွာကြိုဆိုပါတယ်။ လာကြ”

ရုဒ၏အကြည့်က အိဒီအပေါ်ကျရောက်လာသည်။ အဖေ က မဆိုင်းမတွပင်

“ဒါ .. ကျွန်တော့်သား အိဒီ။ ကျောင်းပိတ်ရက်နှင့် တိုက်ဆိုင်လို့ ခေါ်လာတာ”

ဆိုင်ရှင်ရုဒဆိုသောလူကြီးက အဖေနှင့်ရွယ်တူ အသက် လေးဆယ်လောက်ပင်ရှိမည်။ သူ့ကိုကြည့်ကာ ခေါင်းဆယ် ညိတ်ဆည်။

“ကဲ .. သားရေ ... အဖေအလုပ်စကားပြော လိုက်ဦးမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... အဖေ”

သူ့မျက်လုံးများက ဆိုင်တွင်းရှိ များလှစွာသော နေ့စတောင်းပစ္စည်းများပေါ်သို့ ပြေးလွှားရောက်ရှိနေခဲ့ပြီး ရှုပ်ပွားတော်များ၊ ရုပ်လုံးရုပ်ထုများ၊ ပေ၊ ပုရပိုက်များ၊ ဖန်အိမ်၊ ဇီအိမ်များ၊ ပန်းချီကားများ မြင်ရတွေ့ရသမျှ အားလုံးက သူ့အမြင်တွင် ဆန်းသစ်နေသည်။ ကလေးပီပီ သူ့အတွင်း ထိထိသို့ တဖြည်းဖြည်းလျှောက်ဝင်သွားရင်း ရှေးဟောင်း ပစ္စည်းများကို ကြည့်ရှုသည်။ လူတစ်ရပ်ခန့်မြင့်သည့် ဆိုင်လျှက် ရှုပ်ပွားတော်တစ်ခုအနီးသို့အရောက် နက်ကြောလှ သော သစ်သား၏အရောင်ကြောင့် ရှုပ်ပွားတော်ကို ကိုင်တွယ် နေ သူလက်ပြင်လိုက်မိသည်။

“အိဒီ .. သွားမကိုင်နဲ့ .. ကြားလား”

ဆိုင်ရှင်နှင့် စကားပြောနေရင်း အဖေက လှမ်းအော်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ”

သူ့ကိုင်ရန် ပြင်ထားသောလက်ကို ရုတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော့်သားက စူးစမ်းလေ့လာလိုစိတ် အရမ်းများ

ဘာပဲ”

“အဲဒါကောင်းတယ်။ တတ်သိနားလည်ဖို့ဆိုတာ အဲဒီ စိတ်က စတာပဲ။ ကလေးတွေမှာ အဲဒီစိတ်ရှိမှ”

ဆိုင်ရှင်ထံမှ အားပေးအားမြှောက်စကားမျိုးကြားရသဖြင့် သူ့စိတ်ထဲ ပိုရဲတင်းသွားရသည်။ အမြောက်ကြိုက်သည် ကလေးအရွယ်မဟုတ်လား။

သူ့ရုပ်ထု ရုပ်လုံးများကိုကြည့်ရှုရင်း အခန်းဆုံးသွား တော့ အတွင်းဘက်အခန်း၏ အပေါက်ဝသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအတွင်းဘက်အခန်းထဲတွင်လည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ပစ္စည်း ကြီးငယ်များနှင့် ပြည့်နက်နေသည်။ သူ့ခြေလှမ်းတွေက အလိုလို အတွင်းခန်းထဲ ရောက်သွားတော့၏။

အပြင်ဘက်ခန်းတွင်တော့ အိမ်နံနံနှင့် ဆိုင်ရှင်ရဲ့အတို အကြိတ်အနယ်ရောင်းဝယ်ဖောက်ကားနေကြသည်။

“ဒါ .. ကျွန်တော့်မိသားစုမှာ အဘိုးအဘေးတွေ လက်ထက်ကတည်းက ရှိခဲ့တာမျှ”

ဟုတ် ဟုတ် မဟုတ်ဟုတ် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းရင် ဒီလိုပြောရဆိုရတာက ပုံသေနည်းတစ်ခု အိမ်နံနံ ဆက်လက် ပြောဆိုသည်။

“ဒီပစ္စည်းရဲ့သက်တမ်းက နှစ်အတော်ကိုကြာခဲ့ပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထင်တော့ အတော်အဖိုးတန်တဲ့ပစ္စည်းတစ်ခု ပဲ”

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ကို ပိုင်ဆိုင်သည့် ရွှေအတွက် ဒီလိုအခေါ်အပြောတွေက ရိုးဟိုးဟိုးနေပြီ။ သူက ခပ်အေးအေးပင် တစ်လုံးချင်းပြောဆိုသည်။

“ဖြစ်တတ်ပါတယ် အိမ်နံနံ။ စိတ်ကူးထဲမှာတော့ အားလုံး တ အဖိုးတန်နေတာပဲပေါ့”

အိမ်နံနံရဲ့အမြိုက်ကို ထိုးနှက်လိုက်သော စကားလုံးများပါပဲ

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်လေ။ ကျွန်တော်တောင်းတဲ့ တစ်သိန်းခွဲ ဆိုတဲ့ငွေတော့ရမယ် မဟုတ်လား”

“တစ်သောင်းခွဲပဲရမယ်။ ဒါ ကျုပ်ပေးနိုင်တဲ့ အမြင့်ဆုံး ဈေးပဲ”

အိမ်နံနံအတော်ပင် စိတ်ဓါတ်ကျသွားရသည်။

“ဟာ .. သွားပါပြီ။ အနည်းဆုံးတော့ သိန်းဂဏန်း နှိမ့်ထားခဲ့တာ။ ဒါ နှစ်လေးရာကျော်က ပစ္စည်းနော်”

“ဪ... ခက်လိုက်တာများ။ ခင်ဗျားက မိချောင်း ခင်းကို ရေခင်းပြုသူပါလား”

ထပ်တိုးတောင်း၍ မရနိုင်တော့မှန်းသိသဖြင့် အိမ်နံနံ ညီး သွားရေရွတ်လိုက်တော့သည်။

“ဒီလောက်တောင် အသုံးမကျတဲ့မီးမှန်းသိရင် အပင်ပန်း ခံပြီး ဒီကိုယူမလာပါဘူးဗျာ .. ဟင်း”

အိဒီကတော့ သူ့ဖခင်၏အခက်အခဲကိုမသိ။ အတွင်းခန်းထဲတွင် တရွေ့ရွေ့ ကြည့်ရှုစရာပစ္စည်းတွေက ကြည့်၍မနိုင်အောင်ပင် များပြားလှပါသည်။

ကြည့်ရင်းရှုရင်းဖြင့်ပင် စားပွဲတစ်လုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော သေတ္တာတစ်လုံးရှေ့သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုသေတ္တာရှေ့တည်တည့် ခြေစုံရပ်မိစဉ်အခိုက်

“ဟင်”

သေတ္တာမှဖြာထွက်လာသော အလင်းတန်းများကြောင့် တအံ့တဩဖြစ်သွားရသည်။ ထိုစဉ်မှာပင် သေတ္တာအဖုံးက မည်သူမျှမဖွင့်ပါဘဲ အလိုအလျောက်ဖွင့်လာသည်။ အလင်းတန်းများကလည်း ခန်းလုံးပြည့်သွားသည်။

သူ့ကြက်သေသေပြီး ငေးကြောင်ကြည့်နေရင်း အဖုံးပွင့်သွားသော သေတ္တာထဲမှ တစ်တောင်ပတ်လည်ခန့် လှိုင်းတွန့်များထလျက်ရှိသော ခပ်ပြောင်ပြောင်အရာဝတ္ထုတစ်ခုကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်လိုက်ရသည်။

“ခါ .. ခါဘာကြီးပါလိမ့်”

အတွင်းခန်းမှ လှုံ့ထွက်လာသော အလင်းရောင်တန်းများက ရှေ့ခန်းမှ အိမ်နံနင့်ရုဒတို့ထံသို့ပင် ရောက်ရှိလာသည်။

“ဟာ .. ဟိုကောင် အခန်းထဲမှာ ဘာတွေလျှောက်လုပ်နေသလဲမသိဘူး”

အိမ်နံက သူ့သားတစ်ခုခုလုပ်လိုက်သည်ဟု တွက်လိုက်ပြီး လှမ်းအော်သည်။

“အိဒီ မင်းကိုငါပြောထားတယ်မဟုတ်လား။ လျှောက်တိုင်ပါနဲ့လို့”

ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ရှင်ရုဒ သူ့ရင်ဘတ်သူဖိကာ မျက်နှာခွံမဲပြီး ညည်းတွားသည်။

“အ .. အ .. အား”

“ဟာ .. ရုဒ ခင်ဗျားဘာဖြစ်တာလဲ”

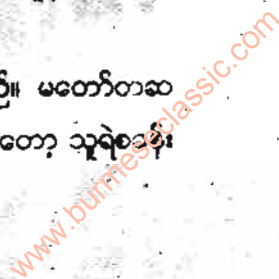
အိမ်နံ စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းမေးစဉ်မှာပင် ရုဒရင်ဘတ်ကို ဒီရင်း ဆက်တိန်ပေါ်ထိုင်လျက် လဲကျသွားသည်။

“ကျွန်တော် တောင်းတဲ့ဈေး များသွားလို့လားဟင်။ ခင်ဗျားပေးနိုင်သလောက်သာ ပေးပါတော့”

“ကျုပ် နှလုံးရောဂါ ထလာတာဗျ .. အ”

“ဟုတ်လား။ ကျုပ်ဘာလုပ်ပေးရမလဲ။ လူနာတင်ကား ခေါ်ပေးရမလား”

အိမ်နံ အတော်ပင် ထိတ်လန့်သွားသည်။ မတော်တမာများ ခုနေဒီလူရုဒသေသွားခဲ့လျှင် အနည်းဆုံးတော့ သူ့ရဲခေါ်မှ ခြေရှင်းချက်တွေ ပေးရတော့မည်။

“ရတယ်။ မခေါ်နဲ့။ ဒီလမ်းထိပ်က ဆေးဆိုင်ဆေးဝယ်ပေးဗျာ။ ကျုပ်သောက်နေကျဆေးလို့ဗျာပြောလိုက်”

“စိတ်ချ။ ကျန်တော် အခုပဲသွားမယ်”

ထွက်သွားဟန်ပြင်နေသော အိမ်နံကို ရုဒကမှာကြားသည်။

“အဲဒီဆေးဆိုင်က လက်မလည်အောင် ရောင်းရသလို ဆိုင်ဗျာ။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ စောင့်ပြီးဝယ်ခဲ့ပါ။ ခင်ဗျာ။ ဆေးတောင်းခါးကို ကျုပ်ဆယ်သိန်းပေးမယ်”

အခြေအနေက အပြောင်းအလဲမြန်ဆန်သည်။ တစ်သောင်းခွဲနှင့် ရောင်းလိုက်ရတော့မည့်ပစ္စည်းက ချက်ချင်းပင် ဆယ်သိန်းတန်ဖြစ်သွားပြန်ပြီ။

“စိတ်ချ။ ခင်ဗျားအတွက်ဆေးကို ကျုပ်ရအောင် ဝယ်ခဲ့မယ်။ ခင်ဗျားသာ ဘာမှမဖြစ်စေနဲ့ဦး”

“အိဒို .. အိဒို”

ဖခင်ခေါ်သံကြောင့် အိဒိုအတွင်းခန်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့သည်။ ရင်ဘတ်ကိုဖိကာ ခုံပေါ်လဲနေသော ဆိုင်ရှင်လူကြီးကို ကြည့်ပြီး သူမေးလိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ အဖေ”

“သူ့နှလုံးရောဂါ ရုတ်တရက်ဖောက်လဲလာလို့။ သား၊ အဲဒါအဖေသူ့အတွက် ဆေးသွားဝယ်လိုက်ဦးမယ်။ မင်းက သူ့ကို ဂရုစိုက်ထားလိုက်”

သူတို့မှာကြားပြီး ဖခင်ဖြစ်သူက ဆိုင်တွင်းမှ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားသည်။ ဆိုင်တွင်းမှာ ကျန်ခဲ့သည်က သူနှင့်အတူသော ဆိုင်ရှင်ကြီးနှစ်ဦးတည်း။ ထိုစဉ်မှာပင် ဆိုင်ရှင်ကြီးနှစ်ဦးလဲကျနေရာမှ ထလာသည်။ သူ့မျက်နှာက ပကတိကြည်လင်လျက် ဝေဒနာခံစားနေရသည့် အသွင်မျိုးမရှိတော့။ သူ ဝေခွဲမရ ပကတိကြည်လင်လျက် ဝေဒနာခံစားနေရသည့် အသွင်မျိုးမရှိတော့။ သူ ဝေခွဲမရဖြစ်နေဆဲမှာ ထိုလူကြီးက သူ့အား ‘ရူးစိုက်ကြည့်ပြီး လက်ခုတ်နှစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေး ခပ်ဖြည်းဖြည်းတီးလိုက်သည်။’

“ဖြောင်း .. ဖြောင်း”

“နောက်ဆုံးတော့ မင်းကိုငါရှာတွေ့ခဲ့ပြီ။ ဒီလူကြီးက သူ့ကို ဘာအတွက်ရှာနေတာလဲဆိုတာ သူ့ဘယ်လိုမှ နားလေည်နိုင်ပေ။ ရုဒက သူ့ထံတစ်လှမ်းချင်းတိုးကပ်လာသည်။ သေချာသည်က ထိုဆိုင်ရှင် ရုဒဆိုသောလူကြီးအား သူလုံးဝ မကြောက်လန့်ခြင်းပါပဲ။ ရုဒက သူ့ပုခုံးကိုကိုင်လိုက်ပြီး အနီးရှိ ခုံတန်းတစ်ခုတွင် နှစ်ယောက်အတူ ထိုင်လိုက်ကြသည်။

“မင်း .. ဘာဖြစ်ခဲ့သလဲဆိုတာ မှတ်မိလား”

“သေတ္တာထဲက အလင်းတန်းတွေကို ပြောတာလား ခင်ဗျာ”

“အခုချိန်ကစပြီး ငါပြောတာတွေကို မင်းအသေအချာ နားထောင်ပေတော့?”

သူ့စိတ်ဝင်စားဖွယ်ကောင်းသော ရှုဒမ္မာနာအား ငေးမော ရင်း ငြိမ်သက်စွာနားထောင်သည်။

“မင်းခုနက တွေ့လိုက်ရတဲ့ အလင်းရောင်တွေက ကောင်းကင်နတ်နဂါးဘုံကလာတဲ့ အလင်းရောင်တန်းတွေပဲ”

“သေတ္တာထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တစ်တောင်ပတ်လည်လောက် လှိုင်းတွန့်တွေထဲနေတဲ့ ခပ်ပြောင်ပြောင်အချစ်ကြီးကိုရော မြင်လိုက်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ကဲ့ .. အသေအချာမြင်လိုက်ရပါတယ်”

“အေး .. အဲဒါ မြွေနဂါးတစ်ကောင်ရဲ့ ကြေးခွံပေါ့”

သူ့အလွန်အမင်း အံ့ဩသွားရသည်။ သံယောင်လိုက်ပြီး သူ့နှုတ်မှ ခပ်ဖွဖွရေရွတ်လိုက်သည်။

“မြွေနဂါးတစ်ကောင်ရဲ့ကြေးခွံ”

“အေး .. ဟုတ်တယ်။ မင်းနဂါးတွေအကြောင်း ပုံပြင် တွေကြားဖူးမှာပေါ့။ အခုငါပြောမှာက ပုံပြင်ထဲက နဂါး မဟုတ်ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ရုဒက ထိုင်ရမှထကာ အနီးရှိသေတ္တာ ထစ်လုံးထဲမှ ပိတ်စအလိပ်တစ်ခုကိုယူသည်။ သူ့အား ပိတ်စ ဘို ဖြန့်ပြသည်။ ပိတ်စပေါ်တွင် ရောင်နံ့သီးမွှေးများဖြင့် ပုံဖော် သီးထားသည့် ရုပ်လုံးကြွအသက်ဝင်လှသည့် နဂါးပုံများကို တွေ့ရသည်။

“အဲဒါ မြွေနဂါးပုံတွေပေါ့။ အဲဒီ မြွေနဂါးတွေဟာ ဟိုး ရှေးရှေးကတည်းက သူ့ဘုံနဲ့သူ သူ့တိုင်းပြည်နဲ့သူ ရှိခဲ့ ကြတယ်”

“သူတို့မှာ နောက်ပါစစ်သည်တွေလည်း အများကြီးပဲ။ သူတို့ရဲ့အခြေအရံတွေပေါ့”

“အနှစ်တစ်ထောင်ပြည့်တိုင်း မြွေနဂါးတစ်ကောင်ဟာ နတ်နဂါးဖြစ်ပြီး ကောင်းကင်နတ်နဂါးဘုံကိုထက်ဖို့ အခွင့် အရေးရအောင် ကြိုးစားလေ့ရှိတယ်”

“မြွေနဂါးတစ်ကောင်ဟာ နတ်နဂါးအသွင်ပြောင်းဖို့ အတွက် နာဂသိဒ္ဓိစွမ်းအားကို ရရှိဖို့လိုတယ်”

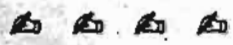
“အဲဒီ နာဂသိဒ္ဓိစွမ်းအားကို ကောင်းကင်ဘုံနတ်နဂါး မင်းကြီး အနှစ်တစ်ထောင်မှာ တစ်ကြိမ်သာ စီရင်ပေးလေ့ရှိ တယ်။ ပြီးတော့ ကောင်းမွန်တဲ့ မြွေနဂါးအတွက်သာ စီရင်ပေး ဘွတ်လိုက်တာဖြစ်တယ်”

“ကောင်းမွန်တဲ့မြွေနဂါးဟာ အဲဒီနဂါးသိဒ္ဓိကိုရယူပြီး နတ်နဂါးဖြစ်သွားမယ်။ ကောင်းကင်နတ်နဂါးတို့ကို တက်သွားရမယ်ပေါ့”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီမှာ ပြဿနာပေါ်ခဲ့တယ်။ ဘာရာကီဆိုတဲ့ မြွေနဂါးဆိုတစ်ကောင်ဟာ နဂါးသိဒ္ဓိစွမ်းအားကို ကြားဖြတ် လုယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့လို့ပဲ”

“ဒီတော့ နတ်နဂါးမင်းကြီးဟာ မြွေနဂါးဆိုဘာရာကီရဲ့ ရန်ကိုကာကွယ်ဖို့ နဂါးသိဒ္ဓိကို စောင့်ရှောက်ဖို့အတွက် နတ်နဂါးသူရဲကောင်း စစ်သည်တော် ဟာရန်နဲ့ သူ့ဆရာ ဘူချန်ကို စေလွှတ်ခဲ့တော့တယ်”

အဲဒီသည် အသက်ရှူဖို့ပင် မေ့လျော့နေသည့်အလား ရှုဒအား မျက်တောင်မခတ်စတမ်း ငေးမောနားထောင်နေစဉ် ရှုဒသည်လည်း ခြေဟန်လက်ဟန်များပါသုံးလျက် စိတ်ပါ လက်ပါကြီး ရှင်းပြနေတော့သည်။

လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်တစ်ထောင်ကပေါ့ အဲဒီနဂါး အလွန် အေးချမ်း ဘာသာတဲ့ ဘဒ္ဒဝတီပြည်လို့ အမည်တွင်တဲ့ တိုင်းပြည်ငယ် သေးတစ်ခု ရှိခဲ့တယ်။ တစ်နေ့မှာ ဘဒ္ဒဝတီပြည်ကို အုပ်ချုပ် ထဲ့ မင်းကြီးရဲ့ မိဖုရားဟာ မီးဖွားရင်း အသက်သေဆုံးသွား ခဲ့တယ်။ မိဖုရားမီးဖွားတဲ့ကိစ္စကို တာဝန်ယူရတဲ့ လက်သည် အချိန်သမီးက ချက်ချင်းပဲ ဒီကိစ္စကို မင်းကြီးထံ လျှောက်တင်ရ ဆော့တာပေါ့။

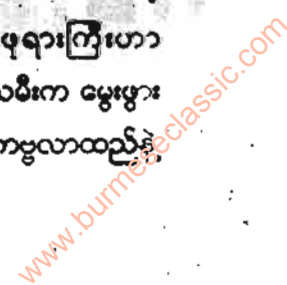
“အရှင်မင်းကြီး ... မိဖုရားကြီးက သမီးတော်လေး သွေးဖွားပါတယ်”

သမီးတော်လေး မွေးဖွားတယ်ဆိုလို့ မင်းကြီးဝမ်းသာသွား ခဲ့တယ်။ ဒါပေမယ့် လက်သည်အမျိုးသမီးက ဆက်ပြီး ဆျောက်တင်တယ်။

“မိဖုရားကြီးကတော့ ကံတော်ကုန်သွားခဲ့ပါပြီ”

“ဘာ .. မိဖုရားကြီး ... မိဖုရားကြီး”

မင်းကြီးဟာ ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ သူ့ချစ်မြတ်နိုးလှတဲ့ မိဖုရားကြီးရဲ့ အခန်းထဲကို ပြေးဝင်သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် သူလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး။ မိဖုရားကြီးဟာ ဘာတယ်ပဲ ဆုံးပါးသွားခဲ့ပြီ။ လက်သည်အမျိုးသမီးက မွေးဖွား တာ သမီးတော်လေးကို အဖိုးတန်ဖိုးသားကဗွလာထည့်ခဲ့

ထွေးပြီး ရတနာတွေနဲ့ စီချယ်ထားတဲ့ ပုခက်ထဲမှာထည့်သိပ်ထားတယ်။ မင်းကြီးလည်း မျက်ရည်တွေဝေသီနေတဲ့ မျက်လုံးနဲ့ မိဖုရားကြီးဆီကနေခွာပြီး သမီးတော်လေးကို ကြည့်ရှုတယ်။ လက်သည်အမျိုးသမီးဟာ မဝံ့မရဲအနားကို ရောက်လာပြီး သမီးတော်လေးကို ထွေးပတ်ထားတဲ့ ကဗ္ဗလာစကို အနည်းငယ် လှစ်ဟပြလိုက်တယ်။

“အရှင်မင်းကြီး .. သမီးတော်လေးရဲ့ ပခုံးကို ဂ္ဂစားတော်မူပါဦး”

“ဟင်”

မင်းကြီးရဲ့ ခုတ်ဖျားက အာမေဇိတ်အသံ ထွက်ကျသွားတယ်။ သမီးတော်လေးရဲ့ ပခုံးထက်မှာ အနီရောင်နဂါးရှုပ်အမှတ်အသားကို ထင်ရှားစွာ တွေ့လိုက်ရလို့ပါပဲ။

“ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့”

“အမိနဲ့တော်မြတ်အတိုင်းပါ”

မင်းကြီးလည်း လက်သည်မိန်းမကိုပဲ အထိန်းတော်အဖြစ် ဝန်အပ်ပြီး သမီးတော်လေးရဲ့ ဝေယျာဝစ္စမှန်သမျှ ဆောင်ရွက်စေတယ်။

ဒီလိုနဲ့ မင်းသမီးလေးနာရင် ဓာတ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်အရွယ်ကို ရောက်ခဲ့တယ်။ ဒီအချိန်အထိ ဘာပြဿနာမှ မရှိခဲ့ဘူး။

ညတစ်ညမှာ မင်းကြီးကိုးကွယ်ဆည်းကပ်တဲ့ ရှင်ရသေ့ဘူချန်နန်းတော်ကို ကြွရောက်လာပြီး မင်းကြီးနဲ့ တွေ့ဆုံတယ်။

“ရှင်ရသေ့ ညကြီးအချိန်မတော် ဘာကိစ္စများ ရှိပါသလဲ”

“အရှင်မင်းကြီး အလေးအနက်နားထောင်ပါ။ အရှင်မင်းကြီးရဲ့ သမီးတော်နာရင်ကို အင်မိဂီဆိုတဲ့ မြွေနဂါးစာစ်ကောင်အတွက် စတေးရပါမယ်”

ဒီစကားကိုကြားတော့ မင်းကြီးဟာ အတော်ကိုပဲ ဒေါသအပျက်ထွက်သွားခဲ့တယ်။ ဆရာရသေ့မို့သာပေါ့။ တခြားသူသာဆို ချက်ချင်းကို သတ်ပစ်လိုက်မလားပဲ”

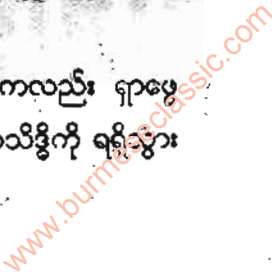
“ဆရာရသေ့ ဘာကြောင့် ဒီလိုအဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့စကား ချီးထွေ ပြောရတာလဲ”

ရှင်ရသေ့ဘူချန်က ခပ်အေးအေးပါဘဲ။ မင်းကြီးကို ဂရုဏာသက်စွာ ကြည့်ပြီးထပ်ပြောတယ်။

“မင်းကြီးရဲ့သမီးတော်ဟာ ကောင်းမွန်တဲ့ မြွေနဂါးအင်မိဂီအတွက် မွေးဖွားလာတဲ့ နာဂသိဒ္ဓိပါ”

“အင်မိဂီဟာ နာဂသိဒ္ဓိစွမ်းအားကို ရယူပြီး နတ်နဂါးအသွင်ပြောင်းရမှာပါ”

“ဒီနာဂသိဒ္ဓိကို မြွေနဂါးဆိုး ဘာရာကီကလည်း ရှာဖွေနေပါတယ်။ တကယ်လို့ ဘာရာကီသာ နာဂသိဒ္ဓိကို ရရှိသွား”

မယ်ဆိုရင် ကြိုတင်မှန်းဆလို့မရတဲ့ ဘေးဒုက္ခမျိုးစုံ ကျရောက်လာပါလိမ့်မယ်။

“ရှင်ရသေ့က ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးတော်နာရင်ကို ဘာကြောင့် နာကသိဒ္ဓိလို့ ပြောနိုင်ရတာလဲ”

မင်းကြီးက ဒီလိုမေးလာတော့ ရသေ့ကြီးဘူချန်လည်း ဖြေရတော့တာပေါ့။

“မင်းကြီးရဲ့သမီးတော်နာရင်ရဲ့ပုံရိပ်မှာ နဂါးနီအမှတ် အသားပါရှိတယ်မဟုတ်လား”

မင်းကြီး အတော်အံ့သြသွားတယ်။ ဒီကိစ္စကိုသိတာ သူ့နဲ့ လက်သည်မိန်းမတို့နှစ်ဦးပဲရှိတယ်။ အခု ဒီလျှို့ဝှက်ချက်ကို ရသေ့ကြီးဘူချန်သိနေပြီဆိုတော့ ရသေ့ကြီးရဲ့စကားကို မယုံတဲ့ နေလို့မရတော့ဘူးပေါ့။

“ရှင်ရသေ့ ကျွန်ုပ်ရဲ့သမီးတော်ဟာ နာကသိဒ္ဓိဆိုတာ အမှန်ပဲလား။ ပြီးတော့ ဒါတွေကို ရှင်ရသေ့က ဘယ်လိုလုပ် ပြီး သိနေခဲ့တာလဲ”

“မင်းကြီး နတ်နဂါးမင်းကြီးက နာကသိဒ္ဓိကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ဖို့ ငါနဲ့ ငါ့တပည့်ဟာရန်ကို စေလွှတ်ခဲ့တယ်”

“သင့်သမီးတော်နာရင် အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တာနဲ့ သူ့ ကိုယ်ခန္ဓာထဲက နာကသိဒ္ဓိဟာလည်း စွမ်းအားပြည့်သွားပါပြီ”

အဲဒီအခါမှာ ငါတို့ဟာ နာရင်ကို ကောင်းမွန်တဲ့မြွေနဂါး အင်မိုဂီဆီ ပို့ဆောင်ပေးရမယ်။ ဒါဟာ ကမ္ဘာကြီးမှာ လူသား တွေ ရှင်သန်ရပ်တည်နိုင်ဖို့ တခုတည်းသော နည်းလမ်းပါပဲ”

မင်းကြီးနဲ့ သမီးတော်နာရင်တို့ရဲ့ဘဝဟာ တကယ့်ကို သနားစရာပါ။ ဒါပေမယ့် ကံကြမ္မာက ဒီလိုပဲ ဖန်လာခဲ့ပြီ။ ရွေးချယ်စရာလမ်းမရှိတော့ဘူး။ အဲဒီနောက်ပိုင်း ရသေ့ကြီး ဘူချန်နဲ့ တပည့်ဟာရန်တို့ဟာ မင်းသမီးလေးနာရင်ကို စောင့်ရှောက်ကာကွယ်တဲ့တာဝန်ယူခဲ့ကြတယ်။

အဲဒီလိုအခြေအနေတွေကြားထဲမှာပဲ သက်တူရွယ်တူတွေ ဖြစ်ကြတဲ့ မင်းသမီးလေးနာရင်နဲ့ ဟာရန်တို့ ချစ်ကျွမ်းဝင် ခဲ့ကြတယ်။ ဒါကို ဘယ်သူက အပြစ်လို့ဆိုနိုင်မလဲ။ လက်ရှိ အနေအထားမှာတော့ သူတို့ဟာ နှလုံးသားကိုယ်စီပါတဲ့ သူသားစစ်စစ်တွေမဟုတ်လား။ ဟာရန်လည်း နှလုံးသားနဲ့ အာဝန်၊ တာဝန်နဲ့နှလုံးသားကြားမှာ မပြတ်မသားစိတ်တွေနဲ့ ဆွေးနွေးသော မလွန်သောဘူးပေါ့။

ဒီလိုနဲ့ပဲ နာရင်အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ဖို့ ရက်ပိုင်းပဲလိုတော့ အချိန်ကာလကို ရောက်ခဲ့တယ်။

သူရဲကောင်းဟာရန်ကို သူ့ဆရာဘူချန်က သတိပေးနိုး ဆော်တဲ့စကားတွေ ပြောလာပြီပေါ့။

“ဟာရန် ငါတို့မှာ အချိန်သိပ်မရှိတော့ဘူး။ သူတို့ မကြာခင်ရောက်လာတော့မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ .. ကျွန်တော်နားလည်ပါတယ်”

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ မင်းကိုပြောရာရှိတယ်”

ညနေခင်းလေးမှာ သူ့ဆရာရသေ့ဘူချန်က သူ့ကိုခေါ်ပြီး ဖြိုပြင်တောတန်းလေးကို ဖြတ်သန်းခဲ့တယ်။ သူတို့ဦးတည် သွားရောက်နေတာက ဘဒ္ဒဝတီပြည်ကို ဖြတ်သန်းစီးဆင်း နေတဲ့ သီဒါနဒီမြစ်ဆီကိုပါပဲ။ သီဒါနဒီမြစ်ကမ်းနဖူးကျောက် ဆောင်တွေနားကို ရောက်ရှိသွားချိန်မှာတော့ နေရောင်ကွယ် ပျောက်တဲ့ ညအမှောင်ကို လရောင်က အလင်းပေးနေပါပြီ။

လရောင်အောက်မှာ မြစ်ရေပြင်ကို အဖွေးသား ငြိမ်သက် လျက် တွေ့နေရတယ်။

“အသေအချာကြည့်နေစမ်းဟာရန်”

သိပ်မကြာလိုက်ဘူး။ ငြိမ်သက်နေတဲ့မြစ်ပြင်မှာ လှိုင်းလုံး တွေ ရေပွက်တွေထလာတယ်။ အဲဒီနောက်တော့ အင်မတန် ကြီးမားတဲ့ မြွေနဂါးကြီးတစ်ကောင်ဟာ ရေပြင်ပေါ်မှာ ဘွားခနဲ ထိုးပေါ်လာတယ်။

“ဟာရန် အင်မိုဂီကို အရိုအသေပေးလိုက်ဦး”

ဆရာစကားအတိုင်း သူဦးခေါင်းကို ညွတ်ရပေမယ့် သူ့နှလုံးသားကတော့ ဒါကိုငြင်းဆန်နေတယ်။ အခိုက်အတန့် လေးအတွင်းမှာပဲ အင်မိုဂီဟာ သီဒါနဒီမြစ်ရေပြင်အောက် ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပြီ။

“ဒါဟာ နတ်နဂါးမင်းကြီး ရွေးချယ်ထားတဲ့ အင်မိုဂီပဲ။ နာဂသိဒ္ဓိနဲ့အတူ ကောင်းကင်နတ်နဂါးဘုံကို တက်ရမှာ”

သူ့ရဲ့မျက်လုံးတွေ၊ အာရုံအသိစိတ်တွေမှာတော့ ချစ်မြတ်နိုးသူ နာရင်ရဲ့ ချစ်စဖွယ်မျက်နှာလေးကိုသာ ခြင်္သေ့လှောင်နေတော့တယ်။ တို့များရဲ့ ကံကြမ္မာဟာ ဒီမျှသာ ဝဲထားနာရင်ရယ်လို့ စိတ်ထဲမှာမေးနေမိတယ်။

“ဟာရန် ငါတို့လုပ်ဆောင်ရမယ့်တာဝန်ဦးဆုံးတော့မှာပါ။ ဆွေ့ မင်းဒါကို လည်ပင်းမှာ ဆွဲထားစမ်း” ဆရာရသေ့ဘူချန် လေးလာတာက အစိမ်းရောင်ဆွဲပြားတစ်ခု ကွမ်းသီးလုံးခန့် အစိမ်းရောင်ကျောက်ကို နဂါးနှစ်ကောင်က ခွေပတ်ထားတဲ့ ထက်ရာမြောက် နတ်နဂါးပြည်မှဆွဲပြား။

“ဒါဟာ နာဂသိဒ္ဓိကို စောင့်ရှောက်သူတွေ ပိုင်ဆိုင်ရတဲ့ နဂါးနိုင်ဆွဲပြားပဲ။ ဒီဆွဲပြားဟာ မင်းကို မြွေနဂါးဆိုးတွေရဲ့ရန် တ ကာကွယ်ပေးလိမ့်မယ်”

ဟာရန်အစိမ်းရောင် နဂါးနိုင်ဆွဲပြားကို လည်မှာဆွဲလိုက်တယ်။ သူ့ရင်ထဲမှာတော့ ချစ်သူကို အဆုံးရှုံးမခံနိုင်ဘူးလို့ အပြင်းအထန် အော်ဟစ်နေတော့တယ်။

ဆိုးဆိုးရွားရွားအခြေအနေတွေကို ကျော်ဖြတ်ရင်ဆိုင်ဖို့ ရဲစွမ်းသတ္တိတွေ သူ့သွေးသားထဲမှာ ရုန်းကြွဆူပူဖက်နေတယ်။ တကယ်လို့ ချစ်ရသူ နာရင်အတွက် သူ့အသက်ကို စွန့်လွှတ်ရမယ်။ ချစ်ရသူနဲ့အတူတကွ သေပွဲဝင်ရမယ်ဆိုရင်တောင် သူ့ဘက်က အဆင်သင့်ပါပဲ။

အဲဒီနောက် သိပ်မကြာတဲ့ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာပဲ ရောင်လွှဲ ညီမေ့တဲ့နေ့ကို ရောက်ရှိကြုံတွေ့ခဲ့ကြတယ်။ နာရင် အသက် နှစ်ဆယ်ပြည့်ဖို့ တစ်ရက်အလိုမှာပေါ့။ မြွေနဂါးဆိုး ဘာရာကို ခဲ့ထပည့် ဒိဗ္ဗလဦးဆောင်တဲ့ မြွေနဂါးစစ်သည်တော်များစွာ ဘာ ဘဒ္ဒဝတီပြည်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းတိုက်ခိုက်ရန် ချီတက် ဘာကြတယ်။ စွမ်းအားပြည့်ဝဖို့ တစ်ရက်သာလိုတော့တဲ့ နာဂ သိန္နီကို ရှာဖွေခေါ်ဆောင်ဖို့အတွက်ပါပဲ။

မြို့ကိုဦးတည်ချီတက်လာတဲ့ မြွေနဂါးစစ်သည်တော်တွေ ဘာ ကွင်းပြင်ထဲမှာ မည်းမည်းကိုလှုပ်နေတာပဲ။ သူတို့တွေရဲ့ ထိတိုက်ကျပ်၊ လက်နက်၊ ဒိုင်းလွှားတွေက အရောင်တပြောင် ထနေတယ်။

ခြေလျင်ရဲမက်တွေရဲ့နောက်မှာ အိမ်လုံးတောင်လုံးလောက် နီးတဲ့ သင်းခွေချပ်သတ္တဝါကြီးတွေ၊ ဒိုင်နိုဆောသတ္တဝါကြီးတွေ ထည်းပါလာတယ်။ အဲဒီ ကမ္ဘာဦးသတ္တဝါကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ် မှာ ပေါက်ကွဲအားပြင်းထန်တဲ့ ဖျက်ဆီးချေမှုန်းရေး လက်မှတ် ဦးတွေ တင်ဆောင်ထားကြတယ်။

ဘဒ္ဒဝတီမြို့ရိုးပေါ်က ရဲမက်တွေကလည်း ချီတက်လာတဲ့ နေသူတွေကို လှမ်းမြင်တွေ့သွားပါပြီ။

“ဟေ့ .. ဟိုမှာ ဘာတွေလဲမသိဘူး”

“ဟာ .. ရန် ... ရန်သူတွေ၊ ကြောက်စရာရန်သူတွေပါလား”

သူတို့ဘာမှ ခုခံပြင်ဆင်ဖို့ အချိန်မရဘူး။ ရန်သူတပ်ကို ဦးဆောင်လာတဲ့ ဒိဗ္ဗလဟာ အမိန့်ပေးလိုက်ပြီ။

“ပစ် .. ပစ်”

သတ္တဝါကြီးတွေရဲ့ ကိုယ်ပေါ်က လက်နက်တွေနဲ့ တရကြမ်းပစ်ခတ်ကြတော့တယ်။

“ဒိန်း” “ဒိန်း” “ဒိန်း”

ဘဒ္ဒဝတီမြို့တွင်းနေရာအနံ့အပြားမှာ ပေါက်ကွဲမှု၊ ပျက်စီးပြိုလဲ သေဆုံးမှုတွေဟာ မြင်ရက်စရာမရှိဘူး။ မြို့သူမြို့သားတွေ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်ပြီး ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးကြတယ်။

“အား .. ပြေးဟေ့ .. ပြေးကြ”

“အိုး .. အမလေး”

“ဒိန်း .. ဒိန်း”

ဒိဗ္ဗလရဲ့ ငှက်မိစ္ဆာတပ်ဖွဲ့ကြီးကလည်း ဘဒ္ဒဝတီမြို့ကောင်းကင်ပေါ်မှာ အုပ်စုဖွဲ့ပျံသန်းလာကြပြီး ဖရိုဖရဲပြေးလွှားနေကြတဲ့ မြို့သူမြို့သားရဲမက်များကို ထိုးသုတ်တိုက်ခိုက်တယ်။

“ဂီး .. ဂီး ... ဂီး”

“အား .. အား”

ငှက်မိစ္ဆာကြီးတွေရဲ့ အာခံတွင်းက ထွက်ပေါ်လာတဲ့ မီးဆောက်မီးလျှံတွေကြောင့် တစ်မြို့လုံး မီးတောက်တွေ၊ မီးခိုးလုံးတွေနဲ့ ဖုံးလွှမ်းသွားတယ်။

အဲဒီလို ဖရိုဖရဲ အုပ်အော်သောင်းနင်း ဖြစ်နေတဲ့အချိန်က ဘာရာကီရဲ့လက်ရုံး ဒိဗ္ဗလဦးဆောင်တဲ့ ရဲမက်တွေ အတားအဆီးမရှိ မြို့ထဲကို ဝင်ရောက်လာပြီး တွေ့ရာမြင်ရာ ခုတ်ထစ်သတ်ဖြတ်တယ်။

ဒါပေမယ့် သူတို့သတ်ဖြတ်တဲ့အထဲမှာ အသက်နှစ်ဆယ်နှစ်ကျင်အရွယ် မိန်းမပျိုလေးတွေ မပါဘူး။ ရန်သူရဲမက်တွေ သစ်လမ်းဝင်တစ်လမ်းထွက် တစ်အိမ်တက်၊ တစ်အိမ်ဆင်း သင်ရောက်ရှာဖွေပြီး တွေ့သမျှမိန်းမပျိုလေးတွေကို လမ်းပေါ်က ဆွဲထုတ်ပြီး တစ်နေရာမှာ စုရုံးစေတယ်။ ခုခံသူမှန်သမျှ သတ်ပစ်တယ်။ လမ်းပေါ်မှာ မိန်းမပျိုလေးတွေ အများကြီးပဲ။ အားလုံး ကြောက်လန့်တကြားငိုယိုနေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ ကြင်္မာမှာ ဘာဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ သူတို့မတွေးခဲ့ကြဘူး။

မိန်းမပျိုလေးတွေ စုရုံးထားရှိတဲ့နေရာကို ဘာရာကီမြွေဆေးဆိုးရဲ့ လက်ရုံးတပည့်ကြီး ဒိဗ္ဗလခြေလှမ်းပြင်းပြင်းနင်းနင်း ရောက်ရှိလာတယ်။

ပြီးတော့ အနီးဆုံးမှာရှိတဲ့ မိန်းကလေးရဲ့ အကျီလက်
မောင်းကို ပခုံးသားပေါ်တဲ့အထိ ဆွဲဖြဲပစ်လိုက်တယ်။ မိန်းက
လေးရဲ့ ပုခုံးမှာဘာအမှတ်အသား၊ ဘာအရုပ်မှမရှိဘူး။ အဲဒီ
မိန်းကလေးကို ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်ပြီးနောက် နောက်တစ်
ယောက်ရဲ့ အကျီလက်မောင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲဖြဲလိုက်
ပြန်တယ်။ မတွေ့ဘူး။ နောက်တစ်ယောက်၊ နောက်တစ်
ယောက်နဲ့ မိန်းကလေးတွေ အားလုံးကုန်သွားတယ်။ သူတို့ရှာ
နေတဲ့ မိန်းကလေး မတွေ့ဘူး။

ဒီတော့ ဒီဗွလနဲ့ တစ်ဖွဲ့တွေဟာ မင်းကြီးရဲ့နန်းတော်ကို
ဝိုင်းလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ ရဲမက်တစ်ဦးဟာ ရုပ်ရည်
ချောမောလှပတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို ဒီဗွလရဲ့ရှေ့ကို ဆွဲ
ခေါ်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ရှေ့ကနေ ငိုယိုပြီး
ဝင်ရောက်ကာဆီးလာတဲ့သူကတော့ မင်းသမီးလေးနာရင်ကို
မွှေးဖွားပေးခဲ့တဲ့ လက်သည် (အထိန်းတော်) အမျိုးသမီးကြီး
ပါပဲ။

ရောင်ခြည်မီးကြီးတပြင်ပြင်နဲ့ ဒီဗွလကိုငိုယိုပြီး တောင်းပန်
တယ်။

“ဒါ .. ဒါ ကျွန်မရဲ့သမီးပါရှင်။ သူ့ကို မသတ်ပါနဲ့။
သူ့ .. သူမဟုတ်ပါဘူး။”

“ရှင်တို့ရှာနေတဲ့မိန်းကလေး ဘယ်သူဆိုတာ ကျွန်မသိပါ
တယ်။ ဟင့် .. ဟင့်”

ကိုယ့်သမီးဒုက္ခရောက်မယ့်အဖြစ်ကို ဘယ်မိခင်ကမှ
ကြည့်ရက်နိုင်ပါ့မလဲ”

“ရှင်တို့ရှာဖွေနေတာ လက်မောင်းမှာ နဂါးနီအမှတ်
အသားပါတဲ့ မိန်းကလေးမဟုတ်လား”

သမီးရဲ့အသက်ကိုကယ်တင်ဖို့အတွက် မင်းသမီးလေး
စာရင် ဘယ်မှာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ရပြီပေါ့။ ဒီဗွလနဲ့
ရဲမက်တွေဟာ မင်းကြီးရဲ့နန်းဆောင်ထဲကို ဝင်ရောက်သွားခဲ့
ကြပြီ။

“ဟေ့ ရုပ်စမ်း”

“ငါ့နန်းဆောင်ထဲ ဝင်လာရဲတဲ့ကောင်တွေ”

မင်းကြီးလည်း မီးဆွဲပြီး ရန်သူတွေကို ခုခံတိုက်ခိုက်
သွားတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်အားအရရော လက်ရည်အရပါ
ဆျာညှိနိုင်တဲ့အတွက် မကြာခင်မှာပဲ မင်းကြီးရန်သူမီးချက်
အပြီး လဲကျသွားခဲ့တယ်။

“အား”

ရန်သူတွေကြားမှာ ဖခင်ဘုရင်ကြီးလဲကျသွားပြီဆိုတော့ နန်းဆောင်တစ်နေရာမှာ ပုန်းကွယ်ပြီးချောင်းကြည့်နေခဲ့တဲ့ မင်းသမီးလေးနာရင် မနေနိုင်တော့ဘူးပေါ့။

“ခမည်းတော် .. ခမည်းတော်”

မိုးရိမ်တကြီးဟစ်အော်ပြီး လဲကျနေတဲ့ဖခင်ဆီကို ပြေးထွက်လာမိတယ်။

“ခမည်းတော် ... ခမည်းတော်”

“သ .. သမီး”

ခမည်းတော်ဘုရင်ကြီး သူမရှေ့မှာပဲ သေဆံ့သွားခဲ့ပါပြီ။ နာရင်လေးဟာ ဖခင်ကိုဖက်ပြီး ဝမ်းနည်းစွာ ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးနေတယ်။ ဒီအချိန်မှာပဲ ရဲမက်နှစ်ဦးဟာ နာရင်ကို လက်မောင်းကနေ တစ်ဖက်တစ်ချက်ဆီ ကိုင်မဆွဲထူလိုက်ကြတယ်။

ဒီဗွလနဲ့ နာရင် မျက်နှာချင်းဆိုင်အနေအထား ဆိုင်ဆိုင်ကြီးရပ်ပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စူးစိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။

မင်းသမီးလေးနာရင်အနေနဲ့လည်း ရှောင်လွှဲလို့မရတော့တဲ့ သူ့ကံကြမ္မာကို သူသိပြီးသားမို့ ရုန်းကန်ခြင်းဆန်ခြင်း မပြုတော့ဘဲ ဒီဗွလရဲ့ လက်တစ်ဖက် တဖြည်းဖြည်း မြှောက်တက်လာပြီး နာရင်ရဲ့ အင်္ကျီလက်မောင်းသားကို လှစ်ဟ

လိုက်တယ်။ သူတို့ အသည်းအသန်ရှာဖွေနေတဲ့ အမှတ်အသားကို နာရင်ရဲ့ပခုံးမှာ အထင်းသား၊ အရှင်းသား တွေ့ထိုက်ကြရပြီပေါ့။

“တွေ့ပြီဟေ့ .. သူမပဲ”

“ဖမ်းခေါ်ခဲ့ကြ .. ငါတို့အရှင်သခင် ဘာရာဇ်ကို ဆက်သကြမယ်”

ဒီဗွလနဲ့ သူ့ရဲမက်တွေဟာ နာရင်ကို ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်တာခဲ့ကြတယ်။ နာရင်ရဲ့ ဇာတိချက်ကြွ မွေးရပ်မြေဖြစ်တဲ့ အဒ္ဒတော်မြို့ကတော့ မိုးခိုးငွေ့တွေ တလူလူနဲ့ ပြိုပျက်ပြီး အဝေးမှာ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ခမည်းတော်မင်းကြီးကိုလည်း ဒီရန်သူတွေက ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်လိုက်ကြပြီ။ မကြာခင်မှာ သူမကိုယ်တိုင်ဟာလည်း နာရင် ဆက်မတွေးတော့ပါဘူး။

ဒါပေမယ့် ချစ်သူဟာရန်ကို ခုချိန်ထိ မတွေ့ရသေးတာ ထူးခြားမှုတစ်ခု။ နာရင်ဟာ သူ့ချစ်သူဟာရန်ကို အကြွင်းမဲ့ သုံကြည်နေဆဲပါ။ သူမယုံကြည်ချက်အတိုင်း ဖြစ်လာခဲ့ပါ့မယ်။ တောလမ်းခရီးတစ်နေရာမှာ သူ့ရဲကောင်းဟာရန် ချစ်တရက်ပေါ်လာပြီး ရန်သူတွေကို ဝင်ရောက်ထိုးခုတ်တိုက်နှိတ်တယ်။

“ဒုတ် .. အား”

“ခွင် .. ခွင် .. ခွင် .. အား”

“အိုး .. အ .. ခွင်”

ဟာရန်နှင့်အတူ ဆရာရသေ့ဘူချန်လည်း ပါလာတာမို့ ပွဲဟာ အတော်ကို ကြည့်ကောင်းနေတော့တယ်။

“ဝုန်း .. ဝုန်း”

“ခွင် .. ခွင် .. အား”

ဟာရန်နဲ့ ဆရာရသေ့ ဘူချန်တို့ရဲ့ မီးချက်အောက်မှာ ရန်သူတွေ အတုန်းအရုံးလဲကျသေဆုံးကုန်တယ်။

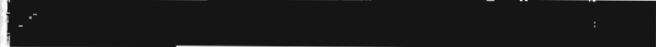
ရန်သူတွေဟာ အင်အားများပြားလှပေမယ့် ဟာရန်ရဲ့ လည်ပင်းက အစိမ်းရောင်နဂါးနိုင်ဆွဲပြားရဲ့အစွမ်းကြောင့် ဟာရန်ကို မသတ်နိုင်ကြဘူး။ နဂါးနိုင်ဆွဲပြားက အလင်းရောင် တန်းတွေ ပြာထွက်လာတယ်။ ဒီအလင်းရောင်တန်းနဲ့ ထိလိုက်တဲ့ ရန်သူဟာ ချက်ချင်းပြာကျ ပျောက်ကွယ်သွားတယ်။

ရန်သူရဲမက်တွေ ဖရိုဖရဲဖြစ်သွားချိန်မှာ ဟာရန်က နာရင့်ကိုယ်က နောင်ကြီးတွေကို မီးနဲ့ဖြတ်တောက်ပစ် လိုက်တယ်။

“ဟာရန် .. သူ့ကိုခေါ်သွားတော့ သွားတော့မြန်မြန်”

ဆရာရသေ့ရဲ့ သတိပေးစကားသံအဆုံးမှာ ဟာရန် နာရင့်လက်ကို ကိုင်ဆွဲပြီး ပြေးထွက်ခဲ့တယ်။

“ထွက်ပြေးပြီဟေ့ .. လိုက်ကြ”

ဟာရန်တို့နောက်ကို လိုက်မယ့်ရန်သူတွေကို ရသေ့ကြီး ဘူချန်က တားဆီးတိုက်ခိုက်တယ်။

“ခွင် .. ခွင် .. ယား”

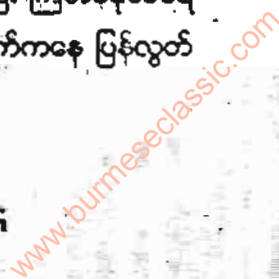
“ခွင်” “အ”

တိုက်ခိုက်ထိုးခုတ်ရင်း ရန်သူ မီးချက်က ရသေ့ကြီးဘူချန်ရဲ့ လက်မောင်းပေါ်ကို ထိထိမိမိကျလာတယ်။ ဒဏ်ရာရသွားတဲ့ ရသေ့ကြီးဟာ နောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်တဲ့ လက်နက်ပုန်းတွေကို ထုတ်သုံးဖောက်ခွဲလိုက်တယ်။

“ဝုန်း” “ဝုန်း” “ဝုန်း”

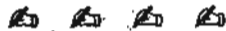
ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ဖြစ်နေတဲ့ နေရာတစ်ဝိုက်ကို မီးခိုးလုံးတွေ နှံ့လွှမ်းသွားတယ်။ ဘာဆို ဘာမှမမြင်ရတော့ဘူး။ ခဏကြာမှ တဖြည်းဖြည်းမီးခိုးတွေ လွင့်ပျယ်သွားတယ်။ အဲဒီအခါမှာ ရသေ့ကြီးဘူချန်ကို အချိန်အယောင်မျှတောင် မတွေ့ရတော့ဘူး။ ဟာရန်နှင့် နာရင့်တို့လည်း လွတ်မြောက်သွားကြပြီ။

ဒီဗွလအကြီးအကျယ် ခေါ်သပေါက်ကွဲပြီး ကြိတ်မနိင်ခဲမရ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်။ နာဂသိဒ္ဓိစွမ်းအား သူ့လက်ကနေ ပြန်လွတ်သွားခဲ့ပြီကိုး။

“တောက် .. အသုံးမကျတဲ့ကောင်တွေ၊ မင်းတို့ကြောင့် လွတ်သွားပြီ”

စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ လက်ထဲက ရောင်ခြည်မီးကို ဝှေ့ယမ်းလိုက်တာ အနားကရဲမက်လေးငါးယောက် တုန်းခနဲ လဲကျ သေဆုံးသွားကြတယ်။

စမ်းချောင်းလေးက တသွင်သွင်စီးဆင်းနေတယ်။ ကြည်လင်အေးမြလှတဲ့ စမ်းချောင်းလေးရဲ့ဘေးမှာ ပူပြင်းလောင်မြိုက်နေရသူက ဟာရန်း သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ချစ်ရသူ နာရင်ရဲ့ ကိုယ်လုံးလေးက ပျော့ခွေနေတယ်။ ပြေးရင်းလွှားရင်း လမ်းမှာသတိလစ်သွားခဲ့ရှာလို့ ဆရာရသေချိန်းဆိုထားတဲ့ ဒီနေရာအရောက် သူ့ပွေ့ချီသယ်ဆောင်လာခဲ့ရဘယ်။

ရင်ခွင်ထဲက သနားစရာချစ်သူမျက်နှာကို တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းကြည့်ရင်း သူ့ဆုံးဖြတ်ချက်ချတယ်။

“ကိုယ့်ကံကြမ္မာကို ကိုယ့်ဘာသာဖန်တီးနိုင်ရမယ်”

“ဟုတ်တယ် .. ဒီအချိန်ကစပြီး ဘယ်သူ့စိတ်ကိုမှ ခနာခံနိုင်တော့ဘူး။ သေလည်းအတူ၊ ရှင်လည်းမခွဲတော့ဘူး အချစ်ရယ်”

ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ အစိမ်းရောင်နဂါးနိုင်ဆွဲပြားကို ထည့်ပင်းကနေ ဖြုတ်ယူလိုက်ပါပြီ။ ဒီအချိန်မှာပဲ နာရင် ကိုယ်လုံးလေး လူးလွန်းလာတယ်။ မျက်လုံးလေးတွေဖွင့်ပြီး ချစ်ကြည့်တယ်။

“ကျွန်မတို့ .. ဘယ် .. ဘယ်နေရာရောက်နေဘာလဲ ..”

“မကြောက်ပါနဲ့ နာရင် .. ဒီနေရာက လုံခြုံပါဘယ်”

“ခည်းတော် ... ခည်းတော်ကော”

နာရင်ဟာ အိပ်မက်က နီးထလာတဲ့လူလို ကယောင်
တတန်းမေးရှာတယ်။

“ငါ .. ဝမ်းနည်းပါတယ် နာရင်”

နာရင် တသိမ့်သိမ့် ရှိုက်ငင်ငိုကြွေးနေရုံပဲ တက်နိုင်တာပဲ
ဟာရန်က နာရင်ရဲ့လက်ဖျားလေးကို ဆုတ်ကိုင်ပြီး

“နာရင် .. နားထောင်ပါဦး။ မင်းကိုငါပြောစရာရှိ
တယ်”

အဲဒီအခါ နာရင်လည်း ချစ်ရသူဟာရန်ကို အားကိုး
ယုံကြည်တဲ့ပျက်ဝန်းနဲ့ မော့ကြည့်ပြီး ဟာရန်ပြောသမျှကို
ခေါင်းညိတ်လက်ခံလိုက်တော့တယ်။

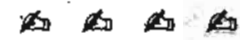
သူတို့ဆုံဆည်းဖို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာကို ရသေ့ကြီး
ဘူချန်ရောက်ရှိလာပြီ။

ဒါပေမယ့် ဟာရန်နဲ့ နာရင်တို့ကို မတွေ့ရတော့ဘူး။
ရသေ့ကြီးဘူချန် တွေ့ရှိလိုက်တာကတော့ စမ်းချောင်းလေး
ထဲက ကျောက်ဆောင်ကြားမှာ ညှပ်တင်နေတဲ့ ဟာရန်နဲ့
အစိမ်းရောင်နဂါးနိုင်ဆွဲပြားလေးပဲ။ ဆွဲပြားလေးကို သွား
ကောက်ယူပြီး ရေရွတ်လိုက်တယ်။

“ဟာရန် ... မင်းအတော်မိုက်မဲတာပဲ။ မင်းလုပ်ရပ်
ဟာ ပြဿနာကို ဖြေရှင်းတာမဟုတ်ဘူး။ ဒီလိုလုပ်ရုံနဲ့ ပြီးဆုံး
သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

ရသေ့ကြီးဘူချန် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားရပြီ။
သူ့လုံးဝထင်မှတ်မထားတဲ့ ပြဿနာပေါ်လာခဲ့ပြီကိုး ...

ဟာရန်ဟာ ကောင်းကင်ဘုံ နတ်နဂါးမင်းကြီးရဲ့ အပိန်ကို ချိန်ဖောက်ပြီး နာရင်နဲ့အတူ ထွက်ပြေးသွားခဲ့တယ်။ မကောင်းဆိုးဝါး ဘာရာကီမြွေနဂါးကြီးကလည်း သူတို့နောက်က သဲကြီးမဲကြီး ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်လာနေတယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦးဟာ ပြေးရင်းလွှားရင်း သီဒါနဒီမြစ်ကမ်းနဖူးတစ်နေရာက ကျောက်ကမ်းပါးယံကြီးထိပ်ကို ရောက်ရှိသွားခဲ့တယ်။

ရှေ့မှာ ဆက်ပြေးစရာမြေမရှိတော့ဘူး။ အသူတရာနက်လှတဲ့ ကမ်းပါးယံကြီးရဲ့အောက်မှာ သီဒါနဒီမြစ်က ဣန္ဒြေရရစီးဆင်းနေတယ်။ ချစ်သူနှစ်ဦးရဲ့ ဘေးဒုက္ခကို မသိလေရော သလားပဲ။

နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ကြတဲ့အခါ သစ်ပင်ကြီးများ၊ တဝန်းဝန်း၊ တဖျောင်းဖျောင်း လဲကျသွားတာကို တွေ့ရတယ်။ မြွေနဂါးဆိုးကြီး ဘာရာကီရဲ့ ကြောက်မက်ဖွယ်ဦးခေါင်းကြီးဟာ သူတို့နှစ်ဦးဆီကို တချိန်တိုးတိုးဝင်လာတယ်။

သူတို့မှာ လွတ်မြောက်ဖွယ်ရာလမ်းမရှိတော့ပါဘူး။ နာရင်အနေနဲ့ သေရမယ့်အတူတူ သူ့ကိုယ်ထဲက နာဂသိဒ္ဓိစွမ်းအားကို ဘာရာကီဆီ အရောက်မခံနိုင်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။

သူရဲကောင်းဟာရန်အနေနဲ့လည်း အဆုံးအစွန်ထိ တာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးခဲ့ပြီးပြီပဲ။ အခုချိန်မှာ ချစ်သူနှစ်ဦးအတူ သေပွဲဝင်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေပါပြီ။

“နာရင် .. မင်းကိုငါချစ်တယ်”

“အတူတူပါပဲ ဟာရန်ရယ်”

ချစ်သူနှစ်ဦးသား တစ်ဦးကိုတစ်ဦး တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ခတ်တွယ်လိုက်ကြပြီး ချောက်ကမ်းပါးယံအောက်က သီဒါနဒီမြစ်ကို ခုန်ဆင်းသွားကြတယ်။

မြွေနဂါးဆိုးဘာရာကီဟာ သူဦးခေါင်းကြီးကို ချောက်ကမ်းပါးယံအောက်ကိုထိုးချပြီး လျှင်မြန်စွာ လိုက်ဟပ်တယ်။ ဒီပေမယ့် နာဂသိဒ္ဓိကို သူ့လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပါပြီ။

ရူဒြောပြုနေသော ကြောက္ခယံရာဇာတ်ကြောတွင် နစ်မြှားနေရာမှ အိဒိနီးထလာပြီး သူ့သိလိုရာကို မေးလိုက်သည်။

“နောက်တော့ ဘာတွေများ ဆက်ဖြစ်သွားသေးလဲ”

နောက်ဆုံးမှာ အားလုံးသေကုန်တယ်။ ဘာရာကီကတော့ နှလုံးအားပြည့်တဲ့ နတ်နဂါးဖြစ်ဖို့ အခွင့်အရေးဆုံးရှုံးသွားတာပေါ့။

“ဒါကြောင့် သူဟာ နောက်ထပ်ပေါ်လာမယ့် အခွင့်အရေး

စောင့်ဆိုင်းချောင်းမြောင်းနေခဲ့တယ်”

“နာဂသိဒ္ဓိစွမ်းအား နောက်တစ်ကြိမ်ဖြစ်ပေါ်လာဖို့ အချိန် နီးကပ်လာနေပြီ အိဒီ”

ထိုသို့ပြောပြီး ရှဒသည် သေတ္တာတစ်လုံးထဲမှ အစိမ်းရောင် ဆွဲပြားတစ်ခုကို ထုတ်ယူလာသည်။

“ဒါကို မင်းယူထား။ ဒါက မင်းကိုစောင့်နေတာ။ အဲဒါ မြွေနဂါးဆိုးတွေရဲ့ရန်က ကာကွယ်ပေးမယ့် နဂါးနိုင်ဆွဲပြားပဲ” ပြောပြောဆိုဆို သူ့လည်ပင်းတွင်ဆွဲပေးသည်။ လည်ပင်း အစိမ်းရောင်ဆွဲပြားကို အိဒီကိုင်ပြီး ငုံ့ကြည့်သည်။ အစိမ်းရောင်ကျောက်အား နဂါးနှစ်ကောင်က ခွေပတ်နေသည့် ဆွဲပြားဖြစ်သည်။ သူနှစ်ချိက်စွာပင် ထိုဆွဲပြားကို အကျီရင်ဘတ်အတွင်းသို့ ထည့်သွင်းလိုက်တော့သည်။

“အိဒီ မင်းအနေနဲ့ ယုံကြည်ဖို့တော့ ခက်ခဲမှာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါပြောတာကို မင်းနလုံးသားထဲမှာ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်သားထားလိုက်စမ်းပါ”

ရှဒက ညာဘက်လက်အကျီစကို လိပ်တင်ပြသည်။ ငါ့ဒဏ်ရာအမာရွတ်ကြီးတစ်ခုကို ရှဒလက်မောင်းတွင် တွေ့ရသည်။

“ငါဟာ လွန်ခဲ့တဲ့အနှစ်တစ်ထောင်က ရသေ့ကြီး ဘူချန်ပဲ”

“မင်းကတော့ သူရဲကောင်းဟာရန်ပေါ့”

“နာဂသိဒ္ဓိကို မင်းဒုတိယအကြိမ် ကာကွယ်စောင့်ရှောက် နေမယ်။ ဒီလိုဖြစ်လာတာ မင်းရဲ့ ကံကြမ္မာလို့သာ မှတ်လိုက်။ ဒီတို နာဂသိဒ္ဓိကို ရှာဖွေရမယ်။ သူမရဲ့နာမည်က ဆူရီ”

“ဆူရီ”

အိဒီ သံယောင်လိုက်ပြီး ရွတ်ကြည့်သည်။ ရှဒက

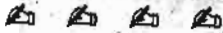
“အေး.. အဲဒီဆူရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို မင်းရှာရမယ်”

“တစ်နေ့မှာ သူမအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်တဲ့နေ့မှာပေါ့။

သူမကို တော်ဝင်လှိုဏ်ဂူကြီးဆီ ခေါ်လာရမယ်”

“မကြောက်ပါနဲ့။ မင်းတစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘူး။

သူ့ရဲ့လက်တကမ်းအကွာမှာ ငါအမြဲရှိနေတယ်လို့ သိထား ခုတ် အိဒီ”

သတင်းထောက်အိဒီ သူ့လည်ပင်းမှ အစိမ်းရောင်ဆွဲပြားလေးကို ဆုတ်ကိုင်ရင်းမှပင် ရှုဒေကာများသည် ယခုဖြစ်ပျက်ခဲ့မှုများနှင့် အကြောင်းအကျိုးဆက်စပ်နေကြောင်း ယုံကြည်လာသည်။

“ဟုတ်ပြီ။ ဒါကို ငါအမြန်လုပ်မှပဲ”

ခေါင်းထဲမှာ ပေါ်လာသော စိတ်ကူးကို အကောင်အထည်ဖော်ရန် သူကွန်ပျူတာကိုပိတ်ကာ စားပွဲမှထသည်။ တစ်ဖက်မှန်ခန်းကျယ်ကြီးအတွင်းမှ ဂိုရာ၏အလုပ်စားပွဲဆီသို့ ခြေလှမ်းကြွကြားများဖြင့် လှမ်းခဲ့သည်။

ဂိုရာရှေ့ကို သူရောက်သွားသည်။

“အေးလေ .. ဟုတ်ပါတယ်။ ငါပြောလိုက်တော့ မင်းအံ့ဩသွားပြီမဟုတ်လား .. ဟား .. ဟား”

ဂိုရာက သူ့ကိုမော့မကြည့်၊ စိတ်အေးလက်အေး ဖုန်းပြောလျက် ရယ်မောနေသည်။

“မင်းမယုံရင် နောက်တစ်ခါစမ်းကြည့်လိုက်လေ ဟား ဟား .. ဟား”

အိဒီခေါင်းကို ခါရမ်းလိုက်သည်။ ဒီအတိုင်းဆိုရင် ဒီကောင်ပေရုည်နေဦးမှာ သေချာသည်။

“အရေးမကြီးသောက်စွဲဆို တော်ရုံတန်ခုံပဲပြောတာကောင်းတယ်ကွာ။ ငါကြွာကြွာမစောင့်နိုင်ဘူး”

ဒီတော့မှ ဂိုရာသူ့ကို မော့ကြည့်လာသည်။ သူ၏မျက်စိမျက်နှာပျက်ယွင်း ပျာယာခတ်နေမှုကို တွေ့သွားပြီး တစ်ဖက်လူနှင့် စကားပြောနေခြင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်သည်။

“အေး .. အေး နောက်မှ ထပ်ဆုံကြမယ်။ ဒါပဲ”

ဖုန်းကို စားပွဲပေါ်ချပြီး ဂိုရာက သူ့မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။

“ဆိုစမ်းပါဦး .. မင်းကြည့်ရတာ မျောက်မီးခိုင်ထားသလိုပါလား”

“ဂိုရာ .. ဒါနယ်နယ်ရရကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ အပြင်းထန်ဆုံး အကြမ်းဖက်မှုတွေထက် ပိုဆိုးတယ်”

“အိဒီ အချင်းချင်းဆက်ဆံတဲ့အခါ သတင်းသမားညာဉ်ကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖျောက်ထားရမယ်လေ။ ပွဲဆူစေမယ့် စကားလုံးတွေမသုံးသေးဘဲနဲ့ ငါနားလည်အောင် အတိုဆုံးအရှင်းဆုံးပြော”

သည်ကိစ္စကြီးကို ဂိုရာနားလည်လက်ခံလာအောင် သူဘယ်လိုမှ အတိုချုံး၍ ပြောပြနိုင်မည်မဟုတ်။ သည်တော့

“လိုရင်းကိုပြောရရင် ငါတို့ကောင်မလေးထက် သေဆုံးစေချင်တာပဲ”

“ကောင်မလေးတစ်ယောက်ဆိုတာ ဘယ်သူလဲ”

“အဲ .. ငါနဲ့မသိတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကွာ”

ဂိုရာမျက်ခုံတွေပင့်တင်ပြီး အိဒိုကအကဲခတ်သည်။

ဒီကောင် လာနောက်နေတာတော့မဟုတ်။ အနည်းဆုံးတော့ မိန်းကလေးရဲ့နာမည်ကိုပြောမှ ငါမှတ်တမ်းထဲမှာရှာနိုင်မှာပေါ့။ မင်း.. လူကိုမသိပေမယ့် နာမည်တော့သိတယ်မဟုတ်လား”

ဒီတော့မှ လွန်ခဲ့သော ၁၅နှစ်က ရဲ့ဒပြောခဲ့သော နာမည်တစ်ခုကို သူ့အပြေးအလွှားစဉ်းစားသည်။ ဂိုရာက သူ့ကွန်ပျူတာခလုတ်များပေါ်လက်ကို အဆင်သင့်တင်ထားသည်။

“အင်း.. ငါ့အထင်တော့ ဆူရီလိုထင်တာပဲ”

“ဟုတ်ပြီ ဆူရီ ... ဒါ သူ့နာမည်အပြည့်အစုံပဲလား”

“အဲဒါလည်း ငါမသိဘူး”

“ကောင်းတယ်ကွာ.. မင်းဟာ သိပ်တော်တဲ့ သံတင်း သမားပဲ”

ဂိုရာ ထောမနာပြုရင်း ကီးဘုတ်ကိုနှိပ်သည်။ မော်နီတာ ပေါ်တွင် ဆူရီဟူသော နာမည်တွေ တန်းစီပေါ်လာသည်။

“ကိုင်း.. ဒီမှာထောင်ပေါင်းများစွာသော ဆူရီတွေ သူတို့ ထဲက ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲ။ ငါဘယ်လိုဆက်လုပ်ပေးရဦးမလဲ”

“ငါရှာနေတဲ့ဆူရီက ပခုံးပေါ်မှာ ဆေးမှင်ကြောင်ရှိတယ်။

အဲဒါဟာ အသက်ကနှစ်ဆယ်။ အဲ နှစ်ဆယ်ပြည့်ခါနီး”

သူသိသလောက် ဂိုရာကို ပြောပြသည်။

“ဟုတ်ပါပြီ။ အသက်က (၁၉) နှစ်ပြည့်ပြီး ပခုံးမှာ မှတ်တမ်းနဲ့။ တော်ဝင်မြို့က ဆူရီ”

ဂိုရာအချက်အလက်များကို နှုတ်မှရှုတ်ရင်း လက်ကလည်း နှုတ်များကို တဒေါက်ဒေါက်ရိုက်နှိပ်သည်။

“မင်း ငါ့ကိုသတ်နေတာပဲ အိဒို။ အသက် (၁၉) နှစ် ပြည့်ပြီးတဲ့ဆူရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးတွေ ဒီမြို့မှာ အများကြီးပဲ

ဒီမှာကြည့်ဦး”

“မဟုတ်သေးဘူးလေ။ ငါရှာနေတာက နဂါးပုံစံ မွေးရာပါ နှုတ်အသားပါတဲ့ မိန်းကလေးလေ”

“မင်းဟာ အမြဲရွေးထုတ်လုပ်တတ်သူဆိုတာ ငါကိုနိမ့်ပြော တယ်။ ကဲ ငါတတ်နိုင်သမျှ လုပ်ပေးပြီးပြီ”

“မင်းပြောတဲ့ နဂါးပုံစံ မွေးရာပါ အမှတ်အသားပါတဲ့ မိန်းကလေးကို တွေ့ချင်ရင်တော့ ဒီမှတ်တမ်းထဲက လိပ်စာ အတိုင်း လိုက်သွားပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ဆက်လုပ်ကြည့်ပေတော့ .. ဟား .. ဟား”

အားကစားခန်းမငယ်လေးတစ်ခုအတွင်းတွင် မိန်းကလေး နှစ်ဦး ပစ္စည်းကိရိယာများ အကူအညီဖြင့် ကိုယ်လက်လှေ့ကိုင် ခန်းများလုပ်နေကြသည်။

နေ့လည်နှစ်နာရီခန့်သာရှိသေးသည်မို့ ခန်းမထဲတွင် လူရှင်းနေသည်။ ခဏအကြာတွင် ဆံပင်ကောက်ကောက် ခွေခွေလေးများနှင့် မိန်းကလေးက လှုပ်ရှားမှုများကို ရပ်တန့် လိုက်ပြီး

“ကဲ .. ငါတော့ ဒီလောက်ဆို အဆင်ပြေပြီ။ နားနေခန်း မှာ ဧောင့်နေမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ခန်းမထဲမှ လှမ်းထွက်သွားသည်။ အကြော လျော့လှေ့ကိုင်ခန်းလုပ်နေသော အစိမ်းရောင်တီရှပ်နှင့် မရော လေးက လှမ်းအော်ပြီးမှာသည်။

“ငါ့အတွက်ပါ အအေးဘူးဝယ်ထားလိုက်နော်”

ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် မိန်းကလေးက နားနေခန်း အဝင်ဝမှ ကောင်တာတွင် အအေးနှစ်ဘူးဝယ်ယူပြီး တီဗီရှေ့ ခုံတန်းတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ အအေးတစ်ဘူးကို စားပွဲပေါ် ချထားလိုက်သည်။ လက်ထဲမှ အအေးဘူးကို ဖွင့်ပြီး မော့သောက်လိုက်စဉ် လန်းဆန်းကြည်လင်ပေါ့ပါးမှုကို ခံစား လိုက်ရသည်။ သူမရှေ့မှ တီဗီကိုကြည့်မိသည်။ တီဗီမှ သတင်း

တစ်ပုဒ် ထုတ်လွှင့်နေသည်။ သတင်းထောက်ချဲ့ ရူပါက ဖင်းသားလုပ်လို့ရတယ်ဟု တွေးမိပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြုံးမိ သေးသည်။

“ကျွန်တော် .. အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့ ပါတယ်။ ဒီနေ့မနက်မှာ မတော်တဆမှုဖြစ်ခဲ့တာပါ။ သေဆုံး သူ အရေအတွက်ကို အတိအကျမသိရသေးပါဘူး”

တီဗီဖန်သားပြင်တွင် မြင်ရသည့် အပန်းဖြေဥယျာဉ် တည်ဆောက်ရေးစီမံကိန်း၏ ပျက်စီးမှုတွေက ကြောက်မမန်း လီလီဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် သူမ၏သူငယ်ချင်း အစိမ်းရောင်တီရှပ်နှင့် မိန်းမ ချောလေး ရောက်ရှိလာပြီး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်သည်။ သူမ နည်းတူ တီဗီကိုလှမ်းကြည့်ပြီးပေးသည်။

“ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာတဲ့လဲ။ မြေသယ်ကားကြီးတွေ မှောက်လန်လို့”

ဆံပင်ကောက်ကောက်နှင့် မိန်းကလေးက သူပြောချင်ရာ ကိုသာ ပြောချလိုက်သည်။

“အဲဒါ အဖြူရောင်သတင်းဌာနက သတင်းထောက်လေ မချောဘူးလား”

သတင်းထောက်ကလည်း သူ့သတင်းကို ဆက်လက် ကြေညာနေသည်။

“ပျက်စီးမှုက တော်တော်များပြား မျက်မြင်သက်သေလည်း မရှိဘူးဖြစ်နေပါတယ်”

အစိမ်းရောင်ဝတ် မချောလေးက သူငယ်ချင်းမကိုစသည်။

“တာနာ.. မင်းကြည့်နေတာ သတင်းကိုလား။ သတင်းထောက်ကိုလားဆိုတာ ငါသိပြီ။ ကျွတ်ကျသွားဦးမယ် မင်းမျက်လုံးတွေ”

“အဟင်း .. ဟင်း .. ဟင်း”

နစ်ယောက်သား ရယ်မောမိကြသည်။

သတင်းထောက်က သူ၏ကိုယ်ပိုင်အာဘော်ကို ထည့်သွင်းပြောကြားသည်။

“သေချာတာတစ်ခုကတော့ ဝမ်းနည်းစရာတွေ တွေ့ကြုံရတော့မယ်ဆိုတာပါပဲ”

အခင်းဖြစ်ပွားရာမှာ ကျန်ရစ်ခဲ့သော စွပ်ကြောင်းကြီးများ တီဗီဖန်သားပြင်မှာ ဖော်လာတော့ အစိမ်းရောင်မိန်းမချောလေး ရယ်မောနေရာမှ ရပ်တန့်သွားသည်။ ချက်ချင်းပင် သူမ မျက်နှာပေါ်မှာ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မှုများ ယှက်သန်းသွားသည်။

“ဟင်”

“ဟောဒီ အစိတ်အပိုင်းကို ဆက်ပြီတူးဖော်နေပါတယ်”

“ကျွန်တော်ကတော့ သတင်းထောက်အိဒီပါ”

စွပ်ကြောင်းမြေကြီးထဲမှ တစ်စွန်းတစ်စထွက်ပေါ်နေသော လှိုင်းတွန့်များထနေသည့် ခပ်ပြောင်ပြောင်အချပ်ကြီးတစ်ခုကို ချိတ်ပြထားသည်။

“ဟင် .. ဒါ .. ဒါ”

အစိမ်းရောင်မချောလေး အလွန်အမင်းထိတ်လန့်သွားရပြီ။ သူမ၏ ပျက်ယွင်းနေသော အမူအရာကို တာနာလည်း သတိပြုမိသွားသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဟင်”

“ငါ .. ငါပြန်တော့မယ်။ ငါပြန်မှဖြစ်မယ်”

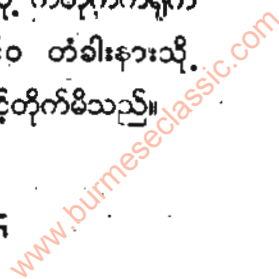
ပြောပြောဆိုဆို စားပွဲမှထပြီး လှည့်ထွက်လိုက်သည်။

“ဟေ့ .. ဆူရီ မင်းဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။ ငါ့ကို ပြောဦးမှာပေါ့”

“ဆူရီ”

ဆူရီဆိုသော အစိမ်းရောင်တီရှပ်နှင့် မချောလေး လှည့်ပင်ကြည့်တော့။ အပေါ်အကျိကို ထပ်ဝတ်ရင်း ကြိုးသိုင်းအိတ်တို့ ဘေးတစ်စောင်းလွယ်ကာ အခန်းပြင်သို့ ကတိုက်ကရိုက်ထွက်ခွာသွားတော့သည်။ အခန်းအဝင်ဝ တံခါးနားသို့ အရောက် အထဲသို့ဝင်လာသော နိမင်နှင့်တိုက်မိသည်။

“ဆူရီ .. ပြန်တော့မလို့လား”

ဆုရီပြန်ဖြေဘဲ ခန်းမအပြင်သို့ထွက်ကာ လမ်းပလက်
ဖောင်းပေါ် ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလိုက်သည်။

“တာနာနှင့် စိတ်ကောက်ကြပြန်ပြီထင်တယ်”

ဆုရီ၏အမူအရာကိုကြည့်ပြီး တာနာ၏ချစ်သူ နီဗင် မှတ်
ချက်ချသည်။ ထို့နောက် တာနာရှိနေမည့် နားနေဆောင်
ညှော်ခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်သွားတော့၏။

ဆုရီ သူမတစ်ကိုယ်တည်းနေထိုင်ရာ အိမ်ဂေဟာထဲသို့
လှမ်းဝင်သည်။ အိမ်ထဲသို့ ရောက်ရောက်ချင်း ပခုံးတွင်
လွယ်သိုင်းထားသောအိတ်ကို စားပွဲပေါ်ဘုန်းခနဲပစ်တင်လိုက်
ပြီး အခန်းထောင့်ဗီရိုအပူလေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားသည်။
ထို့နောက် ဗီရိုအပူလေး၏တံခါးကိုဖွင့်ကာ တစ်စုံတစ်ရာ
ကို အရေးတကြီးဖွေနှောက်ရှာဖွေသည်။

“ဟူး”

သူမ၏အလောတကြီးနိုင်မှုကြောင့် ရှာဖွေနေသောအရာ
တ မတွေ့နိုင်ဖြစ်နေသည်။

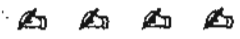
“ငါ .. စိတ်အေးအေးထားမှဖြစ်မယ်။ ဘာပဲဖြစ်လာ
လာ .. ငါ့ရင်ဆိုင်ရတော့မှာပဲလေ”

ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဆုံးမလိုက်ပြီး ရေခဲသေတ္တာရှိရာသို့သွား
သည်။ ရေတစ်ပုလင်းကို ထုတ်ယူသည်။ ဖန်ခွက်ထဲသို့ပင်

ထည့်တော့ဘဲ မော့သောက်သည်။ ပုလင်းထဲမှ ရေများက
ထည့်ချောင်းထဲ စီးဝင်သွားသကဲ့သို့ ပါးပြင်ပေါ်သို့လည်း
ချွေကျလာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို တည်ငြိမ်အောင် မည်သို့ပင်
အိန်းသိမ်းစေကာမူ စိုးရွံ့မှု၊ ထိတ်လန့်မှုများက ရင်ထဲတွင်
ဦးစိုးနေဆဲ။ လွှမ်းမိုးနိုင်စက်ပြီး သူမကိုချောက်ချားအောင်
ပြုနေပြန်သည်။

“ငါ ဘေးဒုက္ခဆိုးဆိုးဝါးဝါးတွေနဲ့ ကြုံတွေ့ရတော့မယ်
ထင်တယ်”

အခန်းထောင့် ဗီရိုပူလေးဆီ ပြန်သွားပြီးရှာဖွေသည်။ သူမ
ရှာဖွေနေသည့် စာအုပ်ကိုတွေ့ပါပြီ။ အန္တရာယ်ကင်းဂါထာများ
ကို စာလုံးကြီးကြီးများဖြင့် ရေးသားထားသည့်စာအုပ်ဖြစ်သည်။
ဘယ်ညာဖက်ကြီးရှင်လောကီဆရာက တီထွင်ထားသည့်
စာအုပ်လဲတော့ မပြောတတ်။ ရေနစ်နေသူ ဆုရီအနေဖြင့်
အိတ်တစ်ပင်ကိုလည်းဆွဲကိုင်အားကိုးမိမည်သာတည်း။

အခန်း (၄)

လုံခြုံရေးမှူးနာဒီနှင့် သူ့လက်ထောက်ကျူဘာတို့ သုတေသနဌာနသို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ အခင်းဖြစ်ပွားရာတွင် ကျန်ခဲ့သည့် သဲလွန်စအစိတ်အပိုင်းကို ဤဌာနသို့ပို့ကာ အဖြေရှာခိုင်းထားသည်မို့ သူတို့ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းပင်။

သုတေသနဌာန၏ တာဝန်ရှိသူအမျိုးသမီးကြီးက ဆီးကြိုပြီးအခြေအနေကို ရှင်းပြသည်။

“ဒါ .. သဲလွန်စအစိတ်အပိုင်းရဲ့ မော်လီကျူးတည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းပုံပါ”

ဝါတ်ပုံတစ်ပုံကို နာဒီလက်ကိုကမ်းပေးရင်း သူမကပင် ဆက်ပြောသည်။

“အရင်က ဒါမျိုးကို လုံးဝမတွေ့ဖူးပါဘူး။ လေ့လာချက်တွေအရတော့ တွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ အကြေးခွံလို့ ဆင်ရတာပဲဆရာ”

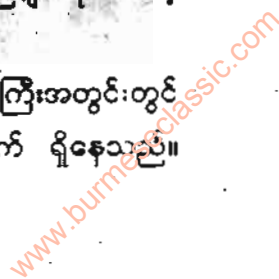
လုံခြုံရေးမှူးနာဒီ၏ မျက်လုံးထဲတွင်လည်း အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာတွင် မနက်ပိုင်းက တွေ့ရှိခဲ့ရသော စွပ်ကြောင်းကြီးများကို မြင်ယောင်လာသည်။

“ဒါဆို သက်ရှိတွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင်ရဲ့ အကြေးခွံပေါ့”

“ကျွန်မတော့ ဒီလိုပဲထင်တယ်”
နာဒီနှင့်ကျူဘာတို့ သုတေသနဌာနမှ ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သော ပြဿနာမှာ အတော်ပင်ရှုပ်ထွေးနက်နဲနဲသော ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်ကြောင်း တွေးမိသည်။ မြို့တော်၏ လုံခြုံရေးမှူးတစ်ဦးအနေနှင့် လိုအပ်သည်များကို အသင့်ပြင်ဆင်ထားရပေတော့မည်။

ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ကြီးအတွင်းတွင် ဆိုင်ရှင်ကြီးရှုဒ ထက်ဝယ်ဖွဲ့ခွေထိုင်လျက် ရှိနေသည်။

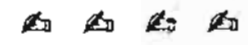
ညာလက်ဖဝါးကို ဘယ်လက်ဖဝါးထက်သို့ ထပ်၍တင်ထားသည်။ မျက်လုံးနှစ်ဖက်ကိုလည်း မှေးမှိတ်ထားပြီး အသက်ကို မှန်မှန်ရှူသည်။ သူ၏အသိစိတ်က ဝင်လေ၊ ထွက်လေ အဖေ တွင်သာ တစိုက်မတ်မတ်ရှိနေသည်။

ထိုစဉ် သူ့အာရုံတွင် ထင်ရှားစွာမြင်တွေ့လိုက်ရသည်က ဒိဗ္ဗလ၊ မြွေနဂါးဆိုး ဘာရာဇီ၏ လက်ရုံးတပည့်ကြီး ဒိဗ္ဗလ နာဂသိဒ္ဓိစွမ်းအားကိုရရှိရန် ကြိုးပမ်းမှုများ ပြန်လည်စတင်လာပြီဟု ရှုဒသိလိုက်ရလေပြီ။

ဒိဗ္ဗလအနေနှင့် သူ့ကိုရှာဖွေသတ်ဖြတ်မှာ သေချာသည် ဤနေရာအား သူ့စွန့်ခွာရပေတော့မည်။ မှန်ပေသည်၊ အေးစက်မာကျောသော မျက်နှာထားပိုင်ရှင် ဒိဗ္ဗလ ရှုဒ၏ဆိုင်ရှိ ရာလမ်းထဲသို့ ချိုးကွေ့လျှောက်ဝင်လာနေသည် ဆိုင်ရှေ့တွင် ခြေစုံရပ်ကာ ရှုဒရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်း ဝယ်ရေးဟူသော ဆိုင်းဘုတ်ကိုကြည့်သည်။

ထို့နောက် မှန်တံခါးကိုဖွင့်တော့ဘဲ ဆိုင်ထဲသို့လှမ်းဝင် လိုက်သည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်က ကာဆီးနေသည့် မှန်ချပ်ကြီး ကိုဖြတ်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ လျှောခနဲရောက်ရှိသွားသည်။

ရောင်ခြည်မီးကြီးကို ရှမ်းခနဲဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စူးရှ တောက်ပြောင်နေသည့် သူ့မျက်လုံးများဖြင့် ဆိုင်အတွင်းတွင် လှည့်ပတ်ရှာဖွေသည်။ သို့သော် ရှုဒကား သူ့အား ရောင် ထွက်သွားခဲ့လေပြီတည်း ။

ညနေ နေဝင်ရီတစ်ရောအချိန်တွင် တာနာ ဆူရီအိမ်သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဒီသူငယ်ချင်းဆူရီကိုဖြင့် သူမအစစအရာရာ ဂရုတစိုက်ရှိခဲ့ပါသည်။ ယခုလည်း ဆူရီတွင် ဘယ်လိုပြဿနာ တွေ့ အခက်အခဲတွေ့ ရှိနေသည်မသိ။

အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းဆူရီက ရိုးသားပွင့်လင်းသူတစ်ဦး ဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ရံတွင် လျှို့ဝှက်လွန်းသည်။ နေ့လည်က အဖြစ်အပျက်ကိုပဲကြည့်။ အကောင်းပကတိရှိနေ ရာမှ ရုတ်တရက်ဆိုသလို အပြောင်းအလဲတွေဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ဆူရီ၏ ထိုကဲ့သို့အမှုအကျင့်မျိုးတွေကို ယခင်ကလည်း တာနာ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အားပေးရမည်။ နှစ်သိမ့်ရမည်။ သူငယ်ချင်း ဖြစ်သူစိတ် အပြောင်းအလဲလေးဖြစ်အောင် သူမအဖော်အဖြစ် နေပေးရန် ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဆူရီ .. ဆူရီရေ”

တကြော်ကြော် အသံပေးရင်း တာနာအိမ်ထဲသို့ ဝင်လာ သည်။ ဆူရီ၏ ပြန်ထူးသံကို မကြားရ။ ဧည့်ခန်းထဲကို ရောက် တော့မှ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကြောင့် တာနာ ဘုရားတစ် တော့သည်။

“ဘုရားရေ .. ဆူရီ .. အဲဒါ ဘာကြီးတွေလဲ”

“မင်း ဘာတွေဖြစ်နေသလဲဆူရီ”

ဆူရီက သူမပေးသမျှ တစ်ခွန်းမှမဖြေ။ သူ့ကို ငူငူငေါင် ငေါင်လှမ်းကြည့်နေသည်။ ဧည့်ခန်းနံရံများတွင် စာလုံးကြီး ကြီးများဖြင့် ရေးထားသော အန္တရာယ်ကင်းဂါထာစာရွက်များ ကို အနံ့အပြား လိုက်တစ်ထားသည်။ ငြီးတော့ စောင်တစ် ထည်ကိုမြို့လျက် ဧည့်ခန်းထဲရှိ နှစ်ယောက်ထိုင်ဆိုဖာပေါ်တွင် ခြေထောက်များပါတင်ပြီး ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည်။

ဤအနေအထားများကို ခြုံငုံကြည့်ရုံနှင့် ဆူရီမည်မျှ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့နေသည်ကို ခန့်မှန်းမိပါသည်။ အားပေး သော အပြုံးကိုပြုံးလျက် တာနာ ဆူရီဘေးတွင် ကပ်လျက် ဝင်ထိုင်သည်။

ခြုံထားသောစောင်ကို အနည်းငယ်လှုပ်ဟုပြီး ဆူရီ၏ ထက်ဖျားလေးများကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ရင်း မေးလိုက် သည်။

“မင်းနေကောင်း တယ်နော်ဆူရီ”

ဆူရီက ခေါင်းကို ဖြည့်ညင်းစွာ ခါယမ်းပြသည်။

“မင်းစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေဖြစ်နေတာဆိုတာ ငါ့သိပါရ စေကွာ”

တာနာလည်း သူငယ်ချင်းအတွက် ဝမ်းပန်းတနည်းခံစားရပါသည်။ ထိုအခါမှ ဆူရီလည်ချောင်းထဲမှ အသံကိုကြိုးစားညှစ်ထုတ်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောသည်။ သူမအသံက တိုးလျလွန်းသဖြင့် တာနာမနည်းနားစိုက်ထောင်ရသည်။

“ငါ တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်။ ငါတကယ်ကြောက်တယ်”

တာနာ တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် မြင်လိုက်စဉ် ဆူရီက ဆက်ပြောသည်။

“ငါ့ကို ရူးတယ်လို့ပဲပြောပြော၊ ငါအိပ်မက်ထဲမှာ ခဏခဏ တွေ့ရတတ်တဲ့ သတ္တဝါကြီးရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုကို နေ့လည်က ငါ့အသေအချာ မြင်လိုက်ရတယ်”

“နေ့လည်တုန်းက ဟုတ်လား။ ဘယ်နေရာမှ မြင်လိုက်ရတာလဲဟင်”

တာနာ တအံ့တဩမေးမိသည်။

“အားကစားရုံရဲ့ နားနေဆောင်ဧည့်ခန်းထဲမှာလေ မင်းထိုင်ကြည့်နေတဲ့ တီဗီသတင်းမှာပေါ့”

တာနာ အသည်းအသန်ပြန်စဉ်းစားသည်။ သတင်းထောက်ကိုလူချော ထုတ်လွှင့်ကြေညာသွားသည့် သတင်းထဲ

အပန်းဖြေဥယျာဉ်တည်ဆောက်ရေး စီမံကိန်းဝင်းအတွင်း ဆောက်တဆမှုတစ်ခုဖြစ်ပြီး ဂြိုဟ်ပျက်စီးမှုများ ဖြစ်ပွားသွားသည်။ ပျက်စီးမှုများကို ပြသသွားသည်။ သည်ထက်ပိုသည် ညုနွမ်းမှုတစ်စုံတစ်ရာဆို၍ သူမမမြင်ခဲ့၊ မတွေ့ခဲ့။ သတိမပြုမိခဲ့။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်က ထိုအပျက်အစီးအပြီးအလဲမြင်ကွင်းများကပင် စိတ်ပျော့သူဆူရီကို ချောက်ချားညှန်လှုပ်စေခဲ့သည်လား။

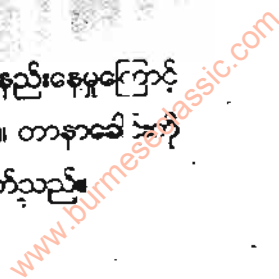
“မင်း အေးအေးဆေးဆေးအနားယူဖို့ လိုနေပြီထင်တယ် ဆူရီရယ်”

ဆူရီခေါင်းကို ခါယမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးတော့ တာနာအား အသနားခံသည့် မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ပြီး မေးသည်။

“နင် ငါ့ကို မယုံဘူးလား။ ငါပြောတာတွေကို မယုံဘူး ထားဟင်”

ဆူရီ၏ ပြောပုံဆိုပုံ သနားစဖွယ်ကောင်းလွန်းနေသဖြင့် တာနာမျက်ရည်များပင် ဝဲသွားရသည်။ ယခုအချိန်တွင် အချစ်ဆုံးသူငယ်ချင်းကို ရင်ထဲအသည်းထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ သုံကြည်ပါကြောင်း ပြောဆိုရပေမည်။

သို့သော် ချစ်သူငယ်ချင်းနှင့်ထပ်တူ ဝမ်းနည်းနေမှုကြောင့် အသံကလည်ချောင်းထဲတွင် တစ်ဆိုနေသည်။ တာနာ၏ နှုတ်လွှင့်မြန်စွာ သုံးလေးကြိမ်ဆတ်ညိတ်ပြလိုက်သည်။

“ငါ နင့်ကို တကယ်ပြောနေတာ။ ဆိုးဆိုးဝါးဝါးအခြေ အနေတွေကို ငါရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ရတော့မယ်”

နှစ်ဦးသား အတန်ကြာအထိ ငြိမ်သက်သွားကြသည်။ နောင်မည်သို့ပင်ဖြစ်စေကာမူ လတ်တလောခံစားမှုများ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေမှုများ ပေါ့ပါးသွားဖို့ လိုအပ်သည်ဟု တာနာ တွေးမိသည်။

ထို့အတွက် အကြင်လင်ဆုံးသောအပြုံးကိုပြုံးပြီး ဆူရီကို တိုက်တွန်းစကားဆိုလိုက်သည်။

“ဒီလိုလုပ်ကွာ။ တို့တွေ အပြင်ထွက်ပြီး ညစာစားကြရ အောင်။ မင်းစားချင်တာစား။ သောက်ချင်တာသောက်။ ငါ ဒကာခံပါမယ်။ ဟုတ်ပြီလား”

သူ့အပေါ် ညီရင်းအစ်မကဲ့သို့ ကောင်းလွန်းလှသည် တာနာ၏စေတနာကို နားလည်ပါသည်။ သို့ပေမယ့် သူ့အ နေနှင့် အပြင်ထွက်လို့ ဖြစ်ပါမည်လား။

“လုပ်ပါကွာ .. လာပါ .. အဝတ်အစားတွေလဲလိုက်။ တို့တွေ အပြင်လျှောက်မလည်ဖြစ်တာလည်း ကြာပြီ မဟုတ်လား .. နော်”

တာနာက သူ့ကိုအတင်းဆွဲထူသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သူငယ်ချင်း၏ဆန္ဒကို လိုက်လျောပေးလိုက်ပါဦးမည်ဟု ဆုံး ဖြတ်ချက်ချပြီး ဆူရီခြုံထားသော စောင်ကြီးကိုဖယ်ခွာလျက်

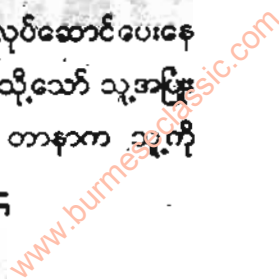
ဆိုင်ရာမှ ထလိုက်ပါသည်။ ပြီးတော့ တစ်ယောက်ကိုတစ် ယောက် အပြန်အလှန်ကြည့်ကာ နှစ်ဦးသား ပြုံးမိလိုက်ကြ ဖြန်ပါသေးသည်။

ညကိုးနာရီခန့်ရှိပြီ။ ညလုံးပေါက်ဖွင့်သည့် ကလပ်တစ်ခု ၏ စားသောက်ခန်းမထဲရှိ စားပွဲတစ်လုံးတွင် ဆူရီထိုင်ရင်း ယောက်ယက်ခတ်အောင် သွားလာဝင်ထွက်နေသူများကို လိုက်ကြည့်နေသည်။ သူနှင့်တာနာ မြို့လယ်ကုန်တိုက်ကြီးသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပြီးကြပြီ။ နာမည်ကြီးအကင်ဆိုင်တစ်ခုတွင်လည်း ထာနာက သူ့စိတ်ကြိုက် ကျွေးမွေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် မပြန်ပါနဲ့ဦးဟုဆိုကာ ခေါ်သဖြင့် ဤနေရာသို့ လိုက်ပါခဲ့ရပြန်သည်။ စားစရာ၊ သောက်စရာများပါသော လင်ပန်းတစ်ချပ်ကိုသယ်ပြီး တာနာရောက်ရှိလာသည်။ လင်ပန်းကို စားပွဲပေါ်ချသည်။ ဖန်ခွက်ကြီးတစ်ခုကို သူ့ရှေ့ တွင်တွန်းပေးရင်း တာနာက ပြောသည်။

“ခပ်ပါးပါးပေါ့ ဆူရီရယ်။ ပြီးရင် ဝေဒနာတွေကို အကုန် ကန်ထုတ်ပစ်လိုက်”

သူ့အတွက် အစွမ်းကုန်ဖြည့်ဆည်းလုပ်ဆောင်ပေးနေ သည့် တာနာကို ကြိုးစားပြုံးပြလိုက်သည်။ သို့သော် သူ့အပြုံး က နှမ်းလျှာနေသည်မှာ သေချာပါသည်။ တာနာက သူ့ကို

ကြည့်ပြီး

“ဒီနေရာမှာ မင်းမပျော်ဘူးထင်တယ်”

“အေးကွာ.. ဒီလိုဖြစ်နေတဲ့အတွက် ငါစိတ်မကောင်းပါဘူး”

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဆူရီရယ်။ မင်းအဆင်ပြေသွားမှာပါ။ ငါ နိုဗင်ကို ဖုန်းဆက်ခေါ်ထားတယ်။ နိုဗင်က သူ့သူငယ်ချင်းကိုပါ ခေါ်လာမယ်တဲ့”

တာနာပြောသမျှကို ဆူရီမတုန်မလှုပ်နားထောင်ခဲ့သည့်။ တာနာက ပြုံးယောင်ယောင်မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောသည်။

“ဆူရီ ငါ့အထင်ပြောရရင်တော့ မင်းနဲ့ နိုဗင် သူငယ်ချင်းဟာ သိပ်လိုက်ဖက်မယ့်သူတွေပဲ။ မင်း သူ့ကိုတွေ့သင့်တယ် ဆူရီ။ သူက ချစ်စရာလေးဟာ”

ဒီအခွယ်ရောက်သည့်တိုင် ချစ်သူရည်းစားမထားဖူးသေးသော ဆူရီအတွက် တာနာက အဖော်ရှာပေးလိုဟန်ရှိသည်။ သို့ပေမယ့် ဆူရီအနေနှင့်တော့ သည်လိုအခြေအနေမျိုးမှာ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်နှင့်မှ မတွေ့လို၊ မဆုံလိုပါ။ အချစ်နတ်သားလေးပင်ဖြစ်နေစဉ်တော့။ သူမနုလုံးသားထဲမှ စိုးရိမ်စိတ်များကို ဖယ်ရှားကာ အချစ်စိတ်တို့ နိုးကြားလာစေမည့်သူဟု မယုံကြည်နိုင်။

သုန္ဒရီကလေးပေါက်

သူမယုံကြည်နေသည်က အိပ်မက်ထဲတွင် မကြာခဏ ဆူရီထုတ်သော ကြောက်မက်ဖွယ်ရာသတ္တဝါကြီး ဒီမြို့ကို ချစ်ရုံပြုဟူ၍

“ငါသိပ်နေမကောင်းဘူးဟာ အိမ်ပြန်ရင်ကောင်းမယ်” ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထိုင်ခုံမှထကာ ကြိုးသိုင်းအိတ်လေးကို ကြောက်ယူပြီး ဘေးတစောင်းလွယ်လိုက်သည်။

“ဟင် .. မင်းတာကယ် ပြန်တော့မယ်လား”

“အင်း.. ငါအိမ်ရောက်ရင် ကောင်းသွားမှာပါ။ စိတ်မပူနော်။ မင်းကတော့ နိုဗင်လာတဲ့အထိ စောင့်နေလိုက်ပါဦး။ နိုဗင်ဆက်ခေါ်ပြီးနေမှ အစီအစဉ် ပြန်မပြောင်းပါနဲ့တော့”

“အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူမယ်ဆိုလည်း ကောင်းတာပါပဲလေ။ ဒီနောက်မှ မင်းဆီကို ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်နော်ဆူရီ”

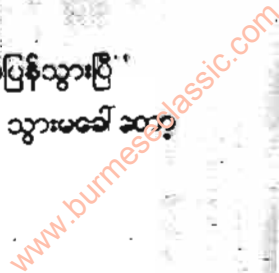
“အိုကေ .. အိုကေ”

သူ့ကိုလက်ကလေးပြကာ နှုတ်ဆက်ထွက်ခွာသွားသော ဆူရီကိုကြည့်ကာ တာနာသက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဆိုနောက် လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ ဖုန်းကိုထုတ်ယူပြီး နိုဗင်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်ပြန်သည်။

“နိုဗင် .. ဆူရီနေမကောင်းလို့ အိမ်ပြန်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကိုယ်ဟိုကောင်ကို သွားမခေါ်တော့ဘူး”

သုန္ဒရီကလေးပေါက်

ဖုန်းထဲမှ ထွက်လာသော နီမင်းအသံက ဝမ်းသာအနိုင်လှသည်။

“အခုကိုယ် လာနေပြီ။ အဲဒီကိုပဲ တန်းလာခဲ့တော့မယ်”

“ဝမ်းသာလုံးဆို သွားဦးမယ် ... ဟွန်း”

တာနာဖုန်းကိုပိတ်ပြီး ကြိတ်ပြုံးလိုက်သည်။

ဆူရီကလပ်အပြင်ဘက် လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်လာသည်။ တက္ကစီနှင့်ပြန်မည်ဟုတွေးကာ ကလပ်ရှေ့ ကားပါကင်တွင် ရပ်ထားသောကားများကို အကဲခတ်သည်။ အငှားယာဉ်ကို မတွေ့ရ။

လေနအေးလေးများ သူတို့ဖြန်းတိုက်ခတ်နေသဖြင့် အတော်ကို ချမ်းစိမ်းစိမ်းဖြစ်နေကြောင်း သတိပြုမိသည်။ အငှားကားခေါ်ရန် ဟန်းဖုန်းကိုထုတ်လိုက်စဉ်မှာပင် သူမရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ရပ်ထားသော ကားတစ်စီးထဲမှ လူငယ်သုံးဦး တံခါးဖွင့်ဆင်းလာကြသည်။

မူးယစ်နေပုံပေါက်နေသော ထိုလူများကြောင့် ဆူရီ ဤနေရာမှ ခွာရန်ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့ .. ဘေဘီ”

ဆူရီ မကြားဟန်ပြုပြီး ဆက်လျှောက်သည်။ သို့ပေမယ့် သဲကောနဲ့သားသုံးယောက်၏ခြေလှမ်းတွေက ပိုမြန်သည်။

“ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ”

ဆော်ယောက်က ရှေ့မှာကာဆီးပိတ်ရပ်ပြီးမေးသည်။ စိတ်ထွေးနေချိန်မှာဘာပြဿနာမှ ထပ်မဖြစ်ပွားလို့။ ထို့ကြောင့် ထို့မပြန်ဘဲ ရှေ့မှာကာဆီးထားသူကို ရှောင်ဖယ်ပြီး ထွက်ပြန်ပြင်သည်။

“နေစမ်းပါဦး ဘာလို့ဆန္ဒစောနေရတာလဲ”

ထိုသူက ဆူရီ၏လက်ကို လှမ်းဆွဲထားသည်။ ကျွန်နှစ်ယောက်ကလည်း အတိုင်အဖောက်ညီစွာ ဝိုင်းရံလိုက်ကြပြီး

“အေးလေ .. အေးလေ .. ဟုတ်သားပဲ”

“အေးဆေးပေါ့ကွာ။ အေးချမ်းတဲ့ညလေးပါ။ သာသာသာယာပေါ့”

“လွတ်စမ်းပါ”

သူမလက်ကို ဆွဲကိုင်ထားသူ၏လက်ကို ပုတ်ချလိုက်သည်။ ထိုလူလက်က လွတ်သွားသော်လည်း ကျွန်နှစ်ယောက်က ချုပ်ကိုင်လာကြပြန်သည်။ ဆူရီဒေါသသွေးတွေ ဆူပွက်သွားသည်။

“လွတ်လို့ ကျွန်မပြောနေတယ်နော်”

အော်ဟစ်လိုက်ရင်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆောင့်ရုန်းထွက်သည်။

“ဟား .. ဟား ... ဟား ... ဟား”

ရုန်းကန်နေသောသူမကို ငမိုက်သားသုံးကောင်က ဟားတိုက်ရယ်မောသည်။ ဆူရီစိတ်ထဲတွင် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ရမည်ထက် သူ့သေကိုယ်သေ တိုက်ခိုက်လိုစိတ်တို့သာ အံ့ကြဲလာနေသည်။ သေမထူး၊ နေမထူးဘဲဟူသော ခံစားချက်မျိုးဖြစ်သည်။ သို့ပေမယ့် မှူးသုံးယောက်လက်မှ သူမရုန်းမထွက်နိုင်သေး။

“ဟား .. ဟား ... ဟား”

“ဟေး .. ဟေး”

ထိုစဉ် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။ အသံထိင်းဆယ်ကျော်လူကြီးတစ်ဦး ရုတ်တရက်ရောက်ရှိလာပြီး ဘာမပြော၊ ညာမပြောနှင့် မှူးတစ်ဦးကို လက်ဖြန့်ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဖျောင်း”

ရိုက်ချက်က ပြင်းသည်။ အရိုက်ခံလိုက်ရသော မှူးလမ်းပေါ်လွင့်ကျပြီး လေးငါးပတ်လောက်ဆက်ပြီး လိမ့်ထွက်သွားသည်။ ဆူရီပင် အရှိန်ဖြင့် လမ်းပေါ်လဲကျသွားရသည်။ တစ်ဆက်တည်းဆိုသလိုပင် ကယ်တင်ရှင်ထိုလူကြီးက ရှေ့တည့်တည့်မှကောင်ဆီ ပြောင့်လက်သီးတစ်လုံး ပစ်သွင်းလိုက်သည်။

“ဣတ်”

ရင်ညွှန်ရိုးကျိုးသွားသံကိုပင် ကြားလိုက်ရသလား ထင်နှုတ်ရသည်။ လုံးဝကို ပြန်ထမလာနိုင်တော့။

နောက်ဆုံးကျန်သည့်တစ်ယောက်က သူတို့ကားထဲမှာ အသင့်ထည့်လာပုံရသော တုတ်တစ်ချောင်းကိုဆွဲယူလာပြီး ခြိုးရိုက်သည်။

ကယ်တင်ရှင်ကြီးက ထိုသူ၏ရိုက်ချက်ကိုမရှောင်။ တုတ်ခွက်ချက်က ခေါင်းကိုတည့်တည့်ကြီးထိသည်။

“ဖျောင်း”

အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင်ပင် တုတ်ချောင်းကြီးတျိုးပဲ့သွားသည်။ အသက်အရွယ်နှင့်မမျှအောင် ကြံ့ခိုင်သန်စွမ်းလှသော လူကြီး၏ခြေတစ်ဖက်ခိုင်ခန့် မြောက်တက်သွားသော အခါတွင်တော့

“ဖျောင်း”

တတိယမြောက် နောက်ဆုံးနေ့သား အခြေအနေအဆိုးဆုံးဖြစ်သွားသည်။ လွင့်စင်မြောက်တက်သွားသော ခန္ဓာတိုယ်က ကားတစ်စီး၏ရှေ့မှန်ဆီသို့

“ခွမ်း”

ပွဲကပြီးသွားပြီ။ စုစုပေါင်းအချိန် ငါးစက္ကန့်လောက်ကြာမည်ထင်သည်။ သူ့လက်ဆကို သူ့သိပုံရသည်။ ထိုလူကြီးက လှည့်ထွက်သွားသည်မှာ စိတ်ချလက်ချ။ နောက်သို့ ထစ်ချက်လေးမှ ပြန်မကြည့်တော့။

ဆူရီကိုလည်း ဘာတစ်ခွန်းမှ ပြောမသွား။ ရပ်တန့်ထားသော ကားများကြားသို့ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ ဆူရီ လဲကျနေရာမှ ထရပ်လိုက်ချိန်တွင် ကလပ်ထဲမှ ယူနီဖောင်းဝတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ ပြေးထွက်လာကြသည်။ ငမူးများအား ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်သွားသူမှာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်ပိုင်ရှင် ရဒ သို့မဟုတ် လွန်ခဲ့သောအနစ်တစ်ထောင်က ရသေ့ကြီးဘုရားဖြစ်ကြောင်း ဆူရီကိုယ်တိုင်ပင် မသိလိုက်ပါချေ။

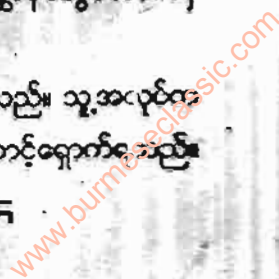
၂ ၂ ၂ ၂

အခန်း (၅)

သန်းခေါင်ယံညတွင် ကြယ်ရောင်လရောင် စုံပုံညီညီ ထွန်းလင်းလျက် လောကကြီးတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။ တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်ထဲမှ တိရစ္ဆာန်များလည်း အနားယူအိပ်စက်အိမ်ဖြင့် နှပ်ကုန်ကြပြီ။

“တောက် ... ငါ့ဘဝနယ် တိရစ္ဆာန်တွေလောက်မှ စည်းစိမ်မရှိဘူး”

လူဝကြီး ညည်းညည်းညာညာရေရွတ်သည်။ သူ့အလုပ်က ဆင်များထားသော ဆင်ရုံဝင်းကြီးကို စောင့်ရှောက်နေသည်။

ဆင်များ၏ အိပ်ဖန်စောင့်အလုပ်က ညမအိပ်ရသည်ကလွဲ၍ ဘာမှမယ်မယ်ရရမရှိ။ ဟိုဘက်လျှောက်လိုက်၊ သည်ဘက် ဖြန့်လာလိုက် ဓာတ်မီးတစ်လက်ဖြင့် ဟိုထိုးသည်ထိုးထိုးလိုက်။

ပြီးတော့ ကင်းတဲအိမ်လေးထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်နေလိုက်။ ဆင်များလှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သည့် အသံကြားလျှင် ထပြီး ဟိုလျှောက်ဒီလျှောက်လုပ်လိုက်။ သူ့အလုပ်က ဒါပဲရှိသည်။ ဒါကိုပင် ကိုဖက်တီးက သူ့ဘဝသူ့ကြံဖန်ပြီး သနားနေသေး သည်။ ဟိုလျှောက်သည်လျှောက်လုပ်ရင်း 'သူ့ကိုသူဝေဖန် သုံးသပ်သည်။

"ဟူး ... တိရစ္ဆာန်တွေက အိပ်၊ စား၊ ကာမဆိုတဲ့ စည်းစိမ်သုံးမျိုးရှိတယ်"

"ငါ့ဘဝကြည့်စမ်းပါဦး။ အိပ်တယ်ဆိုတဲ့ စည်းစိမ်မခံစား ရဘူး။ အိပ်တယ်ဆိုတာ ညဘက်အိပ်ရမှ တကယ်အရသာ ရှိတာ။ ငါ့မှာ အိပ်ဖို့နေနေသာသာ ငိုက်တောင်မငိုက်ရဲဘူး။ ဝေတော်တဆ စစ်ဆေးရေးဝင်လို့ ငါငိုက်နေတာ တွေ့သွားရင် ဝတ္တရားပျက်ကွက်မှုနဲ့ အလုပ်ပြုတ်ထောင်ကျဖြစ်ပွားမယ်"

"ကာမကော ဘယ်မလဲ။ ကာမဆိုတဲ့ စည်းစိမ်လည်း မရှိဘူး။ ညညဆို ဒီတိရစ္ဆာန်ရုံထဲမှာပဲ"

"ငါ့မှာ စည်းစိမ်ဆိုလို့ အစားတစ်ခုပဲ ပြောစရာရှိတယ်။ တိရစ္ဆာန်တွေမှာ စည်းစိမ်သုံးမျိုးရှိတယ်။ ငါ့မှာတော့ တစ်မျိုး ထည်း။ အစား တစ်မျိုးတည်း"

"အဲ... အစားဆိုလို့ သတိရသွားပြီ။ ငါငိုက်ဆာနေတာပဲ။ ဘင်းတဲအိမ်ထဲဝင်ပြီး တစ်ခုခုစားဦးမှ"

သည်လိုပဲ သူကမကြာ ခဏောတတ်သည်။ လူဝကြီး ခိတ်မီးလေးကိုထိုးကာ လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် ကင်းတဲအိမ်လေး ဘက် ပြန်လျှောက်လာသည်။ အထဲသို့ဝင်ပြီး ငှက်ပျောသီး အစီးမှ ငှက်ပျောသီးများကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဖြုတ်စားသည်။ ဒါက သူ၏ တစ်ခုတည်းသောစည်းစိမ်။ စိတ်နာနာဖြင့် အားမနာတမ်းစားသည်။

အားနာစရာလည်းမလို။ သည်ငှက်ပျောသီးတွေက ချယ်ချင်းဖြစ်သူ မျောက်ရုံတာဝန်ခံဆီမှ တောင်းထားတာ။ အပြီးတော့ ရေတစ်ခွက်ကို သောက်ချလိုက်သည်။

"ဟား .. ငိုက်ကိုလေးသွားတာပဲ။ ခဏထိုင်လိုက်ဦး သ်"

ပက်လက်ကုလားထိုင်တွင် ထိုင်လိုက်စဉ် မျက်ခွံတွေက ဆေးလံလာသည်။ နံတွင်ထိုင်ရင်း ငိုက်ငိုက်ကျသွားသည်။

“ကြိုက်မရှက်၊ ငိုက်မရှက်တဲ့။ ဟုတ်တယ်။ ဘယ်သူ့
မရှိတော့ ရှက်စရာမလိုဘူး။ အို.. ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်။ တစ်နေ့
လောက်တော့ မေးလိုက်ဦးမယ်”

အိပ်ချင်စိတ်ကို ဘယ်လိုမှ တောင့်ခံ၍မရသည့်အဆုံး
ခဏလောက်အိပ်ရန် သူဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။ ဘာမှ
မကြာလိုက် ...

“ဝေါင်း .. ကျီ .. ဝူး”

“ဝုန်း .. ဝုန်း”

“ဟဲ့ .. သောက်ပလုပ်တုတ်”

ဆင်များ၏ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သံကြောင့် သူလန့်နိုး
လာသည်။ အကျင့်ရနေပြီဖြစ်သော သူ့လက်က လက်နိပ်
ဓာတ်မီးကို ဆုပ်ကိုင်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။

“တယ်လေ .. ဟင်း .. ဒီစည်းစိမ်က ငါနဲ့ရေစက်ကို
မပါဘူး”

အိပ်ချင်မှူးတူးဖြင့် မျက်လုံးများကို ပွတ်သပ်ပြီး ဆင်များ
ရှိရာဘက် လျှောက်ခဲ့သည်။

“ဝူး .. ကျီ”

“ဘုန်း” “ဘုန်း”

“ကုန်ဈေးနှုန်းကို ကျဆင်းအောင်လုပ်လို့ရချင်ရမယ်။
ဒီဆင်တွေကို တစ်ညလောက် တိတ်တိတ်နေခိုင်းလို့ကို မ

နည်း”

ပါးစပ်မှလည်း ပွစ်ပွစ်လုပ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဆူညံနေတာလဲဟေ့”

“ကဲ .. မင်းတို့နဲ့ ငါနဲ့ တွေ့ကြည့်ပေါ့ .. ပေါ့”

“အမယ်လေး .. ဘာ .. ဘာကြီးလဲ”

တွေ့လိုက်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် သတိလစ်မတတ်
ဖြစ်သွားသည်။ ဆင်ကြီးတစ်ကောင်လုံးကို ကိုက်ချီပြီး
တစ်ချက်တည်း ဖျိုချပစ်လိုက်သည့် ရောမသတ္တဝါကြီးကို
ခိတ်မီးဖြင့်ထိုးထားရင်း သူတောင့်တောင့်ကြီး ရပ်နေမိသည်။

နောက်ထပ်ဆင်တစ်ကောင်ကို ကိုက်ချီလိုက်ပြန်သည်။

“ကျီ”

ဒီတစ်ခါတော့ ဖျိုမချဘဲ သူ့ဘက်ကို လွှဲပစ်လိုက်သည်။
ဆင်သေကောင်ကြီး သူ့ဘေးနားသို့ ဘုန်းခနဲကျလာသည်။

“ဝုန်း” “အောင်မလေးဗျ”

သတ္တဝါကြီးက ပါးပျဉ်းကြီးကိုဖြန့်ကာ သူ့ကိုစူးစူးစိမ်းစိမ်း
ကြည့်သည်။

“ကယ် .. ကယ်ကြပါဦးဗျ”

ငယ်သံ ပါအောင်အော်ပြီး တစ်ချိုးတည်း ပြေးထွက်ခဲ့လေ
တော့သည်။

ဆူရီစိတ်ဝါတ်တွေ ချွတ်ခြုံကျနေသည်။ စောစောစီစီ ခြေထောက်ပေး ခေါ်ယူစစ်ဆေး ခံရပြန်သည်။

“အဘိုးကြီးက သုံးယောက်လုံးကို အလဲထိုးပြီး ထွက်သွား တယ်လို့ မင်းပြောခဲ့တယ်နော်။ အဲဒါဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟုတ်ပါတယ်။ သေချာပါတယ်”

ဒီကိစ္စကို ညကလည်း အမှန်အတိုင်းထွက်ဆို အစစ်ဆေး ခံခဲ့ပြီးပြီ။ သို့ပေမယ့် ဒါကိုပဲ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် လှည့်ပတ်မေးမြန်းနေကြတော့ မခက်ပေဘူးလား။ တစ်ဖက် သားကို လေစားမှုတော့ရှိသင့်သည်။

“ဒါဆို မင်းသူ့ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ပြောပြပါဦး”

ကြည့် .. အဲဒါကို အကြိမ်ပေါင်းမနည်းပြောပြီးသွားပြီး အခု ထပ်မေးပြန်ပြီ။ မတတ်နိုင်။ အမေးရှိသရွေ့ အဖြေရှိ နေရမည်သာ။

“ကိုယ်ထည်ကတော့ ခပ်တောင့်တောင့်ပဲ။ အရပ်မြင့်မြင့် အသားက ... ” “ဖျတ် ... ဖျတ်”

ထိုစဉ် ရဲဋ္ဌာနထဲသို့ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရောက်ရှိလာသော အဖြူရောင်သတင်းဋ္ဌာနမှ သတင်းထောက်ကူဒါဆိုသူ သူမတို့ စားပွဲနားရောက်ရှိလာပြီး မပြောမဆို ဓါတ်ပုံရိုက်ယူတော့ သည်။

“ဟာ .. ဟေ့လူ့ .. ကျုပ် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေတာ မှ ကျေးဇူးပြုပြီး ခင်ဗျားထွက်သွားပါ။ မနောက်ယှက်ပါနဲ့”

ရဲအရာရှိက သတင်းထောက်ကူဒါကို နှင်ထုတ်သည်။

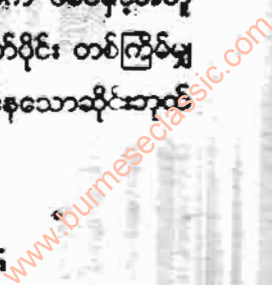
“ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ။ ဟုတ်ကဲ့ .. သွားမယ်နော် ဘဲ ... ဟဲ”

လုပ်ချင်ရာလုပ်ပြီးမှ အရူးကွက်နင်းကာ မျက်နှာချိုသွေး ပြီး ပြန်ထွက်သွားသည်။ ဆူရီပုံတွေက သူ့ကင်မရာထဲ မီးသွားခဲ့ပြီ။

ဆူရီ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့်အုပ်လျက် စားပွဲပေါ် မှောက်ချထားလိုက်တော့သည်။ ဒီတော့လည်း ရဲအရာရှိက ပြောရှာပါသည်။

“ဒီအတွက် တကယ်ကိုစိတ်မကောင်းပါဘူးဗျာ”

အိဒီ လမ်းမကျယ်ကြီးပေါ် လျှောက်လာရင်းမှ လမ်းသွယ် တစ်ခုတည်း ချိုးဝင်လိုက်သည်။ ညာဘက်လမ်းဘေး တစ်လျှောက်မှ ဆိုင်းဘုတ်များကိုကြည့်ကာ ဖြည်းဖြည်းချင်း လျှောက်လာသည်။ လွန်ခဲ့သော (၁၅) နှစ်က ဖခင်နှင့်အတူ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက်ပိုင်း တစ်ကြိမ်မျှ ထပ်မရောက်ဖြစ်တော့။ ဟော .. သူ့ရှာနေသောဆိုင်ဘုတ် ကို တွေ့ပါပြီ။

“ရဲ့ .. ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေး”

မှန်တံခါးကိုတွန်းပြီး အထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။ ဆိုင်ထဲတွင် ယခင်ကအတိုင်းပင် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများက တစ်ပုံတစ်ပင် သို့သော် သူတွေ့လိုသော ရဲ့အကမရှိ။ အတွင်းခန်းထဲများ ရောက်နေသလားဟု သူတွေ့ကာ အသံပြုလိုက်သည်။

“ရဲ့ခင်ဗျား။ ရဲ့”

“ရဲ့ ကျွန်တော် အိဒိုပါ”

သူ့အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှပင် အတွင်းခန်းဘက်မှ လူကြီးတစ်ဦးထွက်လာသည်။ ရဲ့မဟုတ်ကြောင်း သူ့အသေ အချာသိလိုက်သည်။

ယခု သူတွေ့ရသော လူကြီး၏မျက်နှာက ကျောက်သား ကဲ့သို့ အေးစက်မာကျောနေသည်။ ရက်စက်မှုကို သွေးအေး အေးဖြင့် စိမ်ပြေနေပြေလုပ်နိုင်သည့် ရုပ်ရည်မျိုး။ ထိုလူကြီးက သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ပြီး ရပ်လာသည်။ သူ့ကို ပုံမှန်ကြည့် သောအကြည့်ကပင် မာရေ ကျောရေနိုင်လွန်းလှသည်။ အရပ် အမောင်းက သူ့ထက်ခေါင်းတစ်လုံးမြင့်နေသည်။

“ကျွန်တော် ရဲ့အကိုလာရှာတာပါ”

သူ့ဒီလိုပြောလိုက်တော့ ထိုလူကြီးက သူ့ကိုမေးခွန်းပြန် ထုတ်သည်။

“ရဲ့အကို .. ဟုတ်လား”

သည်လို အူကြောင်ကြောင်လုပ်သော မေးခွန်းမျိုးမေးလာ သည်ကို သူမနှစ်သက်။ ရှိလျှင်ရှိသည်။ မရှိလျှင်မရှိဘူး။ အတိအကျအကြောင်းပြောသင့်သည်။

သူကလည်း သတင်းသမားတစ်ဦးမို့ ငြင်းမရအောင် ဆက်သေပြလိုက်သည်။

“သူ့နာမည်ကို ဆိုင်ရှေ့မှာ စာလုံးကြီးကြီးနဲ့ ရေးထား တာလေ”

ဒီတော့ ထိုလူကြီးကလည်း လိုရင်းတိုရှင်း ယတိပြတ် ပြောသည်။

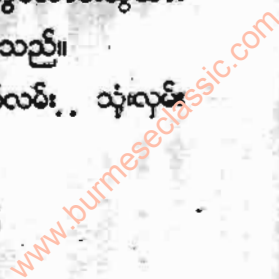
“ရဲ့ဆိုတာ ဒီမှာမရှိဘူး”

သူ့တွင် ဆက်ပြောစရာမရှိတော့ပြီ။ ပြန်ရဲ့အူတော့ သည်။

“ကောင်းပြီလေ .. ဒါဖြင့်လည်း ပြန်ပါဦးမယ်”

သူ့နှုတ်ဆက်စကားကို ဘာမှမတုန်ပြန်း ထိုလူကြီး၏ အကြည့်စူးစူးများက သူ့လည်ပင်းတွင် တွဲလောင်းဆွဲထား သော နဂါးနိုင်ဆွဲပြားပေါ်သို့ ရောက်ရှိနေသည်။

သူ့လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်လှမ်း .. နှစ်လှမ်း .. သုံးလှမ်း

“ကောင်လေး.. မင်း နာဂသိဒ္ဓိကိုရှာဖို့မကြိုးစားနဲ့တော့ ဆိုင်အပြင်သို့ထွက်တော့မည်ဆဲဆဲ သူ့ခြေလှမ်းတွေ တံ့ရပ်သွားသည်။

“နေပါဦး ခင်ဗျားက”

နောက်သို့ ပြန်လှည့်ရင်း ပြောလိုက်သည် သူ့စကား ဆုံးခန်းမတိုင်မီ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ရပ်တန့်သွားရသည်။

ကျောက်သားလို အေးစက်သော မျက်နှာထားပိုင်ရှင် လူကြီးက သူ့ဘယ်ဘက်လက်ဖြင့် မိန်းမပျိုလေးတစ်ဦးကို ချုပ်ကိုင်ထားပြီး ညာဘက်လက်ထဲတွင်တော့ ရောင်ခြည်မီးကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုလှမ်းပြောလိုက်သော စကားများ၏ နောက်ဆက်တွဲစကားများကို ဆက်ပြောသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ .. နာဂသိဒ္ဓိက ငါ့လက်ထဲကို ရောက်နေပြီလေ”

“ခင် .. ခင်ဗျား .. ဒီဗွလ .. သူက ဆူရီ”

အိဒ္ဓိ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြစ်ကာ ဒီဗွလအား တိုက်ခိုက်ရန် ပြေးဝင်သွားသည်။ ဒီဗွလက လက်ထဲမှ ရောင်ခြည်မီးဖြင့် ဆီး၍ ဝိုင်းချလိုက်သည်။

“အား”

အိဒ္ဓိ လန့်နိုးသွားသည်။ အလုပ်စားပွဲပေါ်တွင် မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ထူးခြားလှသောအိပ်မက်ကို မြင်မက်ခဲ့ကြောင်း သတိပြုမိသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် မြင်တွေ့လိုက်ရသော ဒီဗွလနှင့် ဆူရီဆိုသော မိန်းမချောလေး၏ ချစ်သွင်တွေက သူ့အာရုံတွင် စွဲထင်ကျန်ရစ်သည်။

သူ စားပွဲမှထကာ တစ်ဖက်မှန်ခန်းထဲတွင်ရှိနေသာ ဂိုရာဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဂိုရာက ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းပြောနေသည်။ စားပွဲရှေ့တွင် လာရပ်နေသောသူ့ကိုတွေ့တော့မှ

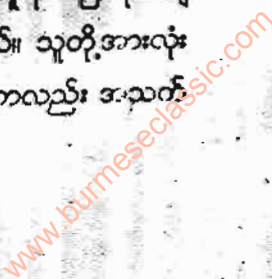
“တကယ်လား .. လုပ်နိုင်ပါတယ်။ ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

အလိုက်တသိဖုန်းချပြီး သူ့ကိုမော့ကြည့်လာသည်။ သူက ပြစ်တင်သောလေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“မင်း ငါ့ရှာခိုင်းထားတဲ့ကောင်မလေးကို ရှာမတွေ့သေးဘူးလား”

ဂိုရာက လေသံအေးအေးဖြင့် ရှင်းပြသည်။

“ငါလည်း ကြိုးစားနေတာပါပဲ ကိုယ့်လူရား ဖြစ်နိုင်ချေရှိတဲ့သူ အယောက် (၁၀၀၀) ရွေးထားတယ်။ သူတို့အားလုံး ခွဲနာမည်တွေက ဆူရီချည်းပဲ။ မွေးနေ့တွေကလည်း အသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်လုနီးပါးတွေ”

“မင်းဒီမှာကြည့်လေ .. ငါ မင်းအတွက် ကြိုးစားပမ်းစား ရွေးချယ်ထားတာ”

ဂိုရာက ခလုတ်များကိုနှိပ်ရင်း ပြောသည်။ သူက စားနွေ နောက်သို့ပတ်ဝင်သွားပြီး မော်နီတာပေါ်ကိုကြည့်သည်။

ဂိုရာရွေးချယ်ထားသည့် အယောက်တစ်ထောင်သော ဆူရီ တို့၏ ကိုယ်ရေးအချက်အလက်ဖိုင်များကို တစ်ခုစီဖွင့်ကြည့် ဖို့သာ ရှိတော့သည်။ ဒီကိစ္စက အချိန်အတော်ပေးရမည်။ ပြီးတော့ ဒီတစ်ထောင်ထဲမှာ သူရှာနေသော ဆူရီရှိမရှိ မသေချာ။

“မင်း ဘာကြောင့် ဒီလောက်လောနေရတာလဲ”

ဂိုရာရဲ့အမေးကို သူမဖြေဘဲ စားပွဲရှေ့ဘက်ကို ပြန်ထွက် လာသည်။

“ပြီးတော့ .. မင်းဒီမိန်းကလေးကို ဘာအကြောင်းနဲ့ ရှာနေတာလဲဆိုတာ ငါ့ကို လုံးဝမပြောရသေးဘူး။ တကယ်ကို အံ့ဩတယ်ကွာ”

သူ ဂိုရာရဲ့ စားဖွဲ့ပေါ်ကို တင်ပါးလွှဲထိုင်ရင်း လိုးလွှဲပြော ရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

“အင်း .. တကယ်တော့လည်း သိပ်အရေးမကြီးတဲ့ ကိစ္စပါကွာ။ ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး”

“ဘာလို့ မဟုတ်ရမှာလဲ။ ငါက ဒီသတင်းဋ္ဌာနကို နယ်ထက်အရင်ရောက်တဲ့ကောင်ပါ အဲဒီရယ်။ စီနီယာတစ် ဘက်ကို ဖုံးကွယ်လိမ်ညာဖို့ မကြိုးစားစမ်းပါနဲ့”

“လွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က အဘိုးကြီးပြောတဲ့ပုံပြင်ကို မင်းမမေ့နိုင်သေးဘူးမဟုတ်လား။ အဲဒီပုံပြင်ကိုမင်းဘယ်ယာမှူးပြီး ခြိတ်ပြောပြခဲ့တာလေ ... ငါ မှတ်မိနေသေးတယ်အဲဒီ”

“အပန်းဖြေညယျာဉ်တည်ဆောက်ရေးစီမံကိန်းမှာ မနေ့က နှစ်ဖျက်ခဲ့တာတွေနဲ့ ဆက်စပ်ကြည့်ပြီး မင်းရင်ထဲမှာ လွှမ်းမိုး နေတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ပုံပြင်ထဲက မိန်းကလေးကိုရှာဖို့ ကြိုးစား နေတာမဟုတ်လား”

လူပုံကြည့်တော့ ထူတူတူနှင့် အတော်ကိုလျှင်သည့်ကောင် ခဲဟု အဲဒီကြိတ်ပြီး ချီးမွမ်းမိသည်။ ရလို့ငြား ထန်းလက်ဖြင့် တာကြည့်လိုက်သည်။

“ဟေ .. ငါ့ရင်ထဲမှာ လွှမ်းမိုးနေတဲ့ အဘိုးကြီးရဲ့ပုံပြင် တုတ်လား .. ငါဖြင့် မေ့တောင်နေပြီ။ မင်းပြောမှပဲ”

“တော်စမ်း .. ဟေ့ကောင် .. မင်းလည်ပင်းမှာ အဲဒီဆွဲပြားကြိုးတန်းလန်းတန်းလန်းနဲ့ ရှိနေသရွေ့ မင်းအဲဒီ ပုံပြင်ကို ဘယ်တော့မှ မမေ့ဘူး”

ဂိုရာက သူ့လည်ပင်းမှ နဂါးနိုင်ဆွဲပြားကို လက်ညှိုးဖြင့် ပြောချလိုက်သည်။ သူ့ကိုမိုးကြိုးပစ်သွားပြီ။
ထိုစဉ် သတင်းထောက် ကူဒါဖိုင်တွဲတစ်ထပ်ကိုကိုင်ပြီး မြောက်ကြွမြောက်ကြွနှင့် ဝင်လာသည်။

သူ့စားပွဲသူရောက်သွားတော့ အီဒိုကို လှမ်းမေးသည်။
“ဟေ့ .. မင်းတို့နှစ်ယောက် ဘာတွေလုပ်နေတာလဲ”
အီဒိုက သူ့ကိုစွဲကိုမပြောပြချင်။ ဒါကြောင့်
“သိချင်ရင် မှန်းဆကြည့်။ မှန်းသွားရင် မောင်လေး တစ်မှတ်ရမယ်”

သူ့အပြောကြောင့် ကူဒါတဟားဟားရယ်မောရင်း ခပ်ကြွားကြွားလေးပြောလာသည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား ငါတကယ့်သတင်းထူးတစ်ခု ရထားတယ်ကွ”

“ဟုတ်လား .. ကောင်းတာပေါ့။ ဘယ်ကနေရလာတာလဲ”

ကူဒါရောက်ရှိလာတာကြောင့် ဂိုရာနှင့်အီဒိုစကားပြော လက်စပြတ်သွားရသည်။

အီဒိုကလည်း ဂိုရာထပ်ပြောလာမည့်စကားများကို ရှောင်ရှားပြီး ကူဒါနှင့် စကားဖောင်ဖွဲ့ဖို့ ကြိုးစားနေခြင်းပင် ဒါကို သိသည့်ဂိုရာက သူ့ပြောချင်ရာကို ဇွတ်ဝင်ပြောသည်။

“မင်းလွန်ခဲ့တဲ့ ဆယ်နှစ်ကျော်က ပုံပြင်ကို မေ့ပစ်လိုက်ပါ။
.. ခုပဲကြည့် မင်းရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေ အလဟဿနသွားရပြီမဟုတ်လား”

“ငါနောက်ဆုံးပြောချင်တာကတော့ မင်းဆူရီကိုရှာဖို့ကိစ္စ တန်းကရပ်လိုက်တော့ အီဒို”

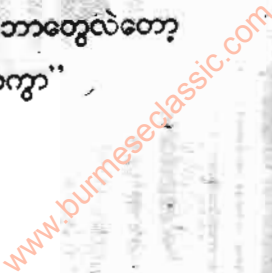
ဒီမှာတင် ကူဒါက တစ်စခန်းထလာပြန်သည်။

“ဆူရီ ဟုတ်လား .. တိုက်ဆိုင်လိုက်တာ ဆူရီ။ ငါ့ဦးဆုံးဆူရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့တယ် ဆ”

ထိုအခါ ဂိုရာက

“ကောင်းတာပေါ့ ငါ့လူရာ။ ဒီမှာ ရွေးထားတာဆူရီဒါ သောက်တစ်ထောင်။ မင်းခဏ တစ်ယောက်ထပ်ပေါင်းရင် ဆစ်ထောင့်တစ်ယောက်ပေါ့”

ဟုတ်လား .. မင်းတို့ရဲ့ဆူရီတွေက ဘာတွေလဲတော့ သိဘူး။ ငါ့ဆူရီကတော့ တကယ့်ဖိုက်တာကွာ”

“(-) ကလပ်ရှေ့မှာ လူရမ်းကားသုံးယောက်ကို ဆော်ပစ်ခဲ့တာ။ သုံးယောက်စလုံး ဆေးရုံမှာ အတွင်းလူနာအဖြစ် တင်ထားရတယ်”

ကူဒါ၏ ဆူရီအား အိဒီ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ အိဒီကူဒါစားပွဲဆီ လျှောက်သွားရင်းမေးသည်။

“မင်းပြောတဲ့ဖိုက်တာဆူရီက ဘယ်အရွယ်လောက်ရှိလဲ”

“အသက် နှစ်ဆယ် ဝန်းကျင် လောက် ပဲ ရှိ ဦးမယ်။ တကယ့်ကို ငယ်ငယ်ချောချောလေး”

အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်လောက်ဆိုသဖြင့် အိဒီအောင့်အီးမနေနိုင်တော့။ ကူဒါစားပွဲပေါ်မှ သတင်းဖိုင်တွဲကို ဆွဲယူလိုက်တော့သည်။

“ခဏလောက်ကြည့်မယ်ကွာ”

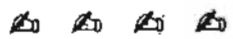
ကူဒါလှမ်းတားသော်လည်း မပီတော့။ အိဒီက လက်ထဲသို့ ဖိုင်တွဲရောက်လာသည်နှင့် ကူဒါစားပွဲမှ လေးငါးလှမ်းလောက် ခွာပြီး ဖိုင်တွဲကို လှန်လှောကြည့်နေပြီ။

“ဟေး.. ဒါ ငါ့ရဲ့ပထမဆုံးသော သတင်းနော်အိဒီ၊ မင်းဘယ်မှယူမသွားနဲ့”

အိဒီ သတင်းဖိုင်တွဲမှ ဆူရီဆိုသော မိန်းကလေး၏ ဝါဂ်ပုံကို ကြည့်ရှုသည်။

“အိုး .. ခုနက ငါ့အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့လိုက်ရတာ ညှုတ်ပဲလား .. ဆူရီ”

ဝမ်းသာဝမ်းနည်း ခံစားချက်တစ်မျိုး သူ့ရင်ကို လှမ်းမိုးသွားသည်။ မင်းဆီကို ငါ့အရောက်လာခဲ့မယ်ဆူရီဟု သူ့စိတ်ထဲမှာ ကြွေးကြော်လိုက်တော့သည်။

အခန်း (၆)

တိစ္ဆာန်ရုံမှ ညစောင့်လူဝကြီးလည်း ရဲဋ္ဌာနဌ သူပြဿနာကို အကြီးအကျယ်ရှင်းလင်းနေရသည်။ သူ့ကိစ္စက ရှင်းလေ့ရှိလေဖြစ်နေသည်။ ရဲအရာရှိက လိမ်ပြောသည်ထင်ပြီး သူ့ကိုငေါက်ငန်းမေးမြန်းသည်။

“ငါ့ကို ရှင်းအောင်ပြောစမ်း။ ဆင်တစ်ကောင်ကို မြွေငါးကောင်က ချက်ချင်းစားပစ်လိုက်တာကို မင်းမြင်တာလား”

“အာ... မဟုတ်ဘူးလေ”
“မဟုတ်ဘူးဆို ဘယ်သူမြင်တာလဲ”

သူ့အကောင်အထည်တို့ကို

“မြင်တာက ကျွန်တော်”

ရဲအရာရှိ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“မင်း ငါတို့ကို လာနောက်နေတာလား။ အမှန်အတိုင်း ပြောစမ်း။ မဟုတ်ရင် အချုပ်ခန်းထဲ အရောက်ပဲနော်”

ပြောတာကိုတော့ အသေအချာနားမထောင်ကြပဲ ဒီလို ခြောက်လုံးလှန်လုံးတွေသုံးလာတော့ သူလည်း အနည်းငယ် တော့ ကျွဲမြီးတိုချင်လာပြီး

ဒါကြောင့် သူမြင်တွေ့ခဲ့ရပုံကို ဟန်နှင့်ပန်နှင့် ပြန်ပြောပြလိုက်သည်။

“သေသေချာချာ နားထောင်ပေးကြပါဗျာ။ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာက မြွေငါးကောင်က ဆင်တစ်ကောင်ကို စားတာ တူတတ်ပါဘူး”

“မြွေကြီးတစ်ကောင်က ဆင်ငါးကောင်ကိုစားပစ်လိုက်တာ”

သူ့စကားကြောင့် အနားရှိရဲဝန်ထမ်းများ ပြုံးစိမ်းဖြစ်သွားကြသည်။

“ရိုးရိုးမြွေမဟုတ်ဘူး။ အကြီးကြီးပဲ။ တကယ်ကို ကြီးတာ။ ဘယ်လောက်ကြီးသလဲဆိုရင် သူ့ပါးစပ်ကတင်ပဲ ဆင်တစ်ကောင်ကို ကိုက်ချီလိုရအောင်ကြီးတယ်”

သူ့အကောင်အထည်တို့ကို

သူပြောပုံဆိုပုံကိုကြည့်ကာ တစ်ချို့ရဲတွေက ကြိတ်ရယ်ကြသည်။ သူ့စကားက ယုံနိုင်ဖွယ်ရာမှ မရှိဘဲကို။

“ပြီးတော့ လေထဲမှာ မြောက်ချီပြီး ဆင်တစ်ကောင်လုံးကိုမျိုချပစ်လိုက်တာ။ သူ့မျက်လုံးပြောင်ပြောင်ဝင်းဝင်းကြီး နှစ်လုံးနဲ့ ကျွန်တော့်မိန်းမကြည့်သလို ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်သွားသေးသများ”

“ဟား .. ဟား .. ဟား .. ဟား”
“စွီ .. စွီ .. စွီ” “ဟီး .. ဟီး”

စစ်ဆေးနေသော ရဲအရာရှိက တစ်ဖက်စားပွဲမှ ရဲအရာရှိကို

“ကဲ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ဘယ်လိုသဘောရလဲ” ဟူသောအကြည့်ဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။

ထိုအခါ တစ်ဖက်စားပွဲမှ ရဲအရာရှိက ကိုဖက်တီးမမြင်အောင် သူ့ခေါင်းကို လက်ညှိုးဖြင့်ထိုးပြသည်။ ခေါင်းမကောင်းသူ၊ စိတ်မမှန်သူဟူသည့်သဘော။ သို့ဖြင့် တိရစ္ဆာန်ရုံစောင့်ကိုဖက်တီး ရဲဌာနမှတဆင့် ဆေးရုံသို့ရောက်ရန် အကြောင်းဖန်သွားရပြန်တော့သည်။

ကုန်တိုက်တစ်ခု၏ မြေအောက်ကားပါကင်ထဲတွင် ဆူရီအတိ ကြီးစွာထားလျက် သူ့မကားရပ်ထားရာဆီ လျှောက်ဆွမ်းသွားနေရသည်။

အချိန်မရွေးဘဲ မမျှော်လင့်သောအန္တရာယ်တွေ သူ့မထံရောက်ရှိလာတော့မည်ဟု သူ့မစိတ်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ဤသိနေသည်။

ကားရပ်ထားရာအနီး ရောက်ရှိလာသည်။ သော့ကို ကားထံခါးသော့ပေါက်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။

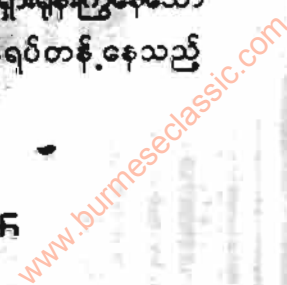
ထိုစဉ်မှာပင် သူ့မ၏ကားက အကြေးခွံအကွက်များနှင့် ထုပ်ရှားသီကပ်ဝင်နေသော မြေကြီးတစ်ကောင်၏ ဦးခေါင်းအသွင်ပြောင်းလဲသွားတော့သည်။

“ဝေါ”

“အိုး .. အမေ”

ဆူရီ ကြောက်လန့်တကြား နောက်သို့ လေးငါးလှမ်းခန့် ခုန်ဆုတ်ပြီးသား ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် သူ့မမျက်စိရှေ့မှာပင် လှုပ်ရှားရုန်းကြဲနေသော မြေဦးခေါင်းကြီးက ပကတိငြိမ်သက်ရပ်တန့်နေသည် ကားလေးပြန်ဖြစ်သွားသည်။

ဒူးများတဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ရွှေညွတ်လဲကျသွားမတတ်ကြောက်ရွံ့နေမိသည်။

ဒီကားနားသို့ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ပြန်မသွားရဲတော့နောက်သို့လှည့်ပြီး ပြေးထွက်သွားရန် စိတ်ကူးဝင်လာသည်ထိုသို့ရှိနေစဉ် ကားပါကင်ကို စောင့်ကြပ်သော ကုန်တိုက်ဝန်ထမ်းတစ်ဦး သူမထံ လာနေသည်ကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။ ထိုဝန်ထမ်းက ဦးထုပ် ကို ခပ်ငိုက်ငိုက်ဆောင်းထားသည်။

ဆူရီအားကိုးတကြီး ပြေးသွားပြီး မောဟိုက်နေသောအခါဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

“အိုး .. ဘုရား .. ဘုရား ရှင် .. ရှင် မြင်လိုက်တာပဲ မဟုတ်လားဟင်”

ယူနီဖောင်းဝတ်ဝန်ထမ်းက ၎်ထားသောဦးခေါင်းကို တဖြည်းဖြည်းမော့ပြီး ဆူရီကိုကြည့်သည်။

ဦးထုပ် အောက်မှ တစ်ဝက်တစ်ပျက်ပေါ်ထွက်လာသော ထိုသူ၏မျက်နှာက ကျောက်တုံးကျောက်သားလို မာကြောနေကြောင်း ဆူရီတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟင် ... ရှင် .. ရှင် .. ဒီဗွလ”
“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းပြေးလို့မလွတ်တော့ဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ရောင်ခြည်ခါးကြီးကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ဆူရီ ထွက်ပြေးရန်ပင် အချိန်မရတော့။ ဒီဗွလလက်ထဲမှ ဆောင်ခြည်ခါးကြီးက အရောင်များတဝင်းဝင်း တောက်လျက် သူမကိုယ်ပေါ်ကို ကျရောက်လာတော့သည်။

“သေပေတော့”
“အား”

ငယ်သံပါအောင် အော်ဟစ်လျက် ဆူရီအိပ်ရာမှ လန်နိုးလာသည်။ လူးလဲထပြီး အိပ်ရာနံဘေးစားပွဲပေါ်မှ နာရီကို ကြည့်တော့ ညကိုးနာရီတိတိ စိတ်မောလူမောနှင့် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်မှာ ဆယ်မိနစ်ပင် မပြည့်သေးကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ အန္တရာယ်က သူမ၏ လက်တစ်ကမ်းအကွာသို့ ရောက်ရှိနေပြီဟု ခံစားရသည်။

အခါတိုင်းနှင့်မတူ ကြောက်ရွံ့စိတ်များက အသွေးအသားထဲမှာ တစ်စုံစီမုံ၊ တသိမ့်သိမ့်၊ တည်ငြိမ်မှုရအောင် စိတ်ကို ကြိုးစားထိန်းချုပ် စုစည်းသည်။ ဘယ်လိုမှ မတတ်နိုင်တော့သည့်အဆုံးတွင်တော့

ဆူရီရဲဋ္ဌာနသို့ ဖုန်းဖြင့်ဆက်သွယ်လိုက်တော့သည်။ တစ်ယောက်တည်းနေရဲသည်သတ္တိမျိုး သူမတွင်လုံးဝ မရှိတော့ပါချေ။

“ကျွန်မကို ကယ်ပါဦးရှင် ... အန္တရာယ်တွေ အရပ်ကို နီးကပ်နေပါပြီ။ သူတို့က ကျွန်မကို လာသတ်တော့မယ် မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ဆေးရုံကားတစ်စီး ဆူရီအိမ်တွေ သို့ ထိုးဆိုက်လာကာ တော်ဝင်အထူးဆေးရုံကြီးသို့ သူမ၏ ခေါ်ဆောင်သွားကြတော့သည်။

ရဲဌာနသို့ ဖုန်းဆက်အကူအညီတောင်းသော သူမ၏ ပြောကြားချက်များကို နားထောင်ပြီး တာဝန်ကျရဲအရာရှိက သူမကို စိတ်ပုံမှန်အနာအထားမရှိသူဟု သတ်မှတ်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် အကောင်းဆုံးကူညီ စောင့်ရှောက်မှုပေးရန် ဆေးရုံသို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ တော်ဝင်အထူးဆေးရုံကြီးသို့ ဆူရီရောက်ရှိသွားသည်။ သူမကို သပ်ရပ်ကောင်းမွန်သော အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ ပို့ပေးကြသည်။ တာဝန်ကျဆရာဝန်က သူမကို အားပေးနှစ်သိမ့်သည်။

“ကဲ .. မင်းအတွက် လုံခြုံစိတ်ချရတဲ့နေရာကို ရောက်လာပါပြီ။ ဘာအန္တရာယ်မှ မရှိတော့ပါဘူး။”

“အေးအေးဆေးဆေး အိပ်စက်ပြီး အနားယူလိုက်ပါ။ အခန်းထဲမှာ မင်းအတွက် စားစရာ၊ သောက်စရာလည်း အပြည့်ရှိပါတယ်။ နှစ်သက်ရာကို စားနိုင်ပါတယ်။

“မင်းအဆင်ပြေသွားမှာပါ။ အဲ .. အခန်းရဲ့အပြင်မှာ မင်းကိုကူညီမယ့် ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးရှိနေတယ်။ ဟုတ်ပြီနော်”

ထို့နောက် သူမကိုထားခဲ့ကာ အားလုံး အခန်းအပြင်ဘက်သို့ ထွက်သွားကြသည်။ အပြင်မှ တံခါးပိတ်သံကို ကြားလိုက်သည်။ သူမရှင်းပြသမျှကို ဘယ်သူကမှ မယုံကြည်ကြ။ ဘာမျှ မတတ်နိုင်တော့သည့် အနေအထားသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း ဆူရီ နားလည်လိုက်တော့သည်။

ဆူရီ ဆေးရုံသို့ရောက်ပြီး မရှေးမနှောင်းပင် သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တာနာနှင့် နီဗင်တို့သည် ရောက်ရှိလာကြသည်။ ဆွတ်ကြိုကောင်တာ၌ မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည်။

“တဆိတ်လောက် ကူညီပါရှင်။ ကျွန်မသူငယ်ချင်းဆူရီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ သူ့အခန်းကို ညွှန်ပေးပါ။”

ဆေးရုံဝန်ထမ်း အမျိုးသမီးကြီးက စည်းကမ်းတိကျလှသည်။

“သွားလို့မရပါဘူး။ ဒါ ဧည့်တွေချိန်မဟုတ်ပါဘူး။”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ကျွန်မသိပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လွန်ခဲ့တဲ့ နာရီဝက်လောက်က သူ့ကိုယ်တိုင်ဖုန်းဆက်ခေါ်လို့ပါ။

တာနာအမှန်အတိုင်းပြောခြင်းဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သော နာရီဝက်ခန့်က သူမ ဆေးရုံကားနှင့် လိုက်ပါသွားရပြီဟု ဆူရီကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် နီဗင်ကိုခေါ်ကာ တာနာချက်ချင်းရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒီအချိန်မှာ မိသားစုကလွဲရင် ဘယ်သူမှ တွေ့ခွင့်မရှိပါဘူး။ ဒါ .. ကျွန်မတို့ ဆေးရုံရဲ့စည်းကမ်းပါ”

“သူ့မှာ မိသားစုမရှိပါဘူး။ ကျွန်မဟာ သူ့ရဲ့အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းပါ”

တာနာက ထပ်မံပြီး အကျိုးအကြောင်းဆီလျော်အောင် ပြောသည် နီဗင်လည်းမနေသာ။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ .. ခဏလောက် တွေ့ခွင့်ပြုပါလား” သို့ပေမယ့် ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကြီးက မပြောင်းလဲသော စကားကိုသာဆိုသည်။

“ရှင်တို့ပြောတာကို နားလည်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကူညီလို့ မရတဲ့ကိစ္စခို”

သူတို့ လက်လျှော့လိုက်ကြရပါပြီ။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်မိကြသည်။ တာနာက

“ဆူရီအိမ်ကိုသွားပြီး အဝတ်အစားနဲ့ လိုအပ်တာလေးတွေ ယူလာပေးရင်တော့ရမယ်ထင်တယ်”

ထိုစကားကိုတော့ ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးက ထောက်ခံသည်။

“အဲဒါ အကောင်းဆုံးပဲပေါ့။ အဝတ်အစားတို့၊ အစားအသောက်တို့ ယူလာရင်တော့ ကျွန်မတို့ ပို့ပေးပါတယ်”

တာနာနှင့် နီဗင်တို့ ဆေးရုံအဆောက်အအုံထဲမှ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

တာနာနှင့် နီဗင် ဆူရီအိမ်သို့ ရောက်ရှိနေကြပြီ။ တာနာက ခြေမြန်လက်မြန်ရှိလှသည်။ ခရီးဆောင်အိတ်

ကြီးထဲသို့ ဆူရီအိမ်ဝတ်စုံအပြည့် အဝတ်အစားတစ်ချို့နှင့် မျက်နှာသုတ်ပုဝါ၊ သွားတိုက်ဆေး၊ သွားပွတ်တံ ဝသည့်

ပစ္စည်းများကို ကောက်ယူထည့်သွင်းသည်။ နီဗင်ကိုလည်း လှမ်းခိုင်းလိုက်သေးသည်။

“နီဗင် သူ့ဒီနပ်တွေ အိတ်တစ်လုံးနဲ့ ထုတ်ပေးပါ” ညဉ့်အတော်နက်လှပြီမို့ နီဗင်က မနက်စောစောမှ

သွားလျှင်ကောင်းမည်ဟု အကြံပြုသည်။ တာနာက ထိုအကြံပေးမှုကို လက်မခံ။ ဆူရီအတွက် ပုစနိသောကရောက်နေချိန်

မို့ နီဗင်ကိုပင် စိတ်မရှည်ချင်တော့။ “ကဲ .. ရှင်မကူညီချင်ရင် တိတ်တိတ်လေးသာနေ။ ဟိုလိုဒီလိုတွေ ပြောမနေနဲ့”

“သိပ် ညဉ့်နက်နေလို့ စေတနာနဲ့ ပြောတာပါကွာ” “ရှင်စေတနာကို အစအဆုံးသိတယ်။ ဒီမှာ နီဗင်အိမ်ထဲ

ပြောမယ်။ အခု ကျွန်မဆေးရုံကို ပြန်သွားပြီး အိပ်ပေးပေးမယ်”

ပြီးရင် အိမ်ကိုတန်းပြန်မှာ”

“ရှင် ဘာမှ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်မနေနဲ့ ဟွန်း”

“ဟား .. ဟား .. ဟား သိပ်လည်တဲ့ ကောင်မလေး ပါလား။ ဒီလိုလည်လည်ဝယ်ဝယ်ရှိတဲ့အတွက် ဂုဏ်ပြုပွဲပေးရမယ်”

ပြောပြောဆိုဆို နီဗင်က တာနာအား ရင်ခွင်ထဲသို့ ဆွဲသွင်းလိုက်သည်။

“ဟာ .. ဟေ့ နီဗင် မလုပ်နဲ့ လွှတ်ကွာ။ ဆူရီဆီ သွားရမယ်လေ”

“သိပါတယ် တာနာရယ်။ တစ်မိနစ်ပဲ တစ်မိနစ်”

တာနာမျက်နှာပေါ်သို့ နီဗင်အနမ်းပွင့်လေး ခြွေချတော့ မည်ဆဲဆဲ အိမ်တစ်ခုလုံး တသိပ်သိပ်လှုပ်ခါသွားသည်။ နှစ်ယောက်သား လူချင်းရွာလိုက်ကြသည်။

“လျှင်လှုပ်တာလား”

“ဘာဖြစ်တာလဲ မသိဘူး”

ထိုစဉ် အိမ်ဘေးဘက်မှ တစ်စုံတစ်ခုလဲပြိုကျသွားသည် အသံကို ထင်ထင်ရှားရှားကြားလိုက်ရပြန်သည်။

“ဝေါ”

“အိမ်ဘေးဘက်ကလာတဲ့အသံပဲ”

နှစ်ဦးသား အိမ်အပြင်သို့ ခပ်သွက်သွက်ထွက်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“ဟာ”

“အိုး .. ဘာကောင်ကြီးလဲ”

သူတို့ တွေ့လိုက်ရသည်က ခြံထဲရှိသစ်ပင်ကြီးများကြားမှ ထွက်ပေါ်နေသော မြေကြီးတစ်ကောင်၏ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဦးခေါင်းပိုင်းကြီး

ပါးစပ်ကြီးကို ဖြံထားသည်။ အစွယ်ပွေးပွေးကြီးများက ပြူးနေသည်။ ကြက်သီးပွေးညှင်းများ ထောင်ထသွားရသည်။

“တာနာ .. လာ .. လာ အနောက်ဘက်ကိုပြေး”

နီဗင်က တာနာ၏လက်ကိုဆွဲပြီး ကားကိုထောင်ထဲမှ ဖြတ်ပြေးကာ အိမ်အနောက်ဘက်သို့ ရောက်ရန် ကြိုးစားသည်။ သို့သော် သူတို့၏ပြေးလမ်းတွင် ရောင်ခြည်မီးကြီးကို ကိုင်ဆောင်ထားသည့် ဒီဗွလက မားမားကြီးရပ်နေနှင့်သည်။ မထင်မှတ်သော ရန်သူလူထွားကြီးနှင့် ရင်ဆိုင်တိုးလိုက်ရသဖြင့် နီဗင် မှင်တက်သွားသည့်အခိုက် ဒီဗွလက နီဗင်အား ရောင်ခြည်မီးဖြင့် ပိုင်းခြားလိုက်တော့သည်။

“ဟင်”

နီပင်၏အဖြစ်သို့ကို မြင်တွေ့လိုက်ရသော တာနာအိမ်ရှေ့သို့ ပြန်လှည့်ပြေးထွက်သည်။

“အား”

တာနာ နောက်ဆုံးတွေ့လိုက်ရသည်က သူမထံ တစ်ချိန်တိုင်း ဝင်ရောက်လာသော မြေကြီး၏ ဦးခေါင်းပင်ဖြစ်တော့၏။

ဆေးရုံ၏ သီးသန့်လူနာတောင်အခန်းထဲတွင် အိပ်ပျော်နေသော ဆူရီတစ်ယောက်၏ လှုပ်နှိုးမှုကို ခံလိုက်ရသကဲ့သို့ နီးထလာသည်။

ခုတင်ပေါ်မှထပြီး ပြတင်းမှန်တံခါးကို ဖြတ်ကျော်၍ ကြည့်သည်။

အပြင်လောကကို ညအမှောင်က စိုးမိုးထားဆဲ။ သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ တာနာနှင့် နီပင်တို့၏အဖြစ်သို့ကို မသိသေးသော်လည်း မြေဆိုးကြီးက သူမနောက်ကို အပြင်းအထန်လိုက်လံရှာဖွေနေပြီဖြစ်ကြောင်း အလိုလိုသိနေသည်။ မကြာမီ ဤဆေးရုံသို့ ရောက်ရှိလာတော့မည်။ သူမ ဒီနေရာမှ အဝေးဆုံးကို ထွက်ပြေးရတော့မည်။ ပြေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ပြေးရမည်။ အခန်းတံခါးကိုဖွင့်သည်။ ဖွင့်၍မရ။ အပြင်မှ သော့ခတ်ပိတ်ထားကြသည်။

ဆူရီ တံခါးကို သုံးလေးချက်ထုနှက်လိုက်သည်။

“ဒုန်း .. ဒုန်း .. ဒုန်း”

“ဒီမှာရှင် .. ဒီမှာ အပြင်မှာလူရှိတယ်မဟုတ်လား။ တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

အပြင်၌ ဆေးရုံလုံခြုံရေးဝန်ထမ်းတစ်ဦးနှင့် ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးတို့ ရှိနေကြသည်။ သို့သော်

သူတို့သဘောနှင့်သူတို့ တံခါးဖွင့်ပေး၍မဖြစ်။ ဤအခန်းထဲတွင် စိတ်ကယောင်ချောက်ချားဖြစ်နေသူ မိန်းကလေးတစ်ဦးရှိနေသည်ဟု သူတို့သိထားကြသည်။

“ဒုန်း .. ဒုန်း .. ဒုန်း”

“တံခါးဖွင့်ပေးကြပါ။ ကျွန်မအပြင်ထွက်ပါရစေ။ အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ရောက်လာတော့မယ်။ ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေကြပြီ”

“ဒုန်း .. ဒုန်း”

“ဒီမှာ ရှင်တို့ တံခါးဖွင့်ပေးရင် ကျွန်မ ပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ဆင်းသွားလိုက်မယ်”

အပြင်ဘက်မှ ရဲဝန်ထမ်းမနေသာတော့။ ဆေးရုံဝန်ထမ်းအား

“မင်း မြန်မြန်သွားပြီး .. တာဝန်ကျဒေါက်တာကို ခေါ်ခိုးငါ သူ့ကို ထိန်းထားမယ်”

ဆေးရုံဝန်ထမ်း ရုံးခန်းဘက်သို့ ပြေးသွားသည်။

“မိန်းကလေး မင်းကို အခုပဲ တံခါးဖွင့်ပေးမယ်။ ခဏလေးစောင့်နော်။ မင်း ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး။ ခဏလေးစောင့်”

ဆူရီ အခန်းထဲကို ဝေ့ဝဲကြည့်ရှုလိုက်သည်။ အခန်းထောင့်စားပွဲတစ်လုံးပေါ်၌ အသီးအနှံတစ်ချို့နှင့်အတူ စတီးဝါးတစ်ချောင်း ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တံခါးဖွင့်လာသည်နှင့်

အားလုံးကို တိုက်ခိုက်ပြီး ဤနေရာမှ ထွက်ပြေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ စားပွဲဆီသို့ လျှောက်သွားကာ သစ်သီးစိမ်ရန် ပေးထားသည့် စတီးဝါးကို ကောက်ယူအသင့်ပြင်ထားလိုက်ပြီ။

“ကလစ် .. ချောက်”

တံခါးဖွင့်သံနှင့်အတူ ဒေါက်တာတစ်ဦးနှင့် အခြားသူဘစ်နှစ် ဦး အခန်းဝမှာ ပေါ်လာသည်။

“ဆူရီ စိတ်အေးအေးထားပါ။ မင်းလက်ထဲက ဝါးကို ချထားလိုက်”

ပြောပြောဆိုဆို အခန်းထဲ ဝင်လာကြသည်။ ဆူရီက ထက်ထဲမှဝါးကို ဝေ့ရမ်း လိုက်ပြီး တံခါးဝမှ ထွက်ရန် ကြိုးစားသည်။

“ဖယ်နော် .. ရှင်တို့ ကျွန်မနားကို တစ်ယောက်မှ ကော်နဲ့ .. ဖယ်ကြ”

“ဆူရီ .. ပြောတာနားထောင်ပါ။ ဒီလိုမလုပ်ရဘူး” ဝန်ထမ်းများက ဆူရီကို ဖမ်းချုပ်ရန် ကြိုးစားသည်။ ဆူရီကလည်း အနားသို့ အကပ်မခံ။ ဝါးဖြင့်ဝေ့ရမ်းခြောက်သွန်သည်။ အခြေအနေက အတော်ကို ရှုပ်ထွေးသွားခဲ့ပြီ။

“နောက်ဆုတ်ကြ၊ အနားကို မကပ်နဲ့။ ကျွန်မ တကယ် ထိုးမှာနော်”

“ကျွန်မ ဒီကနေ ထွက်သွားရမယ်။ သူတို့လာနေပြီး ကျွန်မကို လာသတ်ကြတော့မယ်”

မိားကို ဝေ့ရမ်းရင်း ပါးစပ်မှလည်း အော်ဟစ်သည်။ သို့ပေမယ့် သူမစကားကို မည်သူကမျှ မယုံကြည်ကြ။ တစ်ယောက်က ဆူရီ၏မိားကိုင်လက်ကို ဖမ်းဆုတ်ပြီး မိားကိုဖြုတ်ယူလိုက်သည်။ တစ်ယောက်က မိားကိုဝင်ဖက်ပြီးချုပ်သည်။ ယောက်ျားသား လေးငါးယောက်၏လက်မှ ဆူရီလွတ်မြောက်အောင် ရုန်းမထွက်နိုင်တော့ပါ။ ဒေါက်တာက မှတ်ချက်ချသည်။

“သူ့ကို ဒီထက်လုံခြုံတဲ့အခန်းမှာ ထားမှဖြစ်တော့မယ်”

အခန်း (၇)

အဲဒီ ရိုရာ၏အလုပ်စားပွဲ ကွန်ပျူတာရှေ့တွင်ထိုင်ကာ ဆူရီ၏လိပ်စာကို သိရန်ကြိုးစားနေသည်။ သတင်းထောက်တူဒါ ရိုက်ယူလာသော ဆူရီ၏ပုံကို ကွန်ပျူတာထဲသို့ထည့်ပြီး မှတ်တမ်းများတွင် တိုက်ဆိုင်ရှာဖွေသည်။

“ဟား .. တွေ့ပြီ.. သူပဲ”

ဆူရီ၏ ကိုယ်ရေးအချက်အလက် စုံလင်စွာပါသော မှတ်တမ်းဖိုင်ကို တွေ့ရှိသွားပြီ။

“ရိုရာ .. လာကြည့်စမ်းပါဦး။ ဒီမှာ ငါရှာတွေ့ပြီကွ”

ဂိုရာက နားသို့ရောက်ရှိလာပြီး ကြည့်ရှုသည်။

“ဆူရီ... အိမ်နံပါတ်က ၄၅၀၊ ရွှေသိပ္ပံလမ်း။ တော်ဝင် ဗြူး၊ မွေးနံက ၃၁-၁၀-၂၃၃၀”

“ဟေ့ .. ဂိုရာနဲ့ အိဒီ မင်းတို့ အခုပဲ သွားရမယ်” သူတို့၏ အထက်လူကြီးက အရေးပေါ်တာဝန်ပေးအပ် လာခြင်းဖြစ်သည်။

ဂိုရာက မဆိုင်းမတွမေးမြန်းသည်။

“ဘယ်နေရာကို ဘာကိစ္စသွားရမှာလဲ ဆရာ။ ညကြီးမင်းကြီး”

“အေး... ညကြီးမင်းကြီး သွားရမှာပဲ။ အဲဒါ မင်းတို့ ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ထားတဲ့ မင်းတို့ဘဝ။ လူသေမှုတစ်ခု ဖြစ်ပွားသွားတယ်။ ရွှေသိပ္ပံလမ်း။ အိမ်နံပါတ် ၄၅၀ ကို မင်းတို့ အမြန်သွားတော့”

သူတို့ အထက်လူကြီး ရွတ်ဆိုလိုက်သော လိပ်စာကြောင့် အိဒီနှင့် ဂိုရာတို့ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြရတော့ သည်။

အခင်းဖြစ်ပွားရာနေရာသို့ အိဒီနှင့် ဂိုရာရောက်ရှိခဲ့ကြ သည်။ အိဒီကားကို အဆင်ပြေသည့်တစ်နေရာတွင် ထိုးရပ် ပြီး ကတိုက်ကရိုက် ဆင်းသက်လိုက်သည်။ ဂိုရာလည်း ဗီဒီယို ကင်မရာထမ်းကာ သူ့နောက်မှ ခပ်သွက်သွက်လိုက်ပါသွား

သည်။ ရဲကားများ ကြားတွင် ဆေးရုံကားတစ်စီးကိုလည်း တွေ့ရသည်။

တားမြစ်ထားသော ကြိုးတန်းအောက်မှ သူတို့နှစ်ဦး ငုံ့ ဝင်လိုက်ကြသည်။ ရဲဝန်ထမ်းတစ်ဦးက လက်ကာလျက်

“ဟေ့ .. ဟေ့ မဝင်နဲ့။ မဝင်နဲ့။”

အိဒီက သူ့ရင်ဘတ်တွင်ချိတ်ထားသော သတင်းတောက် ကတ်ပြားကိုပြကာ

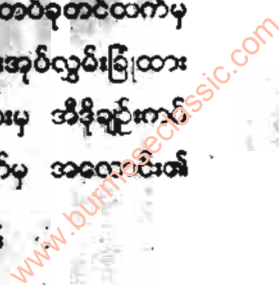
“ကျွန်တော် သတင်းယူဖို့လာတာပါ”

အတိုဆုံးအရှင်းဆုံးပြောပြီး ဆေးရုံကားဆီသို့ အပြေး တစ်ဝိုင်း သွားရောက်သည်။ ဂိုရာကတော့ ကင်မရာကြီး ထမ်းလျက် ကျန်ခဲ့ပြီ။

“ကျွန်တော်လည်း သူနဲ့လာတာပါ။ အဖြူရောင် သတင်း ဌာနကပါ”

ပြောပြီး ဗီဒီယိုကင်မရာဖြင့် ဝန်းကျင်ပြုလဲနေမှုများကို ခိုက်ယူသည်။

ဆေးရုံကားပေါ် တင်ခါနီးဆဲဆဲ ဘီးတစ်ခုတင်ထက်မှ အလောင်းကို အဖြူရောင်ပိတ်စ ဖြင့် ဖုံးအုပ်လှမ်းမြို့ထား သည်။ ရှုပ်ယှက်ခတ်နေသည့် လူတွေကြားမှ အိဒီချဉ်းကပ် သွားပြီး အဝတ်ဖြူကိုလှုပ်ကာ ခုတင်ထက်မှ အလောင်း၏

မျက်နှာကိုကြည့်လိုက်သည်။

ရှုတ်တရက်နို့ သူ့ကို ဘယ်သူမှ တားဆီးချိန်မရလိုက်။

“ဟေ့ .. ဟေ့ မင်းဘာလုပ်တာလဲ”

သေဆုံးသူ အမျိုးသမီးက အသားညိုညို ဆံပင်အမွှေ အလိပ်လေးများနှင့် ဆူရီမဟုတ်မှန်း သူသိလိုက်သည်။

“နောက်ဆုတ်စမ်း၊ မင်းနဲ့မဆိုင်ဘူး”

ခုမှပဲ သူ့ရင်ထဲက အလုံးကြီးကျသွားတော့သည်။ သေဆုံးသူ မိန်းကလေးမှာ ဆူရီမဟုတ်သည့်အတွက် အနည်းလယ်တော့ စိတ်သက်သာရာ ရသွားသည်။ သို့ဆိုလျှင် ဆူရီဘယ်မှာလဲ။ ဘယ်ကိုရောက်သွားပြီလဲ။

ဘာရာကီနှင့် ဒိဗ္ဗလတို့၏လက်သို့ ကျရောက်သွားခဲ့ပြီလား။ သူမကို ဖမ်းခေါ်သွားကြပြီလား။ သည်စဉ် လုံခြုံရေးအဖွဲ့နှင့် လက်ထောက်ကျွတ်တို့ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွတ်ဘာက သူ့ရှေ့မှ မိန်းမကြီးကို မေးမြန်းနေသည်။

“ဒီမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်းနေတာဆို”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ဆူရီဆိုတဲ့ကောင်မလေးနေပါတယ်”
အဲဒီ မယောင်မလည်နှင့် သူတို့နှစ်ယောက် ကပ်သွားသည်။

“အခု သူ့သူငယ်ချင်း တာနာနှင့် နီပင်တို့ သေသွားကြပြီ။ သူက ဘယ်မှာလဲ”

“ဒီနေ့ည ကိုနာရီလောက်ကပဲ ဆေးရုံကားနဲ့ လာခေါ်သွားတာ တွေ့လိုက်ပါတယ်။ ရဲဝန်ထမ်းအချို့လည်း ဝါပါတယ်။ ဘာဖြစ်သလဲဆိုတာတော့ ကျွန်မမသိပါဘူး”

သူ့အသိလိုဆုံးမေးခွန်းကို အဲဒီက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်ဆေးရုံလဲသိလား”

“သူ့ကိုခေါ်သွားတာ တော်ဝင်အထူးဆေးရုံကြီးကကားပါ”

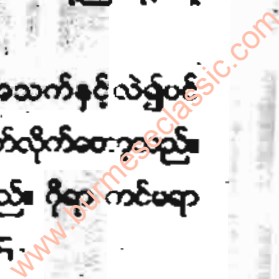
“ဟေ့ မင်းဘယ်သူလဲ .. ဘာတွေဝင်မေးတာလဲ”
လုံခြုံရေးအဖွဲ့နာဒီကမေးသည်။ ကျွတ်ဘာက သူ့ပခုံးကို ပုတ်ပြီးပြောသည်။

“သတင်းထောက်ကတ်ပြားတစ်ခုရှိခဲ့နဲ့ နေရာတကာ ဝင်ပါလို့မရဘူး။ ကိုယ့်နေရာကိုယ်သိပါ”

“မင်းသွားတော့ .. သွားတော့”

အဲဒီ ခြေလှမ်းကျကြီးများဖြင့် လှည့်ထွက်ခဲ့တော့သည်။ သွားမည်။ ဆူရီရှိနေသော တော်ဝင်အထူးဆေးရုံကြီးသို့ သူ အမြန်ဆုံးသွားရောက်ရပေတော့မည်။

ဆူရီဆိုသော မိန်းကလေးကို သူ့အသက်နှင့်လဲ၍ပင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ရုတ်ရုတ်သံသံများကြားတွင် ဝိုရာကိုရှာသည်။ ဝိုရာ ကင်မရာ

ကြီးထမ်းလျက် ဟိုလှည့်သည်လှည့်ဖြင့် ရိုက်ယူနေတာကို တွေ့ရသည်။

“ဟေ့ .. ရိုရာ .. လာ .. လာတော့”

ရိုရာ သူ့ဆီလှည့်လာသည်နှင့် အိဒီကားရပ်ထားရာဘက်သို့ ပြန်ထွက်ခဲ့တော့သည်။

“အိဒီ .. ဘာလဲ .. ဘာဖြစ်တာလဲ”

ခပ်သွက်သွက်သွားနေရင်းပင် ရိုရာကိုပြောလိုက်သည်။

“ငါ .. တော်ဝင်အထူးကုဆေးရုံကြီးကို သွားရမယ်”

ရိုရာ သူ့ကိုအိဒီလိုက်လာပြီး နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာမေးသည်။

“ငါရောလိုက်ရမှာလား .. ဘာသတင်းအတွက်လဲ”
ကားနားသို့ ရောက်လာကြပြီဖြစ်သည်။

“ရိုရာ မင်းကိုငါတောင်းပန်ပါတယ်။ ဆူရီ အခု ဆေးရုံမှာ ရောက်နေတယ်။ ငါတို့ အဲဒီကိုသွားကြမယ်”

ရိုရာ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားရသည်။

“ဟား .. မင်းရှူးနေသလား။ အဲဒီလိုလုပ်ရင် မင်းအလုပ်ပြုတ်သွားမှာပေါ့”

အိဒီကားရှေ့ခန်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်ပြီး ယာဉ်မောင်းသူနေရာတွင် ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

“မင်းပြောတာမှန်တယ်ရိုရာ .. ငါရှူးသွားတာပါ။ သတင်းကိစ္စတွေကို ငါမေ့ပစ်လိုက်ပြီ။ တော်ဝင်အထူးဆေးရုံကြီးမှာ သူ့ကိုအခုချက်ချင်း သွားရှာမယ် သူငယ်ချင်း။ မင်းငါ့ကို ကူညီပါ။”

တားလိုရမည်မဟုတ်မှန်း ရိုရာသိလိုက်ပြီ။

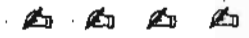
“သူ့ပခုံးပေါ်မှ ဗီဒီယိုကင်မရာကြီးကို ကားနောက်ခန်းထဲသို့ ထည့်သည်။

“ကောင်းပြီလေ .. ဖြစ်လာတဲ့ ပြဿနာ မင်းရှင်း။ မင်းအပြစ်မင်းခံပေါ့”

ထို့နောက် တစ်ဖက်တံခါးပေါက်မှ ဝင်ရောက်ကာ ရှေ့ခန်းတွင် အိဒီနှင့်အတူ ယဉ်တွဲထိုင်သည်။ ပြီးတော့ သူ့ဝင်္ဂါအတိုင်း ပြောလိုက်သေးသည်။

“ငါကျိန်ပြောခဲ့တယ်။ မင်း ငါ့ကို အမြဲဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်တယ်”

အိဒီ ဘာမှ ခွန်းတုံ့ပြန်ပြောဆိုမနေတော့။ ကားကို ဝှက်နှိုးပြီး တရှိန်ထိုး မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

ဆေးရုံကြီးသို့ရောက်တော့ ညဆယ့်နှစ်နာရီ ကျော်သွားပြီ။ မြေအောက်ထပ်ကားပါကင်၌ ကားကိုထိုးရပ်ပြီးချိန်တွင် ဂိုရာကပြောသည်။

“ငါ .. ကားပေါ်မှာစောင့်ပြီးနေခဲ့မယ်။ မင်းစိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်တွေတော့ လျှောက်မလုပ်နဲ့နော်။ အလုပ်ပြုတ်တာ သိပ်ကိစ္စမရှိဘူး။ ထောင်ထဲမရောက်ဖို့တော့ အရေးကြီးတယ် သိလား”

“အေးပါကွာ .. စိတ်ချ”
သူ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကားပါကင် အခန်းကျယ်ကြီးကို ဖြတ်လျှောက်သည်။

ထွက်ပေါက်လှေကားကို ခပ်သွက်သွက်နင်းတက်ခဲ့ရာ လှေကားထစ်အဆုံးတွင် မြေညီထစ်သို့ ရောက်ရှိသွားသည်။ ကောင်တာစားပွဲချည်ကြီး၏နောက်တွင် ထိုင်နေသည် ဝည်းကမ်းတီကျာလှသည် ဆေးရုံဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကိုအကဲခတ်နေသည်။ သူက ကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး

“ကျွန်တော် ဆူရီနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”
အမျိုးသမီးကြီးက သူ့ကိုကြည့်ကာ ပန်းကို မသိမသာ တွန့်လိုက်သည်။ လာပြန်ပြီတစ်ယောက်

“ဆူရီက အလုံပိတ်အခန်းထဲမှာပါ။ ဘယ်သူမှ တွေ့ခွင့် မရှိပါဘူး။ သူ့မိသားစုဝင်တွေတောင် တွေ့ခွင့်မရှိပါဘူး။

အိဒီက သူ့ရင်ဘတ်မှကတ်ပြားကို ညွှန်ပြလိုက်ပြီး
“ဒီမှာကြည့် ကျွန်တော်သတင်းစာတိုက်က သတင်းထောက်တစ်ဦးပါ”

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကြီးမုက်နာ အနည်းငယ်မဲ့သွားသည်။ သတင်းထောက်ဆိုတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲဟူသည့်သဘော

“ကျွန်မလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ပန်းပေါ်မှာ ပါရှိတဲ့ အမှတ်အသားတစ်ခုကြောင့် အဲဒီမိန့်ကလေး စိတ်နည်းနည်းထိခိုက်နေလို့ အလုံပိတ်ခန်းထဲမှာ ထည့်ထားရတယ်”

“သူ့ကို တွေ့ဖို့က သေရေးရှင်ရေးထက် ပိုပြီးအရေးကြီးနေတယ်ဗျာ”

ဝန်ထမ်းအမျိုးသမီးကြီး၏ မုက်နမ်းနပ်ဖက်ပြောက်တက်သွားသည်။ သို့ပေမယ့် သူမ၏နှုတ်ထွက်စကားတွေက ပပြောင်းမလဲအမိပွယ်တစ်မျိုးတည်းသာ

“ရှင်ပြောတာကို ကျွန်မယုံပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကေားအကုန်ပြောပြီးပြီလေ။ အလုံပိတ်ခန်းဆိုတာကို ရှင်သဘောမပေါက်သေးဘူးထင်တယ်”

အိဒီ အကြံအိုက်သွားရသည်။ ဆက်ပြောနေလျှင် မနေ့ကမှ တောကတက်လာပြီး သတင်းထောက်လုပ်နေသလားဟုပင် မေးလာနိုင်သည်။

ခေါင်းကိုခါယမ်းပြီး ကောင်တာရှေ့မှ လှည့်ထွက်လိုက်သည်။ မည်သို့လုပ်ရပါမည်နည်း။

ဆေးဝါးယိုးစုံနှင့် ဆေးပစ္စည်းများရောင်းရာ ကောင်တာဘက်သို့ ပြည်းပြည်းချင်းလျှောက်သွားပြီး ဆေးကြော်ငြာတုတ်များ၊ ကျန်းမာရေးအသိပညာပေးသည့် စာတမ်းများကို ဖတ်သလိုလိုလုပ်ကာ အကြံထုတ်သည်။ ဤဆေးရုံကြီးအဆောက်အဦးသည် အထပ်နှစ်ဆယ်ရှိသည့် အဆောက်အအုံကြီးဖြစ်သည်။ တစ်ထပ်တစ်ထပ်တွင်ပင် အခန်းပေါင်းတစ်ရာကျော်ရှိသည်။ ပြီးတော့ ဆူရီက ယခုအလုပ်ပိတ်အခန်းထဲရောက်နေသည်တဲ့။ အခြေအနေဆိုးရွားသော စိတ်ရောဂါနှင့်ပတ်သက်သူ လူနာတစ်ချို့ကိုသာ ထိုကဲ့သို့ အလုပ်ပိတ်ခန်းထဲ ထည့်သွင်းရတတ်သည်ဟု သူသိထားသည်။

ဆူရီအား ကိုယ်ချင်းစာနာစိတ်ဖြင့် ဂရုဏာသက်မိပြန်သည်။ သူမသည်လည်း အန္တရာယ်၏အငွေ့အသက်ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် ခံစားသိရှိနေပေမည်။ သူမပြောကြားသောစကားများကို အခြားသာမန်လူများအနေနှင့် ယုံကြည်ဖို့

ခက်ခဲလိမ့်မည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူမအလုပ်ပိတ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်း၊ ဝမ်းနည်းခြင်း၊ ခံပြင်းခြင်း၊ အထီးကျန်ခြင်း၊ စိတ်အားငယ်ခြင်းစသော ဝေဒနာမျိုးစုံကို တဖြိုင်နက်စုပေါင်း၍ ခံစားနေရပေတော့မည်။

ဆူရီ မင်းကို ယုံကြည်မှုအပြည့်အဝပေးမယ့်သူ၊ အဆုံးအစွန်အထိ ကူညီစောင့်ရှောက်မယ့်သူ လောကကြီးထဲမှာ ရှိပါသေးတယ်ဟု သူ့စိတ်ထဲမှ ပြောကြားလိုက်တော့သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်းနှင့် ဣတိကုတ်ဝတ်ထားသည့် ဒေါက်တာတစ်ဦး သူ့ဆီကို ဦးဘည်လျှောက်လှမ်းလာပြီးမေးသည်။

“သတင်းထောက်အိဒီဆိုတာ ခင်ဗျားလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

“ကျွန်တော် ဒေါက်တာအိုမာဆင်ပါ”

ဒေါက်တာအိုမာဆင်က ညာလက်ကို ကမ်းပေးလာသဖြင့် သူ့ဆွဲယူနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဒေါက်တာ”

“ခင်ဗျားအလုပ်က အင်မတန်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါတယ်။ ဆေးရုံမှာ သတင်းလာယူတာလား”

ဒီဒေါက်တာက အတော်ကိုစိတ်သဘောထားပြည့်ဝပုံရသည်။ သူ့ကြားဖူးသမျှတော့ သတင်းထောက်မှန်းသိသွားလျှင် ချီးမွမ်းစကားဆိုဖို့ နေနေသော အနားသို့ ပင်မလာတော့။ သူ့သတိထားပြီး ဖြေရသည်။

“သတင်းအတွက်လာတာ မဟုတ်ရပါဘူးဒေါက်တာ။ ဆူလိုဆိုတဲ့ လူနာမိန်းကလေးနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

“ဪ .. ညဦးဝိုင်းကမှ ရောက်လာတဲ့လူနာပဲ။ သူ့ကို ကျွန်တော်တာဝန်ယူကုသရမှာပါ။ ခင်ဗျားတွေ့ချင်ရင် ကျွန်တော်ကူညီပါမယ်”

အဲဒီ ထရန်မီတတ် ဝမ်းသာသွားရသည်။ သူ့အဖြစ်က ရေငတ်တုန်းခေတ်တွင်းထဲကျသူကဲ့သို့။

“ဒီလိုဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးအထူးတင်ပါတယ်ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော် သူ့နဲ့တွေ့မှ ဖြစ်မှာမို့ပါ”

“လာ .. ကျွန်တော်နဲ့လိုက်ခဲ့။ သူက သီးသန့်ခန်းမှာ ပါ”

ဒေါက်တာအိုမာဆင်က သူ့ကို ဦးဆောင်ပြီး ခေါ်သွားခင် ဆူလိုဆိုသော မိန်းကလေးနှင့် တွေ့ဆုံရမည့်အရေးကို အဲဒီလွန်စွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေမိတော့သည်။

ဒေါက်တာအိုမာဆင်နှင့် သူ့ လယ်ဗယ်ဖိုက်ဖို့ အခန်းတစ်ခန်းရှေ့သို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ပိတ်ထားသော အခန်းတံခါးကို ဒေါက်တာအိုမာဆင် ဖွင့်နေစဉ် သူ့အားနာနာနှင့်ပင် တောင်းဆိုလိုက်ပြန်သည်။

“ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် သူ့နဲ့နှစ်ယောက်တည်း စကားပြောချင်ပါတယ်”

“ရပါတယ် .. ပြောပါ”

အခန်းလေးထဲသို့ သူဝင်လိုက်သည်။ ဒေါက်တာအိုမာဆင် တံခါးပြန်ပိတ်ပြီး ထွက်ခွာသွားသည့်ခြေသံကို ကြားရသည်။ သူ ခြေလှမ်းကို ရပ်တန့်ပြီး ခေတ္တအကဲခတ်ကြည့်ရှုသည်။ အခန်းထဲ၌ အလင်းရောင်က ပိုန်ဖျော့ဖျော့သာရှိပြီး ခြုံထားပေါက်လုံးစပေါ့သည် အလုပ်ပိတ်အခန်းတစ်ခုဖြစ်သည်။ အခန်းထောင့်၌ ခုတင်တစ်လုံး၊ ခုတင်ပေါ်၌ ဒူးနှစ်လုံးကိုပိုက်ကာ ခေါင်းငုံ့ပြီး ငြိမ်သက်စွာထိုင်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ဦး

“ဆူလို”

သူ အသာအယာခေါ်လိုက်သည်တိုင် ငုံ့ထားသော ဦးခေါင်းက မော့ကြည့်လာခြင်းမရှိ။

“ကိုယ်က အဖြူရောင်သတင်းဌာနက သတင်းထောက် အိဒီပါ .. ဆူလို”

ပြောလိုက်သော သူ့အသံများက ထူးခြားစွာပင် ညင်သာ နူးညံ့နေသည်ကို သူ့ဘာသာ သတိပြုမိသည်။ ဆူရီ ခေါင်းလေး မော့လာသည်။ ခံစားမှုမဲ့သော မျက်လုံးများဖြင့် သူ့ကိုကြည့်သည်။ သူက ရင်ဘတ်မှ သတင်းထောက်ကတ် ပြားလေးကိုဖြုတ်ပြီး အိတ်ထဲသို့ထည့်ရင်း လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ပြောလိုက်ပါသည်။

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ဆူရီ.. သတင်းလာယူတာမဟုတ်ပါဘူး မင်းကိုကူညီဖို့အတွက် ကိုယ်အရောက်လာခဲ့တာပါ”

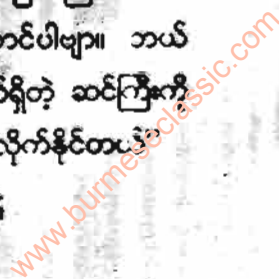
သူ့ကို တေးငေးကြောင်ကြောင် ကြည့်ရှုနေသည့် ဆူရီ၏ မျက်ဝန်းများ တဖြည်းဖြည်းအရောင်ပြောင်းလဲသည်ကို အိန် တွေ့မြင်နေရပေတော့သည်။

အခန်း (၈)

ထိုအချိန်တွင် တိရစ္ဆာန်ရံညစောင့်လူဝကြီးလည်း ဤတော်ဝင်အထူးဆေးရုံကြီးသို့ ရောက်ရှိနေလေပြီ။ သူ့ရှေ့ စားပွဲတွင် စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်မကြီးက သူပြောသမျှ ရေးမှတ်ပြီး ရဲဋ္ဌာနမှ ပို့ပေးထားသော အစီရင်ခံစာဖိုင်တွဲနှင့် တိုက်ဆိုင်စစ်ဆေးသည်။ လူဝကြီးက ရဲဋ္ဌာနတွင် ထွက်ဆိုခဲ့ သည့်အတိုင်းပင် သူ့တွေ့မြင်ခဲ့ရပုံကို ပြောပြသည်။

“အတော့်ကိုကြီးတဲ့ မြွေကြီးတစ်ကောင်ပါများ။ ဘယ် လောက်ထိကြီးသလဲဆိုရင် နှစ်တန်လောက်ရှိတဲ့ ဆင်ကြီးကို လေထဲမြှောက်ပြီး တစ်ခါတည်း ပျံချပစ်လိုက်နိုင်တယ်”

“ကဲ ... အဲဒီမြွေကြီးက ကျွန်တော်ပြောသလို အကြီးကြီးမဟုတ်ဘူးလား။ စဉ်းစားကြည့်ပါဒေါက်တာ”

စိတ်ရောဂါအထူးကုဆရာဝန်မကြီးက သူ့ကိုကြည့်ကာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချသည်။ ထို့နောက် အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ရှည်ရှည်ထားကာ အကျိုးသင့်၊ အကြောင်းသင့်ပြောသည်။

“ဒီမယ် ကိုဖက်တီး။ ကျွန်မ ဒစ္စကာဘာရီချန်နယ်ကို အရမ်းကြိုက်ပါတယ်။ အမြဲတမ်းလည်း ကြည့်ခဲ့တယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ဒေါက်တာရယ်။ ဗဟုသုတ တိုးပွားတာပေါ့ .. အဟဲဟဲ”

လူဝကြီး စကားရောဖောရောလုပ်သည်။ သူ့စကားကို ဒီဆရာဝန်မကြီး လက်ခံနိုင်ကောင်းရဲ့ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် .. သို့သော်

“ကျွန်မပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်”

“ဪ .. ဟုတ်ကဲ့ဒေါက်တာ .. ပြောပါ”

“အဲဒီလိုကြည့်ခဲ့ပေမယ့် ရှင်ပြောသလောက်ကြီးတဲ့ မြွေကြီးမျိုး တစ်ခါမှ မတွေ့ခဲ့ဖူးဘူး။ အသေအချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါဦး”

“အန်”

သေစမ်းဟဲ့ဟဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို စိတ်ထဲမှ ကျိန်ဆဲခိသည်။ တော်တော်ကို ဆိုးဝါးတဲ့အဖြစ်။ အမှန်အတိုင်းကြီး ပြောနေပါလျက် ယုံကြည်မည်သူ တစ်ယောက်မှမရှိ။ ဒါတင်မက သူ့ကို အရူးဟုပင် သတ်မှတ်လိုက်ကြသေးသည်။

“ဒေါက်တာတို့ ဘယ်လိုထင်မလဲဆိုတာ သိပါတယ်။ အဲ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်မရူးပါဘူး။ အနှောင့်အယှက်ပေးတာလည်း မဟုတ်ပါဘူး”

“ကျွန်တော် သေချာပေါက် တွေ့ခြင်ခဲ့တာပါ”

ဆရာဝန်မကြီးက သူ့ရှေ့စားပွဲပေါ်မှဖိုင်ကို လှန်လှောရင်း ပြောသည်။

“ဘာမြွေမှ မတွေ့ရဘူးလို့ ရဲတွေက ကောက်ချက်ချထားပါတယ်”

သူ့ကိုအရူးဟု သတ်မှတ်ကာ ဤနေရာကိုပို့ခဲ့ကြသော ခဲများ၏ကောက်ချက်ကို လူဝကြီးအတော်စိတ်နာသည်။ ဒေါသအလျောက် ပါးစပ်က လွှတ်ခဲနဲ့ထွက်သွားသည်။

“ရဲတွေက မြွေကြီးကို မတွေ့ဘူးဆိုတာ မှန်ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ အဲဒီရဲတွေက သူတို့ပိန်းမနဲ့ဖက်အိပ်နေကြတာလေ”

“ဘုန်း”

ဆရာဝန်မကြီးရဲ့ မျက်နှာရဲသွားပြီး ဖိုင်တွဲကို စားပွဲပေါ် သို့ နှိုက်ချလိုက်သည်။

လူဝကြီး ဆတ်ခနဲတုန်သွားသည်။

“စကားကို ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောပါ။ ဒီမယ် ရှင့်ကို နောက်ဆုံးသတိပေးမယ်။ ဒီလိုမရှိတဲ့မြေကြီးကို အရှိလုပ်ပြီး ဖွတ်ထပ်ပြောနေရင် ရှင့်ကို အလုပ်ပိတ်အခန်းထဲ ပို့ရမယ်”

အလုပ်ပိတ်ခန်းထဲ ပို့မယ်ဆိုတော့ လူဝကြီးဖြိုသွားသည်။ သူ့အနေနှင့် အလိမ္မာသုံးသောနည်းလမ်းကို ရွေးချယ်ရပေ တော့မည်။

သူ့မျက်နှာကို အချို့ဆုံးသောအပြုံးမျက်နှာလေးဖြစ်အောင် ဖန်တီးလိုက်သည်။

“အဟီး .. ဟုတ်ကဲ့ .. ကောင်းပါပြီ။ ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်းပြောပါတော့မယ်။ ကျွန်တော် မြေကြီးကို မမြင် ခဲ့ပါဘူး”

ဒီတော့မှ စိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် ဆရာဝန်မကြီးမျက်နှာ လည်း ပြုံးယောင်သန်းသွားသည်။ သူကဆက်ပြောသည်။

“ဒီလိုမြေကြီးမျိုးဆိုတာ တကယ်လည်းမရှိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော် ညဘက်အိပ်ရေးပျက်တဲ့ရက်တွေများပြီး ခဏ လောက်လွတ်သွားတာဖြစ်မယ်”

ဆရာဝန်မကြီးက သူ့ထွက်ဆိုချက်များ လိုက်လံရေးမှတ် ရင်း

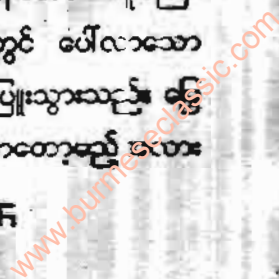
“လူတိုင်းအမှားလုပ်တတ်ပါတယ်။ ရှင်ဒီလို ရှင်းရှင်း လင်းလင်းနားလည်ပြီး အမြင်မှန်ပြန်ရသွားတဲ့အတွက် ဝမ်းသာ ပါတယ်”

ဆရာဝန်မကြီးက အနီးရှိဝန်ထမ်းဘက်သို့ လှည့်ပြော လိုက်သည်။

“သူ့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ပါ”

ဝန်ထမ်းက လူဝကြီးကို ထိုင်ခုံတွင်တွဲ၍ ထိန်းချုပ်ထား သည့် ခါးပတ်ကြိုးများကို ဖြုတ်ပေးနေသည်။ ထိုစဉ် ဆူရီ အား လိုက်လံရှာဖွေနေသည့် မြေဆိုးကြီး ဘာရာကီ ဆေးရုံ ဝင်းထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။ ကိုယ်လုံးနှင့် အခြားပိုင်း ကြီးက အဆောက်အအုံ၏တစ်ဖက်တွင်ရှိနေပြီး ဦးခေါင်းပိုင်း ကြီးက ဆေးရုံအဆောက်အအုံကိုကျော်ကာ ညင်ညင်သာသာ ဆင်းလာသည်။

အိမ်ပြန်ရတော့မည်မို့ ပျော်ဖြူးနေသော လူဝကြီး သူ့မျက်နှာချင်းဆိုင်ရှိ မှန်ပြုတင်းပေါက်တွင် ပေါ်လာသော မြေကြီး၏ဦးခေါင်းကိုမြင်သွားပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ မြေ ကြီးက အခန်းတွင်းကို ခေါင်းထိုးဝင်လာတော့မည် ဇလား

စိမ်းစိမ်းကြီးကြည့်လျက် သူနှင့်မြွေဆိုးကြီးကြားတွင် ရှိနေသည့် ဆရာဝန်မကြီးကတော့ ပြုတင်းပေါက်ကို ကျောခိုင်းထိုင်နေ သဖြင့် ဘာမှမသိရ။ သူမပြော၍မဖြစ်တော့။ မျက်စိကိုစုံ ခိုတ်ပြီး ကြောက်ကြောက်နှင့် ပြောရတော့သည်။

“ပြောရမှာတော့ အားနာပါတယ်”

ဆရာဝန်မကြီးက သူ့အမူအရာပျက်ယွင်းမှုကို အကဲခတ် သည်။

“ဒါပေမယ့် ပြောရတော့မယ်။ မြွေကြီးက အခုဆေးရုံ ဝင်းထဲ ရောက်နေပါပြီ”

သူက ကြောက်လွန်းသဖြင့် မျက်လုံးကိုမဖွင့်တော့။ ထိုအချိန်တွင် မြွေဦးခေါင်းကြီးက အပေါ်သို့ပြန်တက်သွား ပြီနို့ ပြူးတင်းပေါက်တွင် မရှိတော့ပြီ။

“မယုံရင် လှည့်ကြည့်လိုက်ပါ ဒေါက်တာ”

ပြူးယောင်သန်းနေသော ဆရာဝန်မကြီးမျက်နှာ ပြန် တည်သွားသည်။ နောက်ဘက်ရှိ ပြုတင်းပေါက်ကို လှည့် ကြည့်သည်။ ဘာမှရှိမနေ။

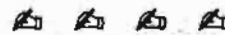
“သူ့ကိုမလွှတ်နဲ့တော့။ သူ့ဆေးရုံတက်ရတော့မယ်”

“ဟင် .. ဘယ် .. ဘယ်လိုဖြစ်”

ဒီတော့မှ လူဝကြီးမျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်သည်။ မြွေကြီးက မရှိတော့။

“ဘုရားရေ .. ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။ ငါကိစ္စပြောရဲ ပါတယ်။ မြွေကြီးကို တကယ်တွေ့တာ”

ဘယ်လိုပြောပြောမရတော့ပါ။ ဝန်ထမ်းများက သူ့ကို အလုံပိတ်အခန်းဆီသို့ ဆွဲခေါ်သွားကြတော့သည်။

အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာပင် ဆူရီနှင့်အိဒီတို့ နားလည်မှု ရရှိသွားခဲ့ကြပြီ။ အခန်းတွင်း၌ တစ်လုံးတည်းရှိနေသော ခုတင်ပေါ်တွင် ဘေးချင်းယှဉ်ထိုင်လျက် ဆူရီပြောသမျှ အိဒီက စိတ်ပါလက်ပါနားထောင်ပေးသည်။

“ကျွန်မပြောတာကို ဘယ်သူမှမယုံကြည်ကြပါဘူး။ လူတိုင်း ကျွန်မကို ရူးနေပြီလို့ ထင်ကြတယ်”

“ကျွန်မ ရှင့်ကို အလေးအနက်ပြောချင်တာက ဆိုးဆိုးဝါးဝါး အန္တရာယ်တွေ ကျရောက်လာတော့မယ်ဆိုတာပဲ”

“ရှင့်အနေနဲ့ကော ကျွန်မပြောတာတွေကို ဘယ်လို သဘောရလဲ”

“မင်း အမှန်တွေကို ပြောနေတာပါဆူရီ။ အဲဒီ မင်းပြောတဲ့ အန္တရာယ်ဆိုးတွေ ကမ္ဘာမြေမှာ ကျရောက်ခဲ့ဘူးပါတယ်။ အခုလည်း နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ဖြစ်ဖို့ အစပျိုးနေပါပြီ ဆူရီ”

“ဘယ် .. ဘယ်လို”

ဆူရီ သူ့ကို တအံ့တဩမော့ကြည့်သည်။

“မင်းရဲ့မွေးသက္ကရာဇ်က ၃၁-၁၀-၂၃၃၀ ဆိုတော့ မနက်ဖြန်ဆိုရင် မင်းအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပြီဆူရီ။ ငါတို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ မြွေဆိုးကြီးဘာရာကီက မင်းကိုရှာနေပြီ”

“ရှင် .. တ .. တကယ်လား”

အံ့ဩစိတ်နှင့် ထိတ်လန့်စိတ်တို့ ရောထွေးသွားရသည်။ ဆူရီ သူ့ဘေးက အိဒီအားကြည့်ကာ အသက်ပင်မရှုနိုင်။

“ငါပြောတဲ့စကားတွေကို မင်းယုံကြည်ပေးရမယ့်အလှည့် ပါပဲဆူရီ။ မင်းယုံကြည်နိုင်အောင် ငါတစ်ခုပြောပြဦးမယ်။ မင်းရဲ့ပခုံးပေါ်မှာ မွှေးရာပါအနီရောင်နဂါးရှင် အမှတ်အသားပါ တယ်မဟုတ်လား”

“ဒါ .. ဒါကို ရှင်ဘယ်လိုသိနေတာလဲ”

“လောလောဆယ်မှာ မင်းနားလည်အောင် ငါရှင်းမပြ တတ်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် မင်းကိစ္စမှာ ငါလည်းပါဝင်ရတော့ မယ်”

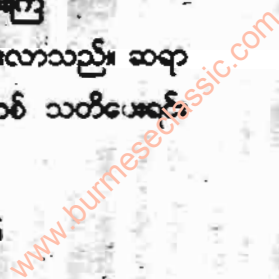
ထိုအချိန်တွင် မြွေဆိုးကြီးက ဆူရီရှိနေသည့်အထပ်ကို သိရှိသွားပြီး သူ့ခန္ဓာကိုယ်ကြီးဖြင့် ဆေးရုံအဆောက်အအုံကို ပွတ်တိုက်ကာ လျောဆင်းလာသည်။

ဆေးရုံကြီးတစ်ခုလုံး တသိမ့်သိမ့်လှုပ်ခါသွားသည်။

“ဟာ .. ဘာဖြစ်တာလဲ”

“ငလျင်ရွှပ်တာဟေ့ .. သတိထားကြ”

ယိမ်းယိုင်လှုပ်ရှားမှုများက ပိုကြမ်းတမ်းလာသည်။ ဆရာဝန်များ၊ လူနာများ၊ ဝန်ထမ်းများ အော်ဟစ် သတိပေးရင်း ပြေးလွှားကြသည်။

အိဒီနှင့်ဆူရီလည်း ခုတင်ပေါ်မှဆင်းပြီး ရပ်လိုက်ကြသည်။ အိဒီက

“သူရောက်လာပြီဆူရီ”

ထိုစဉ်မှာပင် သူတို့၏အခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး ဒေါက်တာအိုမာဆင် ဝင်ရောက်လာကာ သူတို့ကို ဆွဲထုတ်သည်။

‘အိဒီ .. မင်း ဆူရီကို ဒီနေရာက မြန်မြန်ခေါ်ထုတ်သွားတော့’

အခန်းအပြင်စင်ကြိုက်ရောက်တော့ အိဒီကားပါကင်သို့ ဆင်းရမည့်လှေကားထစ်များအောက် ပြေးထွက်ရန်ပြင်သည်။ ဒေါက်တာအိုမာဆင်က

“လှေကားကနေမသွားနဲ့။ ဟိုဘက်ကထွက်။ အိဒီမှာ ဓါတ်လှေကားအသင့်ရှိနေတယ်။ အပြန်သွားတော့”

အိဒီက လက်ကမ်းပေးလိုက်သည်။ ဆူရီက သူမလက်အား ကမ်းပေးထားသည့် အိဒီလက်တွင်းသို့ ထည့်သည်။ ထို့နောက် အပြန်အလှန်တင်းတင်းကျပ်ကျပ် မြဲမြံစွာဆုပ်ကိုင်လိုက်ကြပြီး ဓါတ်လှေကားဆီသို့ ပြေးခဲ့ကြတော့သည်။

ပြေးထွက်သွားသည့် သူတို့နှစ်ဦးကို ရပ်ကြည့်ရင်း ကျန်ခဲ့သူ ဒေါက်တာအိုမာဆင်၏ ရုပ်အသွင်က တဖြည်းဖြည်း ပြောင်းလဲသွားကာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းရောင်းဝယ်ရေးဆိုင်မှ

ရုဒ်ဖြစ်သွားသည်ကိုတော့ အိဒီမသိနိုင်တော့ပါချေ။

ဆူရီ၏အခန်းရှိရာ လယ်ဗယ်ပိုက်သို့ မြေထိုးကြီး သူဦးခေါင်းကို ထိုးထည့်လိုက်သည်။

“ဂုန်း”

အုတ်နံရံကြီး ပွင့်ထွက်သွားကာ စကြာလမ်းပေါ်သို့ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဦးခေါင်းပိုင်းကြီး ကန့်ဝင်လာသည်။

“အား .. ကယ်ကြပါဦး”

“ပြေး .. ပြေး အား”

“မြွေကြီး .. မြွေကြီးဟေ့”

ဓာတ်လှေကားရပ်သည်နှင့် ဆူရီလက်ကိုဆွဲကာ ထွတ်ထိုက်ပြီး မြေအောက်ထစ်ကားပါကင် လမ်းရှည်ကြီးတွင် တောက်လျှောက်ပြေးသည်။

သူကားရပ်ထားခဲ့နေရာက ဓါတ်လှေကားပေါက်နှင့် အတော်လှမ်းသည်။ ပြေးရင်းလွှားရင်းမှ ဂိုရာကို လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ဂိုရာ .. စက်နှိုး .. စက်နှိုးလိုက်တော့”

သူ့အော်သံကို ဂိုရာမကြား။ ကားထဲတွင် နားကြပ်တက်ဆက်နားထောင်ပြီး ခေါင်းကိုညှိတ်ကာ စည်းချက်လိုက်နေသည်။

သူကားတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်တော့မှ သူတို့ကို တွေ့သွားပြီး နားကြပ်ကိုဖြုတ်သည်။

“မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်ကြာ ... ”

“ဂိုရာ စက်နှိုးပြီးမောင်းတော့ .. မြန်မြန်မောင်း”

ဆူရီကို နောက်ခန်းထဲထည့်ပြီး သူက ရှေ့ခန်းတွင် ဝင်ထိုင်ကာ အတင်းမောင်းခိုင်းသည်။

ဂိုရာလည်း ဘုမသိ၊ ဘမသိစက်နှိုးပြီး မောင်းထွက် သည်။ အိဒီနှင့်ဆူရီ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ကြသည်။ မြွေကြီး၊ မြွေအောက်ကားပါကင်ထဲသို့ ခေါင်းကြီးကိုထိုးသွင်းပြီး သူတို့ကားနောက်ကိုလိုက်သည်။

“အိုး .. လိုက်လာပြီ”

“ဂိုရာ မြန်မြန်မောင်း .. မြွေကြီးလိုက်လာပြီ”

ဂိုရာလည်း ကားကိုမောင်းရင်း နောက်သို့လှည့်ကြည့်သည်။

“ဟာ .. ဘုရား .. ဘုရား”

ဒီတော့မှ ဂီယာချိန်းကား လီဗာကို နှင်းချလိုက်သည်။ မြွေကြီးလည်း အတင်းထိုးလိုက်သည်။ သူ၏ကိုယ်လုံးကြီးဖြင့် ဖွတ်တိုက်ကြိတ်ချေခြင်းခံရသည် ပါကင်ထိုးထားသည် ကားကြီးကားငယ်များ ကွန်ကရစ်ထောက်တိုင်များ ပြိုထဲ ပေါက်ကွဲထွက်ကုန်သည်။

“ဖျောင်း .. ဖျောင်း .. ဝုန်း .. ဝုန်း .. ဒုန်း”

ကံကောင်းထောက်မစွာပင် အိဒီတို့ကားက လမ်းမကျယ် ဆီသို့ ရောက်ရှိပြီး တရိုက်ထိုး မောင်းထွက် လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။ အန္တရာယ်ဆိုးကို လက်တွေ့ကြုံလိုက်ရသောဂိုရာ အကြောက်မပြေနိုင်သေး။

“ဟား .. ဘယ်လိုမကောင်းဆိုးဝါးကောင်ကြီးပါလိမ့်”

“မင်းကိုငါပြောသားပဲ .. အကြီးကြီးပါလို့”

“ဟ .. မင်းပြောတဲ့ အကြီးကြီးက ဒီလောက်ကြီးမယ်လို့ ငါဘယ်ထင်မလဲ”

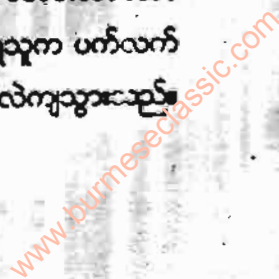
အဘိုးကြီးပြောသော ပုံပြင်ဟု သရော်ခဲ့သူဂိုရာ ခုတော့ ယုံဘဲနေလို့မရတော့။ မှန်ထဲမှနေ၍ နောက်ခန်းကိုကြည့်ပြီး

“ကံကောင်းလို့မသေတယ်ကွာ။ ကောင်မလေး မင်းက ဆူရီပဲဖြစ်ရမယ်”

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက် ကားရှေ့၌ ဘွားခနဲပေါ်လာ သည်။

“ဒုန်း” “ကျွီ”

ဂိုရာဘရိတ်အုပ်သော်လည်း မနိုတော့။ မောင်းလာသော အရှိန်ကများလွန်းလှသည်။ အတိုက်ခံလိုက်ရသူက ပက်လက် အနေအထားအတိုင်း ကားရှေ့လမ်းမပေါ် လဲကျသွားသည်။ ကားလည်းရပ်သွားပြီ။

“ဟား .. အကုသိုလ်က အပြုလိုက်လာတယ်ဟေး
သေပြီထင်တယ်။ ဒုက္ခပဲ”

ဂိုရာ တံခါးဖွင့်ပြီးဆင်းရန် ပြင်သည်။

“ဂိုရာ မဆင်းနဲ့။ ဒီလူကြီးကို ငါဒိပ်မက်ထဲမှာ
တွေ့ဖူးတယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် လဲကျနေသူလူကြီး မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီး
ရောင်ခြည်ထားကို ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

“အဲဒါ မြွေဆိုးကြီးရဲ့ လက်ရုံးတပည့် ဒီဗွလပဲ။ မောင်း
ထွက်လိုက်တော့ ဂိုရာ .. မောင်းတော့”

ထိုအခါ ဂိုရာက ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ထဲမှ ပစ္စတိုကို ထုတ်ယူ
သည်။

“ဒီလောက်တောင်နှောင့်ယှက်တာကွာ။ လူလူချင်းတော့
ရှောင်မပြေးဘူး”

ပြောပြောဆိုဆို ဂိုရာသေနတ်ကိုင်ပြီးဆင်းသည်။ ဒီဗွလက
နောက်ခန်းတံခါးပေါက်မှာ ဆူရိုကို ဆွဲထုတ်တော့မည်။

“မင်း နာကသိဒ္ဓိပဲ။ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ရမယ်”

“ကောင်မလေးကို မထိနဲ့”

ဂိုရာက လှမ်းအော်ရင်း သေနတ်ဖြင့် ထိုးချိန်
ပစ်ခတ်သည်။

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

ရုတ်ချည်းပင် ဒီဗွလ၏လက်တွင် ကျည်ကာဒိုင်းတစ်ချပ်
ရောက်ရှိလာပြီး သူ့ကိုယ်ကို ကာကွယ်ထားလိုက်သည်။

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

“ချောက် .. ချောက်” “ဟာ”

သေနတ်ကျည်ဆံကုန်သွားပြီး ဒီဗွလ မီးကိုမြှောက်လျက်
ဂိုရာကို ခုတ်ပိုင်းရန် တိုးကပ်သွားသည်။ ထိုစဉ် အိဒိုက
ကားဂျှက်ထောက်တွင် အသုံးပြုသော သံပိုက်လုံးဖြင့် နောက်မှ
ဝင်ရိုက်သည်။

“ဖျောင်း”

ရိုက်ချက်ကပြင်းသည်။ သို့သော် ဘာမှမဖြစ်။ ဒီဗွလ
အိဒိုဘက်သို့ လှည့်လာပြီး လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့် အိဒို
လည်ပင်းကို ဆွဲကိုင်ဆုတ်ပစ်လိုက်သည်။

“ကဲ .. သူရဲကောင်းလုပ်ချင်တဲ့ကောင်”

အိဒို လမ်းမပေါ်လိမ့်သွားသည်။ ဆူရိုကားပေါ်မှ ဆင်း
လာပြီး အိဒိုကို တွဲကူသည်။ ဒီဗွလအာရုံက ဆူရိုပေါ်သို့
ရောက်သွားပြန်သည်။ ဤသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး
ဂိုရာက ဒီဗွလလက်ထဲမှ ရောင်ခြည်မီးကို ဆွဲယူလာသွားသည်။

သို့သော် ရောင်ခြည်မီးကြီးက ဂိုရာလက်ထဲတွင် ဘာမှ
သုံးမရသည့် ကျောက်သားမီးတိုလေးဖြစ်သွားသည်။

“ဟား .. ဟား .. ဟား မင်းတို့ ဘာမှမတတ်နိုင် တော့ဘူး”

တကယ့်ကို မတတ်နိုင်သည့် အနေအထား။ ထိုစဉ် အပြောင်းအလဲတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်သွားသည်။

“ဒုန်း”

အချိန်ပြင်းစွာ မောင်းနှင်လာသော ပရာဒိုကားတစ်စီး ဒီဗွလကို တည့်တည့်ဝင်ကျုံးပစ်လိုက်သည်။ ဒီဗွလလွင့်စင် သွားသည်။ ဝင်တိုက်သောကားက ရပ်တန့်သွားပြီး သူတို့ကို ခေါ်တင်သည်။ ကားကိုမောင်းနှင်လာသူက အမျိုးသမီးကြီး တစ်ဦး။

“လာ .. လာ အပြန်တက်”

ဆူရီနှင့် အိဒီ ထိုကားပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြသည်။

“ဂိုရာ လာဟေ့ .. သွားကြမယ်”

ကားပေါ်ရောက်တော့မှ အိဒီက ဂိုရာကို သတိပြုပြီး လှမ်း ခေါ်သည်။

ဂိုရာလည်း သူတို့စီးလာသော သတင်းဌာနမှ ကားပေါ် ရောက်နေပြီ။

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ မင်းတို့သွားကြတော့”

“ဝေါ”

ကယ်တင်ရှင် အမျိုးသမီးကြီးက ကားကိုအပြင်းမောင်း ထွက်လိုက်တော့သည်။ လတ်တလောကအခြေအနေအရ ဘေးဆိုးကြီးတစ်ခုကို ကျော်လွှားနိုင်ခဲ့ပြီး လွတ်မြောက်ခဲ့ပြီ။

သို့သော် မကြာမီအချိန်အတွင်း ယခုကြုံခဲ့သည်ထက် ပိုမိုဆိုးဝါးသော ဘေးအန္တရာယ်များ ထပ်မံရောက်ရှိလာဦးမည် ဆိုသည်ကိုတော့ ...

တော်ဝင်မြို့၏ အနောက်ဘက်ဆယ်မိုင်ခန့်အကွာရှိ ပင်လယ်ကမ်းခြေအပန်းခြေ စခန်းတစ်ခု၏အနီးတွင် ကားကိုရပ်ပေးသည်။

“ဒီလောက်ဆို အဆင်ပြေပြီထင်တယ်”

အိဒီနှင့်ဆူရီ ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ အိဒီက

“ကူညီခဲ့တာတွေအားလုံးအတွက် ကျေးဇူးပါဘဲ”

“ရပါတယ် .. သူ့ကိုသာ စောင့်ရှောက်ပါ”

ဆူရီအားစောင့်ရှောက်ရန်မှာကြားပြီး ကယ်တင်ရှင်အမျိုး သမီးကြီးကားကို ဂဇယ်ကွေ့ကွေ့ကာ မြို့ဘက်သို့ ပြန်မောင်း ထွက်သွားသည်။ တကယ်တော့ အဘိုးကြီးရုဒက အမျိုးသမီး ကြီးအသွင်ဖြင့် သူတို့ကိုကယ်တင်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်တော့၏။

၂ ၂ ၂ ၂

အခန်း (၉)

အရေးပေါ်ခေါ်ယူစည်းဝေးရသည့် တော်ဝင်မြို့၏ ထိပ်သီး ဆွေးနွေးပွဲဖြစ်သည်။ လုံခြုံရေးမှူးနာဒီနှင့် လက်ထောက် တူဖျာဘာ ရဲတပ်ဖွဲ့အကြီးအကဲနှင့် ဝဲထောက်လှမ်းရေးအဖွဲ့ အစည်းများမှာ အရေးကြီးပုဂ္ဂိုလ်များ စုံညီစွာ ရောက်ရှိနေ ကြသည်။

“လူကြီးမင်းများခင်ဗျာ .. ကာကွယ်ရေးအရာရှိ ရောက် ဘာပါပြီ”

အသံနှင့် မရေးမနောင်ပင် ကာကွယ်ရေးအရာရှိ ခန်းမတွင်းဝင်ရောက်လာသည်။

အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထလိုက်ကြသည်။ လုံခြုံရေးမှူးနာဒီက ကာကွယ်ရေးအရာရှိကို လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဆရာ”

“ရပါတယ် .. အားလုံးပဲ ထိုင်ကြပါ”

အသိသီးထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ သို့ပေမယ့် ကာကွယ်ရေးအရာရှိကိုယ်တိုင်ကမူ မထိုင်သေးဘဲ

“အရေးကြီးတာကို ပြောကြရအောင်။ မြို့တော်အတွင်းမှာ ဘယ်လိုဖြစ်ပျက်ကုန်တာလဲ။ အခု ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူကိုင်တွယ်လဲ” ဟု မေးလိုက်ရာ လုံခြုံရေးမှူးနာဒီက

“ဒီကိစ္စကို တာဝန်ယူကိုင်တွယ်တာ လက်ထောက် လုံခြုံရေးမှူးကမ္ဘာ့ဘာဝါခင်ဗျား ဆရာ့ကို ကျူးဘာရှင်းပြင် လိမ့်မယ်”

ကျူးဘာက နေရာမှထလာသည်။ ဝါတ်ပုံများကိုကိုင်ပြီး စားပွဲရှည်ကြီးကိုပတ်လျှောက်ကာ ကာကွယ်ရေးအရာရှိ ဘေးသို့ ရောက်ရှိလာသည်။ သူ့လက်ထဲမှ ဝါတ်ပုံများကို ကာကွယ်ရေးအရာရှိက ဆွဲယူကြည့်ရှုစဉ် ကျူးဘာက ရှင်းပြ သည်။

“တော်ဝင်အထူးဆေးရုံကြီးက တွေ့ရှိချက်တွေနဲ့ တိရစ္ဆာန် ရုံက တွေ့ရှိချက်တွေ တူနေပါတယ်။ ဖီဝဗေဒကျွမ်းကျင်သူ တွေကတော့ ဘာကောင်ရယ်လို့ အတိအကျ မပြောသေးပါဘူး”

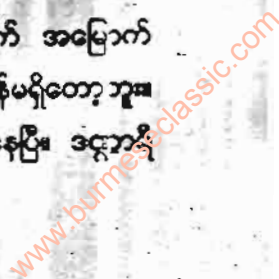
“အခွယ်အစား၊ လျှင်မြန်မှု၊ အကြေးခွံနဲ့ ပျက်စီးသွားတာကို ကြည့်ပြီး ကမ္ဘာဦးက တွားသွားသတ္တဝါတစ်ကောင်လို့ ကောက်ချက်ချနိုင်ပါတယ်ဆရာ”

“အရပ်ပြောပြောရရင်တော့ နှစ်ချို့မြွေကြီးတစ်ကောင်ပါ” ကာကွယ်ရေးအရာရှိက လက်ထဲမှဝါတ်ပုံများကို စားပွဲပေါ်သို့ ချလိုက်သည်။ ထိုစဉ် အရာရှိ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး ထလာပြီး သူ့အယူအဆကို တင်ပြဖို့ကြိုးစားသည်။

“ကမ္ဘာဦးက မြွေနဂါးကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်နိုင်ပါတယ် ဆရာ။ အခုတွေ့ရှိချက်အခြေအနေအားလုံးကို ခြုံငုံသုံးသပ် လိုက်တဲ့အခါ ဒဏ္ဍာရီဟောင်းတစ်ခုနဲ့ ထပ်တူကျနေပါတယ်”

ကာကွယ်ရေးအရာရှိက ထိုအယူအဆကို နှစ်သက်ဟန် မရှိ။

“ဒဏ္ဍာရီတွေကတော့ ခေတ်အဆက်ဆက် အမြောက် အမြားရှိတာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ငါတို့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး။ အခု ပြဿနာကို အမြန်ဆုံးရှင်းလင်းဖို့ လိုနေပြီး ဒဏ္ဍာရီ

ထဲက သတ္တဝါကြီးလို့ ဖွတ်ယုံပြီး ဒဏ္ဍာရီတွေနောက်ကို လိုက်ရင်း တစ်မြို့လုံးပြာဖြစ်သွားမယ်”

“ဘာဆို တာကို သေသေချာချာကွဲကွဲပြားပြား သိချင်တယ်”

ထိုအခါကျူဘာက

“ဟုတ်ကဲ့ဆရာ .. ကျွန်တော်တို့လည်း ကြီးစားနေပါ တယ်။ သတ္တဝါကြီးက တစ်ခုခု တစ်ယောက်ယောက်နောက် ကို လိုက်နေတယ်လို့ ယူဆရပါတယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆို တော့”

ကျူဘာက အပန်းဖြေညယျာဉ်တည်ဆောက်ရေးစီမံကိန်း ပျက်စီးမှုကအစ ယခုအချိန်ထိ လေးဆယ့်ရှစ်နာရီအတွင်း ဖြစ်ပျက်မှုများအားလုံးကို ဆက်စပ်တင်ပြသည်။

ကျူဘာ၏ တင်ပြချက်ပြီးဆုံးသွားသောအခါ

ကာကွယ်ရေးအရာရှိက ဆူရီ၏ဓာတ်ပုံကိုလက်ဖြင့် ထောက်ကာ

“ဟုတ်ပြီ .. ဒါဆို သတ္တဝါကြီးက ဒီကောင်မလေး နောက်ကိုလိုက်နေတယ်။ ဒီတော့ အင်အားအပြည့်သုံးပြီး ကောင်မလေးကို တွေ့အောင်ရှာပါ”

“မြွေကြီးကိုတွေ့တဲ့နေရာမှာ အပြတ်ရှင်းပြီး ဒီပြဿနာကို အမြန်ဆုံးပြီးပြတ်သွားပါစေ ကျူဘာ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. ဆရာ”

“ကဲ .. ဒီလောက်ပဲ”

ကာကွယ်ရေးအရာရှိက အစည်းအဝေးကို ရုပ်သိမ်းလိုက် ပြီး လုံခြုံရေးမှူးနာဒီကို မျက်ရိပ်ပြုပြီး အပြင်သို့ ခေါ်ထုတ် သွားသည်။ ကျူဘာက သူ၏စစ်ဆင်ရေးတွင်ပါဝင်သည့် အရာရှိများကို အမိန့်ပေးလိုက်ပြီး

“ကောင်မလေးကိုရော .. သူ့နောက်လိုက်နေတဲ့ မြွေကိုပါ ရှာဖို့ အခုပဲထွက်ကြတော့ဟေ့”

အစည်းအဝေးမှ အားလုံးထွက်သွားကြသည်။ ငိုနစ်ဝိုင်း အတွင်း ကိုယ့်တစ်ဖွဲ့ကိုယ်ဦးဆောင်ကာ မြို့တွင်းမြို့ပြင်အနံ့ ဆူရီနှင့် မြွေဆိုးကြီးကို ရှာဖွေကြတော့မည်ဖြစ်သည်။ ကျူဘာ ကိုယ်တိုင်လည်း ကားပေါ်တက်ကာ သူ့အထက်အရာရှိဖြစ်သူ လုံခြုံရေးမှူးနာဒီကို စောင့်နေသည်။

ကာကွယ်ရေးအရာရှိက လုံခြုံရေးမှူးနာဒီနှင့် နှစ်ယောက် ချင်းစကားပြောသည်။

“နာဂသိဒ္ဓိဒဏ္ဍာရီကို ငါလည်းသိထားတယ်။ ဒါပေမယ့် ဒါကို ငါတို့လူသိရှင်ကြား လက်ခံယုံကြည်လို့မရဘူး။ တစ်စုံ

တစ်ရာ လွဲချော်သွားခဲ့ရင် မိဒီယာတွေရဲ့ တံတွေးခွက်မှာ ပက်လက်ပျောသွားမယ်”

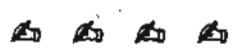
“အလွယ်ဆုံးနဲ့ အမြန်ဆုံးနည်းလမ်းကို မင်းရွေးချယ် လိုက်။ နောင်အနှစ်တစ်ထောင်မှာ ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာက ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး”

“မင်းရွေးချယ်တဲ့နည်းလမ်းက အဆင်မပြေခဲ့ရင်လည်း အရင်းပဲပေါ့။ ငါဘာကိုဆိုလိုတာလည်း မင်းသိတယ်နော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဆရာ ... နားလည်ပါပြီ”

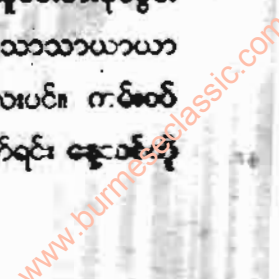
“ကဲ .. မင်းဆူရီဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို အမြန်ဆုံးရှာဖွေ ပေတော့”

လူချင်းခွဲလိုက်ကြသည်။ လျှို့ဝှက်တာဝန်တစ်ခုကို လုံခြုံရေးမှူးနာဒီ မလွဲမသွေထမ်းဆောင်ရပေတော့မည်။

အခန်း (၁၀)

ပင်လယ်ကမ်းခြေ၏ အရှုထိတ်တက်မနက်ခင်းက အေးအေး စိမ့်စိမ့်ရှိလှသည်။ ဇင်ဇော်ငှက်လေးများ၏အော်မည်သံကို မကြာခဏ ကြားရတတ်သည်။ ကျောက်ဆောင်ကျောက်တန်း အကြိုအကြားမှထွက်ပေါ်နေသည့် ရေလှိုင်းပုတ်ခတ်သံများက မိုးဇက်၏ လက်စွမ်းပြတီးလုံးအလား ညှို့ယူဖမ်းစားနိုင်စွမ်း သည်။ အားလုံးကိုခြုံငုံကြည့်လိုက်ပါက သာသာယာယာ ရှိနေသော ပင်လယ်ကမ်းခြေ မနက်ခင်းလေးပင်။ ကမ်းစပ် သဲသောင်ပြင်ထက်တွင် လေအေးကိုရှုရှိုက်ရင်း နေ့သန်းတို့

ရင်ဆိုင်ရန် အားသစ်မွေးနေကြသူ နှစ်ဦးရှိနေသည်။

အိဒီက သူ၏ကုတ်အင်္ကျီကို ဆူရီ၏ကိုယ်ပေါ် လွှမ်းမိုးပေးထားသည်။

“ဘာတွေပဲဖြစ်လာဖြစ်လာ ... ငါတို့ရဲ့ ကံကြမ္မာပဲဆိုလွန်ဆန်လို့မရတာကိုရင်ဆိုင်ရမှာပဲ ဆူရီ ... ကြောက်နေရင် တို့တွေနှစ်ခါသေကြလိမ့်မယ်”

“ကျွန်မလူမှန်းသိတတ်စအရွယ်ကတည်းက အဆိုးရွားဆုံးလို့ထင်ရတဲ့ လောကဝံတွေကို တစ်ခုပြီးတစ်ခုကြုံခဲ့ရပြီးပါပြီ အခုထိပဲဆိုပါတော့”

“ထိတ်လန့်စရာတွေကိုလည်း ခဏခဏကြုံလွန်းလို့ ကြောက်ရကောင်းမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မဘာကိုမှ ထူးပြီးမကြောက်တော့ဘူး။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးတွေနဲ့ ကြုံကိုမကြုံချင်တော့ဘူး။ သေရမယ်ဆိုရင်လည်းရဲရဲရင့်ရင့်သေဖို့ပါပြီလေ”

“မင်းခံစားနေရတာကို ငါနားလည်ပါတယ်ကွာ”

“ကြောက်စရာကောင်းတဲ့အိပ်မက်တွေ ခဏခဏ မက်တယ်။ သတ္တဝါကြီးတွေက ကျွန်မနောက်ကို သဲကြီးမဲကြီး လိုက်လို့ အသက်လုပြေးလွှားရတဲ့ အိပ်မက်တွေပေါ့”

“တစ်ခုခုဖြစ်တော့မယ်ဆိုရင်လည်း တစ်ခါတစ်လေ ကြိုပြီးသိနေတတ်တယ်။ အဲဒါကို ပြောပြပေမယ့်လည်း ဘယ်သူမှ မယုံကြည်ကြဘူး”

“နောက်ပိုင်းတော့ မပြောဘဲမျှသိပ်ပြီးနေရတော့တယ်။ အဲဒီလို မျှသိပ်ပြီး နေရတာဟာ ဘယ်လောက်ထိအထီးကျန်ဆန်သလဲဆိုတာ ကျွန်မတစ်ယောက်ပဲသိတယ်လေ”

ကျွန်မအဖေက ကျွန်မကိုမွေးမွေးချင်းပဲ သေဆုံးသွားခဲ့တယ်။ အဖေနဲ့နေထိုင်ခဲ့ရတဲ့ ကာလကလည်း သိပ်မကြာဘူး။ ကျွန်မဆယ်နှစ်သမီးမှာ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ခွတ်တရက်”

ဆူရီ၏အသံက တိုးတိမ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ အိဒီက သူမလက်ဖျားလေးများကို ဆွဲယူလိုက်စဉ် ရင်ခွင်ထဲသို့ ခန္ဓာကိုယ်ခန္ဓေးခန္ဓေးလေး ငြိဆင်းရောက်ရှိလာသည်။ အိဒီအလိုက်သင့် ထွေးပွေ့ထားရင်းမှ

“ဒီပြဿနာတွေကို ကျော်လွှားပြီး အေးချမ်းတဲ့ဘဝခရီးလမ်းမှာ မင်းနဲ့အတူ လျှောက်လှမ်းသွားချင်လိုက်တာ ဆူရီရယ်” ဟု စိတ်ထဲမှ ပြောနေမိတော့သည်။

ခဏကြာပြီးမှ ဆူရီက ရင်ခွင်ထဲမှထွက်ကာ

“တစ်ခါတစ်လေ ကျွန်မအာရုံထဲမှာ ဘယ်လိုမှ ဆက်စဉ်တွေ့ယူလို့မရတဲ့ မြင်ကွင်းမျိုးတွေ ပေါ်လာတာငါ့အသိ”

ရှေးခေတ်နန်းဝတ်နန်းစားတွေနဲ့ မင်းသမီးလေးရယ်၊ သူ့ချစ်သူ
 လို့ထင်ရသူတစ်ယောက်ရယ်၊ ပြုံးပျော်ကြည်နူးနေကြတဲ့
 မြင်ကွင်းမျိုး၊ ပြီးတော့ မင်းသမီးလေးရဲ့အဖေ ဘုရင်ကြီးကို
 ရန်သူတွေက သတ်ပစ်လိုက်တာမျိုး။ အဆိုးဆုံးကတော့
 မြွေကြီးတစ်ကောင်က သဲကြီးမဲကြီးလိုက်လို့ မင်းသမီးလေးနဲ့
 သူ့ချစ်သူ ထွက်ပြေးတာမျိုးတွေ မြင်ရတတ်တယ်။
 အဲဒါတွေဟာ ကျွန်မနဲ့ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလဲတော့
 မသိဘူး။ သေချာတာကတော့ မြွေဆိုးကြီးလိုက်လို့ ကျွန်မအခု
 အသက်လုပြေးနေချပြီ”

အဲဒီအနေနှင့် ရုဒပြောပြထားသောဇာတ်ကြောင်းကို
 ဆူရီအား မပြောရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ဆူရီဘဝကို
 သူ့ပါးစပ် ဖြင့် အဆုံးမသတ်စေလို့ ယခုဖြစ်ပျက်နေမှုများသည်
 ရုဒပြောခဲ့သော ဒဏ္ဍာရီနှင့် ရာနန်းပြည့်တိုက်ဆိုင်လွန်း
 သော်လည်း

“ကျွန်မဘဝကို ကျွန်မ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းသိချင်လှပြီ။
 ဘာကြောင့် ဒီလိုကြောက်စရာ၊ လန့်စရာအဖြစ်ဆိုတွေ
 တွေကြုံရသလဲ။ ထူးဆန်းတဲ့ အာရုံတွေ မကြာခဏ ရရှိတတ်
 သလဲ။ အဲဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်တွေလဲ။ မသိမှုတွေနဲ့ ရှင်သန်နေရ
 တဲ့ ဘဝကြီးထဲကနေ လွတ်မြောက်ချင်လိုက်တာရှင်”

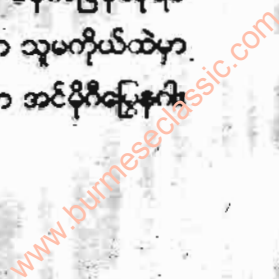
ဆူရီအသံလေးတွေက တုန်ခါနေသည်။ နှုတ်ဖျားမှ
 ထွက်ပေါ်နေသည့်အသံမျိုးမဟုတ်။ ရင်ဘတ်ထဲမှ လှိုက်လှိုက်
 လှဲလှဲ ထိုးထွက်လာသော အသံဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်း
 သိပါသည်။

“ငါ တတ်နိုင်သလောက် မင်းကို ကူညီပါ့မယ်”

“ဒီလိုလုပ်လေ ... ငါ့အသိ ပါမောက္ခကြီး ထစ်ယောက်
 ရှိတယ်။ သူ့ဆီ သွားကြရအောင်။ သူက မသိစိတ်ကို
 ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တယ်။ မင်းကိုယ်မင်း မသိနိုင်တာတွေကို
 သူက ဖော်ထုတ်ပေးနိုင်တယ်”

“သူ့ဆီရောက်ပြီးရင် ကျွန်မရဲ့ဘဝ၊ ကျွန်မရဲ့ကံကြမ္မာ၊
 ကျွန်မရဲ့မသိစိတ်၊ အဲဒါတွေအားလုံးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း
 သိရမယ်ဆိုတဲ့သဘောလားဟင်”

“ဟုတ်တယ် ... ဆူရီ အဲဒီလိုဖြစ်အောင်
 ကြိုးစားကြည့်ကြမယ်လေ။ မင်းအတွက် အမှန်တရားတွေ
 ပေါ်ထွက်လာမယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်တယ်” ပြောပြီး
 နှစ်ဦးသား ငြိမ်သက်သွားကြပြန်သည်။ မနက်ဖြန်ဆိုရင်
 ဆူရီအသက်နှစ်ဆယ်ပြည့်ပါပြီ။ တကယ်သာ သူမကိုယ်ထဲမှာ
 နာကျင်မှုရှိနေခဲ့မယ်ဆိုရင် ကောင်းမြတ်သော အင်ဒိုဂီမြေနက်၊

အတွက် သို့မဟုတ် ဆိုးသွမ်းသော ဘာရာကီမြေနဂါးအတွက် သူမအသက်ကို ပေးဆပ်ရပါတော့မယ်။

သူ၏ ရင်ခွင်တွင်းသို့ ဆူရီခန္ဓာကိုယ်ခန္ဓာလေး ဖုတ်ယအကြိမ်မြောက် ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။ ဒီတစ်ကြိမ်ကတော့ သူ့ကိုယ်တိုင်ဆွဲယူပြီး တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်ထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

အခန်း (၁၁)

တိုက်ခိုက်ရေးသမားများကို တင်ဆောင်လာသည့် ရဟတ်ယာဉ်ငါးစင်း တော်ဝင်မြို့မြောက်ဘက်တွင်ရှိသော သတ္တုတွင်းဟောင်းကြီးအနီးကွက်လပ်တွင် ဆင်းသက် ရပ်တန့်လိုက်သည်။ လက်နက်ကိုယ်စီ ကိုင်ဆောင်ထားသော ခိုဘော်များ ရဟတ်ယာဉ်များပေါ်မှ အသီးသီး ဆင်းသက် လာကြသည်။

“တစ်ဖွဲ့တစ် အထဲကို ဝင်မယ်။ ကျန်တဲ့အဖွဲ့တွေ အပြင်မှာ ဖြန့်ပြီးတောင်နေ။ မြန်မြန် ... မြန်မြန်”

အယောက်နှစ်ဆယ်ပါဝင်သော တစ်ဖွဲ့တစ် သတ္တုတွင်းဟောင်းဆီ မြေဝင်သွားကြသည်။ ညဘက်တွင် မြို့တွင်းထဲ ဝင်ခွေတတ်သည့် မြေဆိုးကြီးသည် နေ့ဘက်တွင် မြို့ဝန်းကျင်၌ ခိုအောင်းနေမည်မှာ သေချာသည်။ ထို့ကြောင့် တော်ဝင်မြို့ဝင်းကျင် ဝိုင်း (၂၀) ဝန်းကျင်အတွင်း မြေကြီးခိုအောင်းနိုင်မည့် နေရာမှန်သမျှသို့ တစ်ဖွဲ့များဖြန့်လွှတ်ပြီး ရှာဖွေတိုက်ခိုက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။ ယခုတစ်သားအင်အားတစ်ရာ ရဟတ်ယာဉ်ငါးစင်းပါဝင်သော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့က မြေကြီးခိုအောင်းနိုင်ချေရှိသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည့် သတ္တုတွင်းဟောင်းကြီးဆီ ရောက်ရှိလာကြခြင်းပင်။

တစ်သားနှစ်ဆယ်ပါဝင်သော အဖွဲ့တစ် သတ္တုတွင်းထဲ ဝင်ရောက်သွားကြပြီး

“သတိထားကြ ... သတိထားပြီးရှာကြ”

အတွင်း၌ မှောင်မည်းနေသည်။ သေနတ်များကို ပစ်ခတ်ရန်အသင့်ပြင်ပြီး ဖြည်းဖြည်းချင်းဝင်သွားကြသည်။ သိပ်မဝင်လိုက်ရ မှောင်ထဲတွင် မြေကြီးက မျက်လုံးများ ပိတ်ထားရာမှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်ထင်၏။ ကြီးမားတောက်ပြောင်သည့် မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကို တိုက်ခိုက်ဖျော့

သမားများအနီးကပ်တွေ့လိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းပင် လှုပ်ရှားယိမ်းထိုးလာသည့် ကိုယ်ထည်ကြီးက တွင်းပေါက်နှင့် ပြည့်လုစေမန်း

“ကျီ အူ”

သတ္တုကြီး၏ အော်သံကနားကွဲမတတ် လိုထင်စွဲထဲတွင် ပဲ့တင်ထပ်သွားသည်။

“အပြင်ကိုပြန်ထွက် အပြန်ထွက်ကြ”

မြေကြီးနှင့်အလွန်နီးကပ်နေသဖြင့် တိုးဝင်လာသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအောက်သို့ ရောက်မသွားရန်အပြန် ပြေးထွက်ကြရသည်။ ပစ်ခတ်ရန်အချိန်ပင်မရလိုက်။

သတ္တုတွင်းကြီး၏အပြင် ရောက်ခါနီးမှ တချို့ကလှည့်ပြီး ပစ်ခတ်သည်။

“ဒုတ် ... ဒုတ် ... ဒုတ်”

“ဒုတ် ... ဒုတ် ... ဒုတ်”

အပြင်ဘက်သို့ရောက်သောအခါ မြင်ကွင်းက

သွေးပျက်ဖွယ်ရာ

အပြင်ဘက်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် တစ်ဖွဲ့ဝင်များအားလုံး လဲကျသေဆုံးနေသည်မှာအတုံးအရုံး တစ်ယောက်မှ အကွဲ ရဟတ်ယာဉ်များလည်း ပျက်စီးကုန်ပြီ

ခပ်လှမ်းလှမ်းကွက်လပ်တွင် ဒိဗ္ဗလ၏ သံချပ်ကာ
ဝတ်စုံဝတ်ဆင်ထားသည်တပ်ဖွဲ့ကြီးကို မြင်တွေ့ရသည်
တိုက်ခိုက်ရေးသမားများ ဆယ်ယောက်စီနှစ်ဖွဲ့ချဲကာ
ကျောချင်းကပ်လိုက်ကြသည် စစ်မျက်နှာနှစ်ခုဖြစ်သွားပြီ
မြေကြီးကလည်းတွင်းအပြင်ဘက်သို့ရောက်ရှိလာပြီ

“ပစ်”

“ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်”

“ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်”

ပစ်သံခတ်သံများဆူညံသွားသည် လက်ရုံးတပည့်ကြီး
ဒိဗ္ဗလ၏တပ်ဖွဲ့ ရောက်ရှိလာသဖြင့် မြေဆိုးကြီး ဘာရာကီ
သတ္တုတွင်းကြီးထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ထိုအခါ တိုက်ခိုက်ရေးသမားများအားလုံး ဒိဗ္ဗလ၏
သံချပ်ကာ ဝတ်စုံတပ်ဖွဲ့ဘက်သို့ စုပေါင်းပစ်ခတ်ကြသည်။

“ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ် ဒုတ်”

သို့သော် သူတို့၏ပစ်ခတ်မှုများက ဘာမျှအရာမရောက်
ဒိဗ္ဗလနှင့်သူ၏တပ်ဖွဲ့ဝင်အားလုံးက ကျည်ကာဒိုင်းများ
ကိုင်ဆောင် ကာကွယ်ထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ပစ်ခတ်၍မရသောအခါ တိုက်ခိုက်ရေးသမားများ
သွေးပျက်လာကြသည်။

ထိုစဉ် ဒိဗ္ဗလက လက်ထဲမှရောင်ခြည်စားကြီးကို
ဆွယမ်းလိုက်ရာ

“ဂုန်း”

ရောင်ခြည်မီးတန်းကြီးတစ်ခု ကန့်လန့်ဖြတ်ပြေးထွက်
သွားသည်။ တိုက်ခိုက်ရေးသမားများ အားလုံး ရောင်ခြည်
တန်းများထိကာ လဲကျသေဆုံးသွားကြတော့သည်။

အခန်း (၁၂)

အိဒီနှင့်ဆူရီတို့ပါမောက္ခကြီးအိမ်သို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြပြီး ဆူရီ၏မသိစိတ်ကို ဖော်ထုတ်ဖို့စတင်ကြိုးစားနေကြပါပြီ။ ခုတင်ပေါ်တွင်ဆူရီက ပက်လက်အနေအထားရှိနေသည့် သူမ၏ဦးခေါင်းတွင် ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်နှင့်တူသည့်ခေါင်းစွပ် တစ်ခုစွပ်ထားသည်။ ထိုခေါင်းစွပ်နှင့်ခုတင်ဘေးရှိ မှတ်ဉာဏ် နှိုးဆော်သည့်ကိရိယာကို ကြိုးခြောက်ချောင်းဖြင့် ဆက်သွယ် ထားသည်။

အိဒီက ခုတင်ခြေရင်းဘက်တွင် မက်တပ်ရပ်လျှက်ရှိနေပြီး ပါမောက္ခကြီးက ဆူရီဘေးဘက်တွင် ခုံတစ်လုံးပေါ်ထိုင်လျက် ဖြည်းဖြည်းချင်းပြောသည်။

“ဆူရီ မျက်လုံးတွေကို မှိတ်ထားလိုက်ပါ ဟုတ်ပြီ။ အသက်ကို ပြင်းပြင်းရှူနော်”

ဆူရီ ပါမောက္ခကြီးပြောသည့်အတိုင်း လိုက်နာလုပ်ဆောင် သည်။

“ရှုသွင်း ... စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင်ထား”

“စိတ်တည်ငြိမ်သွားပြီ။ ဟုတ်ပြီ ... မင်းရဲ့စိတ် စိမ်းမှု တွေကို ဖယ်ထုတ်လိုက်တော့”

“မင်းရဲ့မျက်ခွံတွေ လေးလံလာပြီ။ မင်းအိပ်ပျော်ထွားပြီ” လောကသစ်တစ်ခုထဲသို့ သူမရောက်ရှိသွားသည်။

သို့သော် ပါမောက္ခ၏အသံကိုတော့ ကြားနေရဆဲ။

“အတွေ့တွေကို လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဖြန့်ကျက်ထား လိုက်ပါ။ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းနဲ့ စိတ်ထဲမှာ နက်နက်နဲ့နဲ့တွေ့”

သူမ၏အာရုံတွင် ပေါ်လာသည်က သူမယေ်စဉ်ဘဝ ကိုးနှစ်ဆယ်နှစ်အရွယ် ဖခင်နှင့်အတူ ပျော်ရွှင်ကြည်နူးဖွယ်ရာ မြင်ကွင်း အပန်းဖြေဥယျာဉ်အတွင်း ရောင်စုံပန်းပွားကြားတွင် ပြေးလွှားသည်။ ထို့နောက် ရေကန်ငယ်လေးကို ဖြတ်ထိုးတော့

သည် တံတားလေးပေါ် လျှောက်ကြသည်။ တံတားအလယ်
လောက်ရောက်တော့ ဖခင်က သူမကိုမြှောက်ချီကာ ပန်းထီး
ထမ်းလိုက်သည်။ သူမ သဘောကျစွာ ရယ်မောလျှော်
ရှိနေသည်။

“ဘာတွေမြင်လဲ”

“ကျွန်မအဖေကိုမြင်တယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် မြင်ကွင်းက ပြောင်းလဲသွားသည်။ အုတ်ဂူ
တွင် သူမရပ်နေသည်။ မျက်ရည်တွေကျလျက် လက်ထဲ
ပန်းခြင်းကို အုတ်ဂူပေါ်တင်လိုက်သည်။ ဝမ်းနည်းကြေကွဲ
အကောင်းဆုံးနေ့ရက်များဖြစ်သည်။

“ကျွန်မအဖေရဲ့ အုတ်ဂူကိုမြင်တယ်။ ကျွန်မအ
ဆုံးသွားပြီ .. အဟင့် .. ဟင့်”

“အားလုံးသွားပြီ။ ကျွန်မတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့ပြီ”

“စိတ်ကိုတည်ငြိမ်အောင်ထားပြီး ဒီထက်နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း
တွေးလိုက်ပါဆူရီ”

“မင်း အလင်းရောင်တွေ မြင်လိမ့်မယ်။ မြင်တော့မယ်”

“အလင်းရောက်ကို မြင်ပြီလား ဆူရီ”

“ဟုတ်ကဲ့ .. မြင်ပါပြီ”

“ဟုတ်ပြီ ဆူရီ။ မင်းစိတ်ကို လွှတ်ထားလိုက်တော့”

ဆူရီ သူမ၏အတိတ်ဘဝကို အပြည့်အစုံ သိမြင်ရပြီဖြစ်
သည်။ နန်းတော်ထဲတွင် သူမကိုမွေးဖွားသည်။ ပန်းတွင်
အနီရောင် နဂါးရုပ်လေးနှင့် သူမကိုမွေးပြီးပြီးချင်း မိခင်ဆုံးသွား
သည်။ သူမနာမည်က နာရင်း အထိန်းတော်များကြားတွင်
ပျော်ရွှင်စွာ ကြီးပြင်းလာသည်။ အရွယ်ရောက်တော့
ဆရာရသေ့၏ တပည့် သူရဲကောင်းဟာရန်နှင့် မေတ္တာပေးသည်။
အာရုံ၌ပေါ်လာသော မြင်ကွင်းများက မြန်ဆန်များပြားလှ
သည်။ ရုပ်ရှင်အမြန်ပြကွက်ကဲ့သို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက်။
သို့သော် ထိုမြင်ကွင်းအားလုံးက သူသိမြင်ပြီးသားများ
ဖြစ်နေသည်။

ဝမ်းနည်းစရာနောက်ဆုံးနေ့ရက်မြင်ကွင်းများ ပေါ်လာပြီး
ဒီဗ္ဗလနှင့်နောက်ပါများ မြို့ကိုဖျက်ဆီးတိုက်ခိုက်သည်။
ရန်သူတွေ နန်းဆောင်ထဲသို့ ရောက်လာသည်။ ဖခင်
ဘုရင်ကြီး ရန်သူခါးချက်ဖြင့် လဲကျသွားသည်။ သူမငိုယိုပြီး
ဖခင်ကို ပြေးဖော်သည်။ သူမကို ဖမ်းခေါ်သွားကြသည်။
ချစ်သူဟာရန်က သူမကိုကယ်တင်ပြီးအတူထွက်ပြေး ကြသည်။
ရောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ ပြေးစရာမြေမရှိတော့ချေ။ ကြောက်စရာ
မြေဆိုးကြီး ရောက်ရှိလာသည်။ သူမနှင့်ဟာရန် တစ်ယောက်
နှင့်တစ်ယောက် ဖက်လိုက်သည်။

“နာရင် မင်းကိုငါချစ်တယ်” “အတူတူပါပဲဟာရန်ရယ်”
ချောက်ကမ်းပါးထိပ်မှ မြစ်ထဲသို့ ခုန်ချပြီး အတူသေပွဲဝင်
ကြသည်။

ကြော့ကွဲဖွယ်ရာအဖြစ်အပျက် မြင်ကွင်းများကို အဝအဆုံး
သိမြင်လိုက်ရသဖြင့် ဆူရီမခံစားနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်သွား
ရသည်။ ဦးခေါင်းကို ဘယ်ညာခါယမ်းပြီး ရင်ကွဲမတတ်
အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အား”

အိဒီပင် အထိတ်တလန့်ဖြစ်သွားရသည်။

“ဆူရီ .. ဆူရီ”

ထိုစဉ်မှာပင် ဆူရီကိုယ်မှ ထူးဆန်းသည့် အပြာရောင်
အနိုးအငွေ့များ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုအနိုးအငွေ့များထဲတွင်
အပြာရောင် ရောင်ခြည်ကြိုးမျှင်တန်းလေးများက ယှက်သန်း
လျက် ပါမောက္ခကြီးလည်း တအံ့တဩဖြစ်ကာ ထိုင်ခုံမှ
ထသည်။ ခဏတွင်းချင်းမှာပင် အပြာရောင် အနိုးအငွေ့
ရောင်ခြည်တန်းများက တစ်ခန်းလုံးကို ဖုံးလွှမ်းသွားသည်။

ဆူရီ၏ ခန္ဓာကိုယ်က ခုတင်ပေါ်မှ ပက်လက်အနေအထား
တဖြည်းဖြည်းကြွတတ်လာသည်။ ရောင်ခြည်တန်းများမှ
ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အချိန်အဟုန်ကြောင့် အခန်းထဲ၌
စာရွက်စာတမ်းများ လွင့်ပျံ ထွက်သွားသည်။ အိဒီနှင့်

သူ့အဖေအမေတို့ကို

ပါမောက္ခကြီးတို့၏ ဆံပင်များ၊ အဝတ်အစားများကိုယ်ပေါ်မှ
ကွာထွက်သွားတော့မတတ် လှုပ်ခါနေသည်။

“ဆူ .. ဆူရီ”

“အိုး ... ငါ့အတွေ့အကြုံမှာ ဒါမျိုးလုံးဝမရှိသေးဘူး”

ပါမောက္ခကြီး တအံ့တဩပြောသည်။ ဆူရီခန္ဓာကိုယ်က
လေထဲတွင် ခြောက်ပေခန့် မြောက်တတ်နေသည်။ ထိုသို့
ရှိနေစဉ်ပင် အပြာရောင်အနိုးအငွေ့ ရောင်ခြည်တန်းများက
ဆူရီ၏ခန္ဓာကိုယ်တွင်းသို့ ပြန်လည်တိုးဝင် ပျောက်ကွယ်
သွားကြသည်။

“ဘုန်း”

ခုတင်ပေါ်သို့ ဆူရီပက်လက်ပြုတ်ကျလာသည်။
ဆရာဝန်ကြီးက ခေါင်းစွပ်ကို ပြေးဖြုတ်သည်။ သူက ဆူရီကို
ဆွဲထူရင်း

“ဆူရီ ... ဆူရီ သတိရပြီလား”

မျက်လုံးလေးများပွင့်လာကာ ဆူရီက သူ့ကိုပြန်မေးသည်။

“ကျွန်မ ဘာတွေဖြစ်သွားတာလဲဟင်”

သူ့အဖြေမပေးနိုင်ဘဲ ရှိနေသည်။ ပါမောက္ခကြီးက
နှိုင်းနှိုင်းချင့်ချင့် ပြောလိုက်သည်။

သူ့အဖေအမေတို့ကို

“မိန်းကလေး မင်းကိုယ်ထဲမှာ ထူးခြားဆန်းကြယ်တဲ့ စွမ်းအားတွေရှိနေတယ်။ အဲဒါဟာ ဘယ်လိုစွမ်းအားမျိုးလဲ ဆိုတာ ငါအသေအချာမသိဘူး”

အိဒီနှင့်ဆူရီ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် ကြည့်မိကြသည်။ ပါမောက္ခကြီးမသိနိုင်သည့် ထိုစွမ်းအားသည် နဂါးများအားအမြင့် ဆုံးစွမ်းအားကို ဖြစ်ပေါ်စေမည့် နာကသိဒ္ဓိစွမ်းအားဖြစ်ကြောင်း သူတို့သိလိုက်ကြရပါပြီ။

ဆူရီ ခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လိုက်သည်။ ထိုအချိန်မှာထင် ငလျင်လှုပ်သကဲ့သို့ တုန်ခါသွားပြီး မျက်နှာကျက်မှ အပူ ကျောက်ပြားများ ကွာကျလာသည်။

“ဒုန်း .. ခလွမ်း”

အိဒီနှုတ်မှ ခပ်ပွဖွခွတ်ဆိုမိသည်။

“သူ ရောက်လာပြီ”

ဆူရီလက်ကို ကိုင်ဆွဲလိုက်ပြီး ပါမောက္ခကြီးထံ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ်ဆရာ။ နောက်မှ ပြန်ဆိုကြတာပေါ့”
ထိုနောက် ဆူရီလက်ကိုဆွဲကာ ပြေးထွက်သည်။ အိမ်အပြင်အရောက် နောက်သို့လှည့်ကြည့်ရာ အိမ်၏ အနောက်ဘက်မှ ပေါ်ထွက်နေသော ဘာရာကီ၏ ဦးခေါင်း

ပိုင်းကြီးကို မြင်ရသည်။ သူတို့လမ်းမပေါ်သို့ ရောက်ရှိ သွားချိန်တွင် ဘာရာကီကလည်း လှမ်းမြင်သွားသည်ထင်၏။ သူ၏ဦးခေါင်းကြီးကို ရှေ့သို့ဆန့်ထုတ်ပြီး တရိန်ထိုးလိုက် တော့သည်။

“ဝုန်း” “ပြောင်း” “ခွမ်း”

သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးအောက် ရောက်ရှိသွားသည့် ပါမောက္ခကြီး၏ တစ်ထပ်တိုက်လေးသည် စိစိညက်ညက် ကျိုးကြေသွား သည်အထိ ဖိကြိတ်ပွက်တိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရ ချေပြီ။

“ကျွီ ... အူး”

အိဒီနှင့်ဆူရီ လမ်းမပေါ်တွင် ခြေကုန်သုတ်ကြသည်။ သည်အတိုင်း ပြေးနေပါက လွတ်မည်မဟုတ်။

“အူး”

ပါးစပ်ကြီးဖြူဟကာ အော်သံပေး၍ လိုက်ထားနေသည့် ခြေထိုးကြီးနှင့် သူတို့သိပ်မကွာတော့။ ကံကောင်းထောက်မရွာ ပင် လမ်းပေါ်၌ စက်နှိုးပြီး ရပ်တန့်ထားသော ကားတစ်စီးကို တွေ့ရသည်။ ကားပိုင်ရှင်က အိမ်ထဲဝင်သွားဟန်တူသည်။

“ဆူရီ .. တက် .. တက်”

သူများကားပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။ ဆူရီကို ထားသံတွန်း ထည့်ပြီး အိဒီမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

“ငါ”

‘ဟေ့ .. ဟေ့ .. ငါ့ကားကို ဘာလုပ်တာလဲ’

“ဟာ” အိမ်ထဲမှ ပြေးထွက်လာသည့် ကားပိုင်ရှင် သူ့ရှေ့မှ ဖြတ်ပြေးသွားသည့် မြွေဆိုးကြီးကို ကြည့်ပြီး လဲကျသွားတော့သည်။

“အား .. ဘာ .. ဘာကြီးလဲ”

အိဒီတို့ သူများကားကို ယူ၍ မောင်းပြေးလာခဲ့ကြရာ ဖြိုလဲယင်ခေါင်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။ မြွေဆိုးကြီးက သူတို့နောက်သို့ အတော်ဝေးဝေးအထိ လိုက်လာခဲ့သေးသည်။ ထို့နောက်မှ မျက်ချည်ဖြတ်ကာ ကျန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အိဒီက ကားကို ကော်ဖီဆိုင် ရှေ့တွင် ထိုးရပ်လိုက်သည်။ ကားပေါ်မှ မဆင်းသေးဘဲ ဟနိုးဖုန်းကိုထုတ်ကာ ဂိုရာထံ ဆက်သွယ် ကြည့်သည်။

“တူ .. တူ”

ဂိုရာစားပွဲပေါ်မှ ဖုန်းကို ကောက်ကိုင်သည်။ ပေါ်နေသော နံပါတ်က အိဒီ၏ဖုန်းနံပါတ်မို့ အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

“အိဒီ မင်းအခု ဘယ်မှာလဲ။ မင်းကိုငါစိုးရိမ်နေတာ။ ဖုန်းဆက်လို့လဲ မရဘူး”

“ဖုန်းပိတ်ထားရတယ်သူငယ်ချင်း။ အသက်လူပြီး ပြေးနေရ တာ ခုထိပဲ။ အခု ငါ မင်းအကူအညီလိုနေပြီ”

သုန္ဒရီကားစာပေတိုက်

“အေး .. ပြောလေ ။ ငါဘာလုပ်ပေးရမှာလဲ”

“ငါ့ကို လေယာဉ်ယှံ့ချာပေးနိုင်မလား။ ငါတို့ လွတ်မြောက်ဖို့ အဲဒီတစ်နည်းပဲ ရှိတော့တယ်”

“ငါသဘောပေါက်ပြီ။ ရအောင် ငှားပေးမယ်။ မင်းတို့က အခုဘယ်မှာလဲဆိုတာသာပြော။ ငါချက်ချင်းလာခဲ့မယ်”

အိဒီ သူတို့ရှိနေသည့်နေရာကို ပြောပြီး ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်ထားလိုက်သည်။ ဆူရီကိုခေါ်ပြီး ကားပေါ်မှဆင်းသည်။

“လာ .. ဆူရီ။ တို့တွေ ကော်ဖီသောက်ရင်း ဂိုရာကစောင့် ကြမယ်။ သတ္တဝါဆိုးကြီး ချက်ချင်းတော့ ရောက်လာဦးမှာ မဟုတ်ဘူး”

ထို့နောက် ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကြတော့သည်။

နာဒီနှင့် ကျွဲဘာရုံးခန်းထဲတွင် ရှိနေကြပြီး တစ်ပွဲများမှ ပေးပို့သော နောက်ဆုံးသတင်းများကို ကျွဲဘာက ဖမ်းယူ နားထောင်နေသည်။

သုန္ဒရီကားစာပေတိုက်

“ကားနပ်ပါတ် ဥ၅ သတင်းပို့နေပါတယ်။ သတ္တဝါကြီးက တွေ့ရာမြင်ရာ ဖျက်ဆီးပြီးအခုဖြိုနယ်ဘက်ကို ဦးတည် လာနေပါပြီ”

ကျူဘာက ပြန်မေးလိုက်သည်။

“အခု မင်းတို့နပ်ပါတ် ဥ၅က ဘယ်နေရာမှာလဲ”

“နယ်မြေ (၄) ထဲမှာ ပတ်မောင်းနေပါတယ်”

“မင်းတို့အနီးအနားမှာရှိတဲ့ အင်အားတွေအားလုံးကို ဆက်သွယ်ခေါ်ယူလိုက် ငါတို့လည်းလာပြီ”

ကျူဘာပြောပြီး နောက် နာဒီဘက်သို့လှည့်ကာ

“ပြဿနာကတော့ ကြီးထွားလာပြီ။ ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ ကျွန်တော် အဲဒီကိုသွားမယ်”

“ငါလည်းလိုက်မယ် ကျူဘာ .. ဒါနဲ့ ဆူရီကို မတွေ့ကြသေးဘူးလား”

“အဖွဲ့ဆယ်ဖွဲ့ခွဲဖြိုး ရှာနေပါတယ်။ မကြာခင် တွေ့တော့မှာပါ။ သတ္တဝါကြီးက ဖြိုလယ်ဘက်ကို ဦးတည်လာနေပြီဆိုတော့ ဒီမိန်းကလေးဖြိုထဲမှာ ရှိလိမ့်မယ်”

ထို့နောက် နာဒီနှင့်ကျူဘာအဆင့်မြင့် ဆက်သွယ်ရေးစနစ် တပ်ဆင်ထားသော ကားပေါ်သို့တက်ကာ မောင်းထွက်ခဲ့ ကြသည်။

အခန်း (၁၃)

ကော်ဖီဆိုင်ရှေ့သို့ ရိုရာ၏ကားရောက်ရှိလာသည်။ ကားပေါ်မှဆင်းပြီး ကော်ဖီဆိုင်ထဲသို့ ဝင်သည်။ ဆိုင်ထောင့် စားပွဲ တစ်လုံးတွင် သူ့အလားကို စောင့်မျှော်နေဟန်ရှိသည့် အိဒီကလက်ထောင်ပြုပြီး

“ဟေး .. ရိုရာ ငါတို့ဒီမှာ”

ရိုရာ ထိုစားပွဲသို့ လျှောက်သွားပြီး ဝင်ထိုင်သည်။ အိဒီက လေယာဉ်ကိစ္စကို ရည်ညွှန်းပြီးမေးသည်။

“ဘယ်လိုလဲ အဆင်ပြေလား”

“ဖိုက်ဆံပေးပြီး ငှားတာပဲကွာ။ ဒါပေမယ့် သွားမယ့်ခရီးစဉ်နဲ့ ထွက်မယ့်အချိန်နေရာ အဲဒါတွေကို ညှိနှိုင်းရဦးမယ်လေ”

“ကဲ .. မင်းတို့ ဘယ်ကိုသွားမလဲ”

“ငါးမည်းကျွန်းကို သွားမယ်လို့ စဉ်းစားထားတယ်ကွာ။ ငါ့ငယ်ငယ်က အဖေနဲ့ တစ်ခေါက်ရောက်ဖူးတယ်။ မင်းရော ဘယ်လိုသဘောရလဲ”

ဂိုရာလက်မှ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး

“အေးလေ ကောင်းပါတယ် ဒါဆို ငါအခုပဲ လေကြောင်းကုမ္ပဏီနဲ့ညှိနှိုင်းလိုက်မယ်”

“ငါတို့အမြန်ဆုံးထွက်မယ်ဂိုရာ မြန်နိုင်သမျှအမြန်ဆုံး”

ဂိုရာ ဟန်းဖုန်းဖြင့် တစ်ဖက်ကို ဆက်သွယ်ပြောကြား သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် အရေးကြီးသတင်းတစ်ခု အတွက်ပါ”

“နှစ်ယောက်ပါ အိဒီနဲ့သတင်းထောက်အသစ်ဆူရီဖို မြန်လေကောင်းလေပေါ့”

“အဆင်ပြေပါတယ် ကောင်းပါပြီ”

ဂိုရာ ဖုန်းကိုပိတ်ပြီး အိဒီနဲ့ဆူရီကိုကြည့်သည်

“အိဒီ အခုတစ်နာရီငါးမိနစ် နှစ်ဆယ့်ငါးမိနစ် အချိန်လိုသေးတယ် တစ်နာရီခွဲရင် သူတို့ရဟတ်ယာဉ်

တစ်စင်းစီးပွားရေးဘဏ်ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုးပေါ်ကို ဆင်းသက်ဖို့ရှိတယ်”

“မင်းတို့ အဲဒီရဟတ်ယာဉ်နဲ့ပဲလိုက်သွားတော့။”

ထိုအဆောက်အအုံကသူတို့ရောက်ရှိနေသော ကော်ဖီဆိုင် နှင့်မဝေးလှ ဘလောက်နှစ်ခုကျော်လိုက်ရုံနှင့် ရောက်သည်။

“မင်းကိုငါဒုက္ခပေးတာတွေသိပ်များနေပြီကွာ ကျေးဇူး လည်းအများကြီးတင်တယ် ဂိုရာ”

“မလိုဘူးအိဒီ မင်းတို့အဆင်ပြေဖို့ပဲ”

အိဒီဂိုရာကိုကြည့်ပြီး အတော်စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြန်သည်။ ညကထိခိုက်မိသွားပုံရသည် ဂိုရာနဖူးပေါ်တွင် ဝှမ်းစနှင့် ပလာစတာကပ်ထားတာမြင်ရသည်။ သည်စဉ် သူတို့လုပ်သမျှ တစ်ချိန်လုံး ဘာမှမပြောသောဆူရီက

“ကျွန်မဘယ်သွားသွားသူတို့တွေအောင်ရှာကြမှာပဲ အိဒီ ရှင်တို့ ကျွန်မအတွက်”

“အဲဒီလိုမစဉ်းစားနဲ့တော့ဆူရီ နောက်ဆုံးအချိန်အထိ ဝံ့တွေကြိုးစားကြမယ်”

“အိဒီပြောတာမှန်တယ် မင်းတို့လွတ်မြောက်ဖို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြတော့ ကျွန်တာအားလုံးကို မေ့ထားလိက် ဘယ်ရောက်ရောက် ငါ့ဆီကိုဖုန်းဆက်”

“ကဲ ငါသတင်းသွားဖို့လိုက်ဦးမယ် အိဒီခဏလိုက်ခဲ့
မင်းကိုပေးစရာရှိတယ်”

စားပွဲမှအထဲတွင် ဂိုရာကအိဒီကိုခေါ်ထုတ်သွားသည်။

“ကိုယ်ချက်ချင်းပြန်လာခဲ့မယ်”

အိဒီကဆူရီကိုမှာခဲ့ပြီးဂိုရာနှင့်လိုက်ခဲ့သည်။

ဂိုရာက ကော်ဖီဆိုင်အတွင်းသောက် သန့်စင်ခန်းများရှိရာသို့
သူ့ကိုခေါ်သွားပြီး

“ရှေ့ ဒါကိုယူထားလိုက်”

ဂိုရာထုတ်ပေးလာသည့်က ပစ္စတိုတစ်လက် အိဒီချက်ချင်း
မယူသေး

“လိုရမယ်ရယူထားလိုက်အိဒီ”

ထပ်မံတိုက်တွန်းပြီး လက်ထဲသို့ထည့်ပေးသည်။ ထို့နောက်
နှုတ်ဆက်သောအကြည့်ဖြင့်တစ်ချက်ကြည့်ကာ လှည့်ထွက်
သွားသည်။ ကျန်ရစ်ခဲ့သော အိဒီ ပစ္စတိုကိုအတွင်းအိပ်ထဲ
ထည့်ရင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကိုအခိုင်အမာချလိုက်တော့သည်။

“ဆူရီဟာ နာဂသိဒ္ဓိပဲ ကံကြမ္မာကိုပြောင်းလဲပစ်ရမယ်”

ထိုစဉ် သူ့ရှေ့ရုတ်တရက်ပေါ်လာသူကရှုဒ

“သူ့ရဲ့ကံကြမ္မာကို ပြောင်းပစ်ပြီး ပုန်းခိုဖို့နေရာမရှိပါဘူး

အိဒီ”

“ဒီတစ်ခါတော့ မင်းမပိုက်စမ်းပါနဲ့ သူ့ကိုခေါ်ပြီး တော်ဝင်
လိုဏ်ဂူကြီးဆီကိုသွားပါ”

“ကံကြမ္မာကို လည်စင်းပေးတာ လူပျော့လူညံတွေရဲ့
အလုပ်ပဲ ခင်ဗျားပြောတဲ့ကံကြမ္မာကြောင့် ကျွန်တော်တို့ သေလု
ပျောပါးဖြစ်နေရပြီ ရှုဒ”

ရှုဒကထပ်မံဖျောင်းချသည်။

“ငါပြောသလိုလုပ်ပါအိဒီ ဒီလိုလုပ်ခွင့်ရတာကို
ဂုဏ်ယူစမ်းပါ။ အများအကျိုးအတွက် အနစ်နာခံတာကို
သူရဲကောင်းတွေပဲ လုပ်နိုင်ကြတယ်

ဒီကံကြမ္မာကို နာခံပြီးကမ္ဘာကြီးကိုကယ်တင်ပါ”

“ကမ္ဘာကြီးရဲ့အနာဂတ်က မင်းနဲ့ဆူရီအပေါ်မှာ
မူတည်နေတယ် ဒါကိုငြင်းဆန်လို့မရဘူး”

ရှုဒ ဘယ်လိုပင်ဖျောင်းဖျေပေမယ့် အိဒီနားမဝင်နိုင်တော့
သူ့ရှေ့မှ ရှုဒအားပခုံးချင်းတိုက်ကာ ထွက်ခဲ့သည်။
စားပွဲသို့ လျှောက်သွားပြီး ဆူရီလက်ကိုဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“သွားကြစို့”

နှစ်ဦးသား ကော်ဖီဆိုင်ထဲမှအထွက် မြေဆိုးကြီးက
ဆိုင်ဘေးမှပေါ်လာပြီး သူတို့ထိုင်ခဲ့ရာ ကော်ဖီခန်းမထဲသို့
ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်သည်။

“ခွမ်း”   “ဝုန်း”
 “အား”   “အိုး”
 “မြေဆိုးကြီးဟေ့”

ကော်ဖီဆိုင်အတွင်း ငြောင်းဆန်အောင် ဆူညံပွက်လော ရိုက်သွားသည်။ သူတို့ကားပေါ်တက်ရန်အခွင့်မသာတော့ သွားရမည့်စီးပွားရေးဘဏ်ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံဘက်သို့ ဦးတည်ကာပြေးကြရပြီ။ မြေဆိုးကြီးက သူ့ဦးခေါင်းကြီးကို ကော်ဖီခန်းမထဲမှပြန်ဆွဲထုတ်ပြီး လမ်းမပေါ်မောက်ကြည့်သည်။ ပြေးလွှားနေသူနှစ်ဦးကိုတွေ့သွားပြီး ပါးပျဉ်းကြီးကို ဖြန့်လျှက် မာန်သွင်းလိုက်သည်။

“အူး”
 ထိုစဉ် လမ်းချိုးထဲမှ ဂိုရာ၏ကားပေါ်လာပြီး သူတို့သွား ရမည့်လမ်းဘက်သို့ဦးတည်ထိုးရပ်ပေးသည်။

“အိဒို တက်”
 ဆူရီကိုနောက်ခန်းထဲတွန်းထည့်လိုက်ပြီး အိဒိုက ဂိုရာ အသင့်ဖွင့်ပေးသည့် ရွှေတံခါးပေါက်မှ တက်လိုက်သည်။ ဂိုရာ တစ်ရိုက်ထိုး မောင်းထွက်သည်။

“ဝေါ”
 ဒေါသပြင်းထန်နေပြီဖြစ်သည့် မြေဆိုးဘာရာကီ လမ်းဘေး တွင်ရှိနေသည့်ကားအဖြူလေးတစ်စီးကို ကိုက်ချီလိုက်သည်။

သူ၏လည်တိုင်ကြီးကို နောက်သို့ကွေးကာ အားယူပြီး လွှဲပစ်လိုက်သည်။

“ဝိုး”
 သူတို့ရှေ့ပြေးလမ်းမပေါ်သို့ အဖြူရောင်ကားကပ်စီး ဣမ်းထိုးပြီး လွင့်စင်ကျလာသည်။

“ဂိုရာ ရပ် .. ရပ် .. အိုး”
 “ဟာ ... ဒုက္ခပဲ”

ဂိုရာ ဘရိတ်ကိုဖိနှင်းချသည်။ သို့သော် ...

“ဒုန်း”
 ကားဖြူလေးအား ကန့်လန့်ဖြတ်ဝင်တိုက်မိပြီးမှ ကားက ရပ်သွားသည်။

“အား .. နောက်မှာ .. နောက်မှာလာနေပြီ”
 ဆူရီ နောက်သို့လှည့်ကြည့်ပြီးအသံကုန်အော်ဟစ်သည်။ သူတို့၏ယာဉ်တို့ က်မှု ကြောင့် လမ်းငေါ်တွင် ပုံမှန်သွားလာနေသော ယာဉ်များကွေ့ကာပတ်ကာနှင့် ငလိမ္မော် ပိတ်ဆို့သွားသည်။

“တီတော် .. တီတော် ... ဝေါ”

ရဲကားများလဲရောက်ရှိလာကြပြီ

အိဒီ ကားပေါ်မှဆင်းဖို့ကြိုးစားသည် တိုက်မိသော အရှိန်ကြောင့် တံခါးပေါက်ကရမ်းဖြစ်သွားသည်။ အလွယ် တကယ့်ပင်မရဘဲ ရှိနေသည်။

“ဒန်း ... ဒန်း”

ခြေပြင် ကန်ဖွင့်မှုပွင့်သွားသည် အပြန်ဆင်းပြီး နောက်ခန်း တံခါးကိုဖွင့်သည် မရ။

“ဒန်း ... ဒန်း .. ဒန်း”

သုံးလေးချက်ခန့်အားကုန်ဆောင်ဖွင့်ယူရသည်။ ဆူရိုကို ကားထဲမှဆွဲထုတ်သည်။ ဆူရိုလမ်းပေါ်သို့ရောက်ရှိချိန်မှာတော့ ထွက်ပြေးဖို့အတွက်လွန်စွာနောက်ကျသွားပြီဖြစ်သည်။

မြေထိုးကြီး၏ ဦးခေါင်းက သူတို့အပေါ်၌အုပ်စိုးထားလိုက်ပြီ တစ်အိမ်နိမ့်ဆင်းနီးကပ်လာသော အစွယ်ပြုပြုကြီး ဖြင့်ပါးစပ်ပေါက်ကြီးကို မကြည့်ရဲတော့ပါ အိဒီ၏လက်ကို တင်းကျပ်စွာဆုပ်ကိုင်ပြီး ဆူရိုမျက်လုံးများကို မှိတ်ထား လိုက်တော့သည်။ အိဒီလည်း အသက်မရှူနိုင်တော့ လမ်းဆုံးပြီဟု တွေးကာစိတ်ကိုလျှော့ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ်

“ဟင်”

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း .... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“ဒုတ် ... ဒုတ် ... ဒုတ် ... ဒုတ် ... ဒုတ်”

ပစ်ခတ်သံများ နားကွဲမတတ်ချေညံ့စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း .... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

ရဲကားအစီး နှစ်ဆယ်ခန့်ပေါ်မှ ဆင်းသက်လာသော တပ်ဖွဲ့ဝင်များက သတ္တဝါကြီးကို အနီးကပ် ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ် ကြသည်။

“အူး”

စက္ကန့်ဝိုင်းအတွင်းမှာပင် ပစ်မလွဲ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲသို့ ကျည်ဆန်များ ရာနှင့်ချီကာဖောက်ဝင်သွားသည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

မြေထိုးကြီး နှာကျင်စွာအော်ဟစ်ပြီး တွန့်ငြိမ်ခံ ထွက်သွားသည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“အိဒီ ဘာလုပ်နေတာလဲ ပြေးတော့လေ”

သတိလက်လွတ် ကြောင်ရပ်နေသော သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကားပေါ်မှ ဂိုရာလှမ်းအော်သတိပေးသည်။

“ဒိုင်း ... ဒိုင်း ... ဒိုင်း”

“ကောင်မလေးကိုခေါ်ပြီး ပြေးတော့”

တပ်ဖွဲ့ဝင်များက တရ စစ်ဖိနင်းပစ်ခတ်နေစဉ် သူတို့ အခွင့်ကောင်းယူကာ ကားကြိုကားကြားမှ ငြိမ်ပြေးခဲ့

တော့သည်။

မြို့တွင်း၌ ဘာရာကီ၏ နောင်ယုက်ဖျက်ဆီးမှုဖြင့် ကမ္ဘာပျက်နေချိန်

မြို့ပြင်တစ်နေရာ၌ ဒိဗ္ဗလကနောက်ပါတစ်ဖွဲ့များအား အလုံးစုံဖျက်စီးရေးအတွက်မိန့်ခွန်းခြေနေသည်

“နာဂသိဒ္ဓိကို ငါတို့ပိုင်ဆိုင်ရမယ် ဒီအခွင့်ရေးကိုရဖို့ ငါတို့အနစ်တစ်ထောင် စောင့်ခဲရပြီးပြီ။”

“ဒီတစ်ကြိမ်ထပ်ပြီး အလွဲအချော်မခံနိုင်တော့ဘူး။ သူ့ကိုရမှ ငါတို့အရှင်သခင် ဘာရာကီနတ်နဂါးအသွင် ပြောင်းနိုင်မယ်”

“ငါတို့ အရှင်သခင်ကို ကူညီဖို့ ကောင်းမလေးကိုမင်းဆီဆို ချီတက်ကြမယ်”

“ကောင်းကင်ယံ တစ်ဖွဲ့ချီတက်”

ဒိဗ္ဗလ၏ အမိန့်သံအဆုံးဝယ် ငှက်မိစ္ဆာရှုးယုံများ ကောင်းကင်ယံသို့ ဝေါခနဲထိုးပျံတက်သွားကြ၏။

“ဝေါ ... ဝေါ”

“မနားတမ်းပြေးလွှားခဲ့ကြသည့် အိဒီနှင့်ဆူရီဘာဏ်ရူးလျှပ် အဆောက်အအုံနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ရောက်လာခဲ့ပြီ။

ကိုက်သုံးရာ အကွာလောက်တွင် ကျန်ခဲ့သည့် မြေဆိုးကြီးက ရဲတပ်ဖွဲ့များကိုတန်ပြန်တိုက်ခိုက်သည်။ ထို့နောက်

သုနိကာင်စာပေတိုက်

အော်ဟစ်မာန်သွင်းပြီး ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို တရကြမ်း ရွေ့လျား လိုက်သည်။

“ကျွဲ ... ဖူး”

ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကဘယ်လူညာလိုမှဖြင့် ဒီရေတိုင်းကြီး များကဲ့သို့ အချိန်အဟုန် ပြင်းထန်မြန်ဆန်ထူးသည်။ ကားလမ်းမပေါ်ရှိ ကားကြီးကားငယ်များ ပေါက်ကွဲသွင်း ဝဲတန် သည်။ ကျိုးကြေဖျက်စီးကုန်သည်။

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဖြောင်း”

“ဖြောင်း ... ဖြောင်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း”

လမ်းပြင်အပြည့်အသိပ် တစ်ရိုက်ထိုး အလှူအာဇာနည် ရွေ့လျားလာသည့် မြေကြီးကို အတော်ဝေးအေးမှာထင် လှမ်းမြင်ကြရသည်။

“ဆင်း ... ဆင်း ... ကားပေါ်ကဆင်းကြ”

“အား” “အမလေး”

ယာဉ်ကြောထဲပိတ်မိနေသည့် ကားပေါ်မှ နှုတ်များ ကားကိုထားခဲ့ပြီးကိုယ်လွတ်ရှုန်းပြေးကြသည်။

ဖောင်း ... ဝုန်း ... ဝုန်း

သုနိကာင်စာပေတိုက်

ဘဏ်ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံသည် အထပ်(၇၀)မြင့်သည်။ အစိုးရပုံသဏ္ဍာန်ရှိသဖြင့် အဝေးမှကြည့်လျှင် တိုင်လုံးတစ်လုံး ထောင်ထားသကဲ့သို့ မြင်ရသည်။ အိဒီနှင့်ဆူရီ ဓာတ်လှေကား ထဲသို့ ပြေးဝင်လိုက်ကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် မြေဆိုးကြီး ကလည်း အဆောက်အအုံပေါ်သို့ စတင်တိုးတက်လိုက်သည်။

“ခွမ်း .. ခွမ်း .. ခွမ်း... ခွမ်း .. ခွမ်း.. ခလွမ်း”
မှန်ချပ်နံရံများ တဝှမ်းဝှမ်းကွဲသံက မှန်မှန်ကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။

အဆောက်အအုံကို သူ့အခွေကြီးဖြင့် ရစ်ပတ်ပြီးတက် သည်။ အခွေဖြင့် ရစ်ပတ်မိလေ အရှိန်ပိုချပြီး အပေါ်မြန်မြန် ရောက်စေ ဖြစ်သည်။

အဆောက်အအုံတွင်းအထပ်တိုင်း၌ ကိုယ်စီကိုယ်စီ တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသူများ အရှင်လတ်လတ်ခရဲကျခံရသလို အော်ဟစ်ဆူပွက်ကုန်သည်။

“အား” “အိုး”
“ကယ်ကြပါဦးရှင်”
“ခွမ်း” “ခွမ်း” “ခွမ်း”

အဆောက်အအုံပတ်လည်တွင် ရဲကားများ ထိုးဆိုက် ရောက်ရှိလာသည်။ အထပ်မြင့် အဆောက်အအုံကြီးပေါ်သို့

ရစ်ပတ်ပြီးတက်နေသည့် မြေဆိုးကြီးကို ကြောက်မမန်းလိလိ မြင်ကြရသည်။ သည်အခြေအနေတွင် ပစ်လွှဲခတ်လိုလည်း မရတော့ အဆောက်အအုံကြီးထဲတွင် လူပေါင်းထောင်ချီ၌ ရှိနေသည်။ ရဲကားတစ်စီးပေါ်မှ ရဲအရာရှိက အခြားအဖွဲ့ များကိုဆက်သွယ်ခေါ်ယူနေသည်။

“တပ်ဖွဲ့အားလုံး ဘဏ်ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံ ဆီကို လာခဲ့ပါ တပ်ဖွဲ့အားလုံး ဘဏ်ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံ ဆီကိုလာခဲ့ပါ ဒီမှာပြဿနာအတော်ကြီးမားနေပြီ ပြန်ပြောမယ် တပ်ဖွဲ့အားလုံး ဘဏ် ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံ ဆီကို ချက်ချင်းလာခဲ့ပါ”

ဓာတ်လှေကားက အပေါ်ဆုံးအထပ်သို့ အရောက်တွင် ရစ်တန့်သွားသည်။

အိဒီနှင့်ဆူရီ ဓာတ်လှေကားထဲမှပြေးထွက်ပြီး ခေါင်နိုးပေါ် သို့တက်သည့် လှေကားမှတက်သည်။ အဆောက်အအုံကြီးက လှုပ်ခါယိမ်းထိုးနေသည်။

“ဘာရက် လိုက်လာနေပြီ ဆူရီ .. မြန်မြန်တက်”
ခေါင်နိုးပေါ်သို့ရောက်ခဲ့ကြပြီးပြဿနာချိန်နှင့်ကြုံခဲ့ရသဖြင့်

သူတို့အချိန်အနည်းငယ်ပင်နောက်ကျသွားသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ကစက်နိုးပြီးသားဖြစ်သည်။ ဝန်ထမ်းတစ် များက ခပ်မှန်မှန်လည်ပတ်နေသည်။ ဝိုင်အေအဖွဲ့ဝင်တို့က

သူတို့ကို အသင့်စောင့်မျှော်နေပုံရသည်။ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်သို့ ဆူရီကိုတွန်းတင်ပြီး သူလည်းအလှအယက်တက်သည်။ အပေါ်သို့ရောက်သည်နှင့် ပိုင်းလော့နစ်ဦးကိုနှိုးဆော်လိုက်သည်။

“ငါတို့မြန်မြန်ခွာမှဖြစ်မယ်”

သူပြောသည်အတိုင်းပင် ပိုင်းလော့ကရဟတ်ယာဉ်ကို အမြန်ဆုံးထွက်ခွာလိုက်သည်။

“ထိုစဉ်မှာပင် မြွေဆိုးကြီး၏ဦးခေါင်းက အဆောက်အအုံ ထိပ်ဖျားသို့ ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်သည်။ ပိုင်းလော့နစ်ဦး မြွေခေါင်းကြီးကို မြင်ပြီးလန့်ဖျပ်သွားသည်။

“ဟာ ... ဘာကြီးလဲ”

အီဒိုကအော်ဟစ်သတိပေးသည်။

“မြန်မြန်တက် အမြင့်ကို မြန်မြန်တက်”

“အူး”

မြွေဆိုးကြီးက လည်တိုင်ကြီးကို ကွေးညွတ်ကာအရှိန်ယူ နေပြီ။

အခြေအနေကိုရိပ်မိသွားပြီဖြစ်သည့် ပိုင်းလော့က ရဟတ်ယာဉ်ကိုအရှိန်မြှင့်ပြီး အပေါ်သို့ဆွဲတင်သည်။ သို့သော် သူတို့နောက်ကျသွားပြီဟုသိလိုက်သည်။ မြွေဆိုးကြီးက ကွေးညွတ်ထားသည့် လည်တိုင်ကြီးကို ထိုးဆန့်တင်ပြီး ရဟတ်ယာဉ်၏အပြားပိုင်းကိုဆိုးဟပ် ကိုက်ဆွဲထားလိုက်ချေပြီ။

သူတို့ရဟတ်ယာဉ် တံခါးဖြစ်ပြီး ဝါယမ်းသွားသည်။ ပုံစံပန်းမကျ စောင်းငန်းကြိုးဖြစ်နေသည်။ ရဟတ်ယာဉ်၏ အင်ဂျင်က မြွေပါးစပ်ထဲမှ လွတ်အောင်ရုန်းနိုင်သည့် အားမရှိ။ ပိုင်းလော့တွေ အခက်တွေ့သွားသည်။

“ခုကွရောက်ပြီဟေ့”

အီဒို ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို အမြန်ချသည်။

“ဆူရီ ... တို့တွေခုန်ချရမယ်”

ရဟတ်ယာဉ်က အဆောက်အအုံခေါင်မိုး၏ အပေါ်ဘက် ပေနှစ်ဆယ်သုံးဆယ်ခန့်တွင် ရှိနေသည်။

“အိုး ... မလုပ်ရဲဘူး”

မြွေကြီး၏ ဦးခေါင်းက ယိမ်းထိုးနေသဖြင့် ရဟတ်ယာဉ်လည်း ယိမ်းထိုးနေသည်။ ဆူရီကနောက်နေပြီး အနောက်အဖုံ ခေါင်မိုးကွက်လပ်နှင့် ရဟတ်ယာဉ်က နီးသွားလိုက်၊ ဝေးသွားလိုက်၊ ကပ်သွားလိုက်၊ ကွာသွားလိုက်။

“ဆူရီ ... မကြောက်နဲ့ မဆင်းလို့ဖြစ်ဘူး”

“ကျွန်မ မလုပ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

မြွေကြီး၏ ကိုက်ချီဝါယမ်းပျော့ကြောင့် ခေါင်မိုးကွက်လပ်နှင့် နီးကပ်သွားသည့်အခိုက်အတန့် အီဒိုကဆူရီအားသထိကပြီ။ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

“ဆုရီ ... ဆင်း”

အသည့်ထဲ အေးခဲ ငြိမ်ခဲ ဖြစ်သွားကြသည်။
ခေါင်မိုးပေါ်သို့ လုံးဝထွေမြတ်ကျသွားသည်။
ပိုင်းတော့နှစ်နှစ်ထည့်၊ ရဟတ်ယာဉ်ကိုခွန်ကာ ခုန်ဆင်းခဲ့
ကြားစားသည်။

“မရတော့ဘူး ပီပီပီထံလိုက်”

သို့သော် သူတို့ကဆိုသွားရစေပြီး
မြေခိုကြီးက ဆုရီခေါင်မိုးပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းသွားသည်ကို
မြင်လိုက်သည်နှင့် ကိုက်ချီထားသည့် ရဟတ်ယာဉ်အား
မြေမြင်ပေါ်သို့ ဖစ်ပေါက်ချလိုက်သည်။

“ငါတို့ပျက်ကုဏ္ဍီ”

ချာလပတ်ယမ်းကာ ထိုးကျသွားပြီး မြေပြင်နှင့် အချိန်
ခြင်းခြင်းချိတ်ခတ် ပေါက်ကွဲသွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

မြေခိုကြီး ဘာရာကီက အဆောက်အအုံ ခေါင်မိုး
ကွက်လပ်ပေါ်တွင် အကွယ်မဲ့လဲကျ နေသည့်ဆုရီပေါ်သို့ပါပြင်း
ကြီးဖြင့် အုပ်စိုးထားလိုက်သည်။

အိမ်ထဲသို့ လဲကျရာမှ ရုတ်တရက်မထနိုင်သေး။ ဝိုရာ
ပေးလိုက်သည့် ပစ္စတိုခပ်လှမ်းလှမ်း၍ လွင့်ကျနေသည်ကိုစင်

ထမကောက်နိုင်သေး တစ်ခုကကောင်းသည်က သူတို့
နှစ်ဦးစလုံး ထိခိုက်ကျိုးပဲ့ချင်းမရှိ၊ မြေခိုကြီး၏ ဦးခေါင်းက
တဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာသည်။

ဆုရီလဲကျနေရာမှကုန်းထပြီး အိမ်ထဲမှလွင့်ဝင်ကျ
သွားသည် ပစ္စတိုကို ပြေးကောက်သည်။ ပစ္စတိုဖြင့်
သူမဦးခေါင်းကို သူမထိုးချိန်လိုက်သည် မြောင်းဝက
နားထင်ကို ထိကပ်နေသည်။ ထိုအနေအထားနှင့် မြေခိုကြီး
အား မော့ကြည့်ပြီး လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ငါ့ကိုဖိနှစ်က ခွမ်းအားတွေ မင်းကိုပပေးနိုင်ဘူး
ငါအသေခံ လိုက်တော့မယ်”

ဆုရီ တကယ်လုပ်တော့မည်ကို အိမ်ထဲလိုက်သည်။

“ဆုရီ မလုပ်နဲ့”

ဆုရီထံ ပြေးဝင်ပြီး ဆေးနှုတ်ကိုင်လက်ကို နားထင်သီမှ
ဆွဲဖယ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ဆုရီအား ရင်ခွင်ထဲသို့ဆွဲသွင်း ကွယ်ဝှက်ထား
လိုက်သည်။

ထိုသည့် အခြေအနေတွင်ပင် ရဟတ်ယာဉ်အင်ဂျင်သံများ
ဆူညံစွာကြားလိုက်ရသည်။ တိုက်ခိုက်နေရဟတ်ယာဉ်သံများ
အောက်ဘက်မှနေ၍ သူတို့ရှိနေရာ အဆောက်အအုံ
အပေါ်ဘက်သို့ မြင့်တက်လာသည်။

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

ရဟတ်ယာဉ်သုံးစင်းက ဝမ်းမိုက်တွင် တပ်ဆင်ထားသည့် စက်သေနတ်များဖြင့် စတင်ပစ်ခတ်လေပြီ။

အိမ့် ဆူဒိုအားဆွဲပြီး ခေါင်မိုးကွက်လပ်ပေါ်တွင် ပြားပြားဝပ် လှဲချလိုက်သည်။ တိုက်ခိုက်ရေး ရဟတ်ယာဉ်သုံးစင်းက ဘာရာကီအား ပတ်ချာလည်လှည့်ပိုင်းလျက် မနားတမ်း ပစ်ခတ်သည်။

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်...”

“ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်... ဒုတ်”

ဘာရာကီအတော်ပင်ထိချက်နာနေပြီ။ ရဟတ်ယာဉ်များကို ဒေါသတကြီးလိုက်လံ ထိုးဟပ်နေသည်။ ရဟတ်ယာဉ် တစ်စီးက အရှေ့တည့်တည့်မှချဉ်းကပ်၍ ဘာရာကီဦးခေါင်းကို ရှေးကတ်ဖြင့်ပစ်ခတ်ပြီး နိဂုံးချုပ်ပို့ ကြိုးစားသည်။

“ဝဲယာ .. ကာပစ်ထား .. ဝဲယာကာပစ်ထား ငါပစ်မှတ်ကို ရတော့မယ်”

ထိုစဉ် ဘာရာကီက သူ့ရှေ့တည့်တည့်သို့ ချဉ်းကပ် လာသည့် ရဟတ်ယာဉ်ကို ဦးခေါင်းဖြင့် ထိုးတိုက်ပစ် လိုက်သည်။

“ဒုန်း” “ဟား” “ဂုန်း”

ထိုရဟတ်ယာဉ် လွင့်စင်ပေါက်ကွဲသွားသည်။ ကျန်ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စင်းက ဦးခေါင်းကိုထိရန် မကြိုးစား တော့။ စက်သေနတ်ဖြင့် တရစပ်ပစ်ခတ်ရင်း အခွင့်အရေး ရလျှင်ရသလို ရှေးကတ်ဖြင့်ပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်သည်။

“နှိုး ... ဒုန်း”

“နှိုး ... ဒုန်း”

ကိုယ်လုံးကြီးကို ရှေးကတ်လေးငါးချက် မှန်သွားသည်။ ဘာရာကီတောင့်မခံနိုင်တော့။

“အူး”

အဆောက်အအုံကို ရစ်ပတ်ထားသည် အခွေကြိုး အပြည်အပြည် ပြေလျော့လာသည်။

“အောက်ကိုလျှော့ကျနေပြီ... ဆင်းပစ် .. ဆင်းပစ်”
ရဟတ်ယာဉ်နှစ်စင်းစလုံး အောက်သို့လိုက်နိမ့်ဆင်းပြီး ဆရာကတ်များ ပစ်လွှတ်တိုက်ခိုက်သည်။

“နှိုး .. ဒုန်း ... နှိုး .. ဒုန်း”

ဘာရာကီ အလူးအလဲဖြစ်နေပြီ။ ထိချက်များ ပြင်းထန် ဆွန်းသဖြင့် အဆောက်အုံကြီးအား ပတ်တွယ်မထားနိုင် တော့ဘဲ အဆောက်အအုံ သုံးပုံနှစ်ပုံ အပြင်လောက် အောက်သို့ခြေလွှတ်၊ လက်လွှတ် ပြုတ်ကျသွားတော့သည်။

“ဘုန်း” “ဝန်း”

“အောက်ကိုဆင်းပစ်” “အောက်ကိုဆင်းပစ်”

“အပြတ်ရှင်း” “အပြတ်ရှင်း”

တိုက်ခိုက်ရေး ခလုတ်ယာဉ်နှစ်စင်းက မြေပြင်ကို ရောက်လုနီးပါးအထိ ဆင်းသက်လာပြီး အပြီးအပြတ် ချေမှုန်း သည်။

“ဒုတ် .. ဒုတ် .. ဒုတ် .. ဒုတ်”

မြေပြင်တွင် ရောက်ရှိနေကြသော တပ်ဖွဲ့များမှလည်း ဝိုင်းဝန်းပစ်ခတ်သည်။

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

“ရှီ .. ဒုန်း”

“အပြီးရှင်းမယ် .. အပြီးရှင်းမယ်”

“သေနတ်နှစ်လက်စလုံး ပူနေအောင်ပစ်”

“ဒုတ် .. ဒုတ်” “ဒုတ် .. ဒုတ်”

တိုက်ခိုက်ရေးခလုတ်ယာဉ်နှစ်စင်းမှ ပစ်အားထု မြှေသိုးကြီး မခံနိုင်တော့။ တွန့်ခေါက်လိမ်ကွေးနေပြီ။

“အူး”

ပွဲပြီးတော့မည့်အခြေအနေကို ရောက်ရှိနေပြီ။ မြေအိုကြီး ဖာတီသိမ်းခန်းကို မြင်ရတော့မည့်အချိန်တွင်ပင် လက်ဖျား

တပည့်ကြီးဒီဗွလ စေလွှတ်လိုက်သည့် ငှက်မိစ္ဆာရွေးယုံများက ယုံသန်းရောက်ရှိလာသည်။

သူတို့အရှင်သခင် ဘာရာကိုကို ချေမှုန်းနေသည့် တိုက်ခိုက်ရေး ခလုတ်ယာဉ်နှစ်စင်းထံ မီးလုံးကြီးများ မှုတ်ထုတ်လိုက် ကြသည်။

“ဝိုး .. ဝိုး .. ဝိုး”

မထင်မှတ်သောတိုက်ခိုက်မှုကို ကြုံလိုက်ရသဖြင့် ခလုတ်ယာဉ်နှစ်စင်း မည်သို့မျှရှောင်တိမ်း၍မရတော့။

“ဟာ .. ရှောင်လို့မလွတ်တော့ဘူး”

“ငါတို့ကျွန်ုပ်”

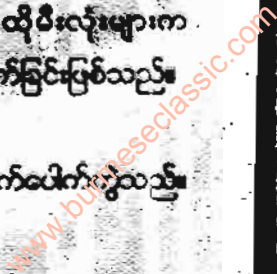
ငှက်မိစ္ဆာရွေးယုံများ ပါးစပ်မှမှုတ်ထုတ်ပစ်လွှတ်လိုက်သည့် မီးလုံးများထိမှန်ပြီး ရေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ဆို သလိုပင် ခလုတ်ယာဉ်နှစ်စင်း ပေါက်ကွဲပျက်ကျသွားသည်။

“ဝန်း .. ” “ဝန်း”

ငှက်မိစ္ဆာရွေးယုံများက မီးလုံးများကို အဆက်မပြတ် ပစ်လွှတ်သည်။ ထပ်မံပစ်လွှတ်သော ထိုမီးလုံးများက မြေပြင်ပေါ်ရှိ ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင်များကို တိုက်ခိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဝန်း .. ဝန်း .. ဝန်း”

မြေပြင်ပေါ် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။

ရဲတပ်ခွဲဝင်များ အတုံးအရုံးလဲကျသေဆုံးသည်။ ရဲကားများ
ပေါက်ကွဲပျက်စီးကုန်သည်။ ငှက်မိစ္ဆာများ တိုက်ခိုက်မှုသည်
ဒုတ်ယဉ်ကျွမ်းစစ်အတွင်းက ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်လေတပ်မှ
ငုံးကြဲ တိုက်ခိုက်သည့်အလား ပြင်းထန်လှသည်။

“အူး”

ထိုသို့ ဖရိုဖဲဖြစ်သွားချိန်တွင် မြွေတိုးကြီး ဘာရာကို
ထွတ်ရာလွတ်ကြောင်း ပြေးထွက်လွတ်မြောက်သွားသည်။

တိုက်ပွဲပုံသဏ္ဍာန်ပြောင်းသွားပြီဖြစ်သည်။ ငှက်မိစ္ဆာများ
အား တိုက်ခိုက်ရန် တိုက်ခိုက်ရေးရဟတ်ယာဉ်များ
တိုက်လေယာဉ် အုပ်စုများကို ခေါ်ယူလိုက်ချီ။

“ငှက်မည်းအုပ်စု လွှတ်လိုက်ပါ။ ငှက်မည်းအုပ်စု
လွှတ်လိုက်ပါ”

မိနစ်ပိုင်းအတွင်းမှာပင်တိုက်ခိုက်ရေးရဟတ်ယာဉ်များ
တိုက်လေယာဉ်များ တော်ဝင်မြို့ ကောင်းကင်ယံသို့ ရောက်ရှိ
လာသည်။

“ဝေါ” “ဝေါ”

ငှက်မိစ္ဆာ များက အထပ်မြင့်အဆောက်အုံများကြား၌
ဝဲပျံပြီး တိုက်ခိုက်နေကြသဖြင့် တိုက်လေယာဉ်များက
အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းကာ တိုက်ကြိုတိုက်ကြား၌ မောင်းနှင်ပြီး

ပစ်မှတ်ကို ရှာဖွေပစ်ခတ်ကြရသည်။

“ဒုတ် .. ဒုတ် .. ဒုတ် .. ဒုတ်”

အချင်းချင်းလည်း ဆက်သွယ်သတိပေးကြသည်။

“၄-၁ နောက်ကို တစ်ကောင်လိုက်နေတယ်”

“၄-၂ နောက်ကလိုက်ပစ်”

“ဒုတ် .. ဒုတ် .. ဒုတ်”

တိုက်လေယာဉ် ၄-၂ မှ ပစ်ခတ်ရာ ငှက်မိစ္ဆာ ထိမှန်
ပြုတ်ကျသွားသည်။

“၃-၂ နဲ့ ၁-၁ ပစ်မှတ်ရှာပါ”

“တွေ့ပြီ... တွေ့ပြီ...”

“ဘုရားရေ အများကြီးပဲ ...”

တိုက်လေယာဉ်နှစ်စင်း ငှက်အကောင်နှစ်ဆယ် ခန့်ကြားသို့
ရောက်ရှိသွားသည်။

မထူးတော့ပြီမို့ စက်သေနတ်ခလုတ်ကို ဗလွင်တမ်း
ဆွဲပစ်လိုက်သည်။

“ဒုတ် .. ဒုတ် .. ဒုတ်”

“ဒုတ် .. ဒုတ် .. ဒုတ်”

ငှက်မိစ္ဆာချုပ်များကလည်း မီးလုံးများမှုတ်ထုတ်
တိုက်ခိုက်ကြသည်။

တိုက်လေယာဉ် ၃-၂ကိုထိမှန်ပျက်ကျသွားသည်။

“၃-၂ ကျသွားပြီ။ ၃-၂ ကျသွားပြီ”

“ဆလမ်း၊ ၁-၁ကူပစ်ပါ ကြားရလား”

ကူပစ်ပေးရန် ရောက်ရှိလာသည် တိုက်ခိုက်ရေး ရဟတ်ယာဉ်တစ်စင်းကို ငှက်မိစ္ဆာတစ်ကောင်က အောက်ဘက်မှ ဝင်ရောက်ကပ်တွယ်ပြီး ဆွဲချသည်။

“ဟာ ... ငါတော့ပြဿနာတက်နေပြီ။ ဒီကောင် ငါ့ကိုတွယ်ထားတယ်။ ထိန်းလို့မရတော့ဘူး”

ရဟတ်ယာဉ်ခါယမ်းနေသည်။ တိုက်ကြိုတိုက်ကြားမှာ ဖြစ်သဖြင့် ပိုင်းလော့ချွေးပျံနေပြီ။

ရုတ်တရက် ပေါ်လာသည့် အဆောက်အအုံဖြင့်ကြီးများနှင့် မတိုက်မီအောင် မနည်းကြိုးစားထိန်းရသည်။ ထိုစဉ် အောက်မှ ပက်လက်ကပ်တွယ်ပြီးပါလာသည့် ငှက်မိစ္ဆာကြီး၏ဦးခေါင်းကို ပိုင်းလော့က တွေ့မြင်သွားသည်။

“ရုပ်ဆိုးလိုက်တဲ့ကောင်”

ပိုင်းလော့ ပစ္စုတိုကိုထုတ်ကာ ငှက်မိစ္ဆာကြီး၏ဦးခေါင်းကို တော့ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ကဲ ... သွားစမ်း”

“ဒိုင်း”

ငှက်မိစ္ဆာအောက်သို့ ပြုတ်ကျသွားသည်။ သို့သော် သူ၏ ရဟတ်ယာဉ်က အထပ်ဖြင့် အဆောက်အအုံပေါ်သို့ ထိုးဝင်သွား သည်။

“ဒိုင်း”

မှန်ချပ်နံရံကြီးအား တိုက်ခွဲပြီး ဧည့်ခန်းတစ်ခုထဲသို့ သူ့ရဟတ်ယာဉ်ရောက်ရှိသွားသည်။

ပိုင်းလော့ ရဟတ်ယာဉ်ပေါ်မှ ဆင်းရန်ကြိုးစားသော် လည်း နောက်ကျသွားပြီ။

“ဝန်း”

ရဟတ်ယာဉ်ပေါက်ကွဲပျက်စီးသွားသည်။ မပျော်လင့်ဘဲ တော်ဝင်မြို့သည် စစ်မြေပြင်ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီ။ မြို့သူမြို့သားများ ခြေဦးတည်ရာ ပြေးလွှားကြသည်။ စီးပွားရေးဘဏ်ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံကြီးမှာ အတော်ကို ပျက်စီးနေပြီပို။ အဆောက် အအုံပေါ်ရှိ လူများအားလုံး အောက်သို့တိုးဝှေ့ဆင်းသက် ကြသည်။ အရေးပေါ်လှေကားတွင် အောက်သို့ဆင်းသက်ကြ သူများ ဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေသည်။ ဆူရီနှင့် အိဒီလည်း ထိုလူများ ကြားတွင် ရောနှော၍ လှေကားထစ်များအတိုင်း တစ်ထပ်ပြီး တစ်ထပ် ဖြတ်ကျော်ဆင်းသက်လာခဲ့တော့သည်။

အခန်း (၁၄)

ထိုသို့ ကောင်းကင်ယံလေကြောင်းတိုက်ပွဲ အပြင်းအထန် ဆင်နွှဲနေချိန်တွင် အာရာကီ၏လက်ရုံးတပည့်ကြီး ဒီဗွလ် ဦးဆောင်သည့် ခြေလှုပ်တပ်ဖွဲ့များ မြို့တွင်းသို့ တဖြည်းဖြည်း ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာကြသည်။ အနက်ရောင်သံချပ်ကာ ဝတ်စုံများဝတ်ဆင်ကြပြီး သူတို့လက်ထဲတွင် ကျည်ကာဒိုင်း များက အသင့်ရှိနေသည်။

တော်စင်မြို့၏ မော်တော်ယာဉ်တပ်ဖွဲ့များကလည်း အသင့် စောင့်ကြိုပစ်ခတ်ကြသည်။

“ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း .. ဒိုင်း”

တော်ဝင်မြို့တပ်ဖွဲ့များက လမ်းကျော်တံတားများ၊ အဆောက်အဦးအမြင့်များပေါ်မှ နေရာယူကာ ပစ်ခတ်ကြ သည်။

“ဘယ်တက်အယောက်နှစ်ဆယ်၊ ညာဘက်အယောက်နှစ် ဆယ် ပစ်ရန်အသင့်”

“ပစ်”

“ဒက် .. ဒက် .. ဒက် .. ဒက်”

ထိုပစ်ခတ်မှုများကို ဒီဗွလ်နောက်ပါများက လက်ထဲမှ ကျည်ကာဒိုင်းများဖြင့် ကာကွယ်ထားလိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ အမြောက်တင်မော်တော်ယာဉ်များ၊ သံချပ်ကာကားများမှ လက်နက်ကြီးများဖြင့် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်ရတော့သည်။

“ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း”

“ဂန်း .. ဂန်း”

ခုံးကျည်များ၊ ရော့ကတ်များ၊ အမြောက်ကျည်ဆံများ ထိမှန်ပေါက်ကွဲမှုကိုတော့ ဒီဗွလ်၏နောက်ပါများ ဖစ်နိုင်၊ အတုန်းအရုန်းလဲကျခွားကြသည်။ တစ်စိတ်မြို့ကွဲသွားကြသည်။

ဒီဗွလ်ကလည်း သင်းခွေချပ်သတ္တဝါကြီးများ၊ ဒိုင်နိုဆော သတ္တဝါကြီးများတွင် တင်ဆောင်ထားသော လက်နက်ကြီး

များဖြင့် ပြန်လည်ပစ်ခတ်ချော့နှိုးရန် အမိန့်ပေးလိုက်သည်။

“နာကသိဒ္ဓိကို ရဝအောင်ယူမယ်။ တားဆီးမှုအားလုံးကို ချော့နှိုးပစ်”

“ဟမ်” “ဟမ်”

“ဒိန်း .. ဒိန်း .. ဒိန်း”

လက်နက်ကြီးများဖြင့် အပြန်အလှန်ပစ်ခတ်သည်။ တိုက်ပွဲ က ပြင်းထန်လှသည်။ ဒိဋ္ဌလတိုအနေနှင့် လွန်ခဲ့သောအနှစ် တစ်ထောင်က ဘဒ္ဒဝတီမြို့ကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်စဉ်ကကဲ့သို့တော့ မလွယ်ကူ။

(၁၄) ရာစု လူသားတို့၏ နည်းပညာတိုးတက်မှုက ဒိဋ္ဌလ တို့တစ်ဖွဲ့အား ကောင်းကောင်းဟန်တားနိုင်သည်။ ပြန်လှန် တိုက်ခိုက်နိုင်သည်။

ထိုသို့ ရှုပ်ထွေးနေသည့် တိုက်ပွဲများကြားတွင် နာဒီနှင့် ကျွတ်ဘာတို့ ကားတစ်စီးနှင့် လမ်းပေါ်တွင်ရှိနေသည်။ ကျွတ်ဘာ က ကားထဲမှ ဆက်သွယ်ရေးစက်ဖြင့် ဖြေပြင်ပေဟင် တိုက်ပွဲ များ၏ အခြေအနေကို နားထောင်သုံးသပ်ပြီး လိုအပ်သည့် အမိန့်ပေးညွှန်ကြားမှုများ ပြုလုပ်သည်။

နာဒီကတော့ လမ်းဘေးဝဲယာပြေးလွှားနေကြသော လူများထဲတွင် ဆူရီရို တွေလိုတွေငြား ရှာဖွေသည်။

၊ သူ့နောက်က ခြေထောက်တို့က

“ဒီလိုတွေဖြစ်လာတာက နာကသိဒ္ဓိကြောင့်ပဲ။ ဆူရီဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကို သူတို့ရှာနေကြတာ ဒီကောင်မလေးကို မတွေ့မချင်း သူတို့တိုက်ခိုက်မှုကို ရပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

နာဒီကားကို တဖြည်းဖြည်းချင်း ဂဗ္ဘတိုက်မောင်းရင်း ရေခွတ်သည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လူအုပ်များထဲတွင် ဆူရီကို လှမ်းလှမ်းရှာသည်။

မြို့သူ မြို့သားများလည်း မမျှော်လင့်ဘဲ ဖြစ်ပွားလာသည့် စစ်ပွဲကြားတွင် ပုန်းခိုရောင်တိမ်းရန် နေရာကြီးစားရှာဖွေကြ သည်။

ပေါက်ကွဲပြိုလဲမှုများ ပျက်စီးမှုများကြားတွင် ဒေထိတ် တလန့်ပြေးလွှားကြသည်။ သို့သော် သူတို့၏ကြိုးစားမှုများက အချည်းနှီးဖြစ်နေသည်။

အဲဒီနှင့် ဆူရီလည်း လိုနည်းတူ ပွတ်ပြောက်မည်နည်း လမ်းကို ဘယ်လိုမှ မကြံဆတတ်ဘဲရှိနေသည်။ သို့ပေမယ့် ရန်သူတစ်ဖွဲ့များ သူမကို အလွယ်တကူရှာဖွေတွေ့ရှိဦးတော့ မည်မဟုတ်။ ရန်သူတစ်ဖွဲ့များက မြို့ကိုစီးနင်းမိရှိရန် မလွယ် ကူသေး။

“အဲဒီ .. ကျွန်မတို့ ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲဟင်”

“အရမ်းရှုပ်ထွေးနေပြီဆူရီ၊ လောလောဆယ်လော့ ဒီမြို့ ထဲက ထွက်သွားဖို့အတွက် မကြံတတ်သေးဘူး”

“ပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခြေအနေပေါ်မှာ မူတည်ပြီး တို့တွေ ပါးစင်ကြည့်ကရမှာပဲ”

တိုက်ပွဲက ပြင်းထန်နေဆဲဖြစ်သည်။ သူတို့နှစ်ဦး ရှောင်တိမ်းပြေးလွှားရင်း စီးပွားရေးဘဏ် ရုံးချုပ်အဆောက် အအုံ၏ အနီးတစ်ဝိုက်တွင်ပင် တဝဲလည်လည်ရှိနေသည်။

“ဟော .. ဟိုမှာ ဒီမိန်းကလေးပဲ”

“ဟုတ်တယ် .. သူပဲ”

ရဲကားတစ်စီးပေါ်မှ ရဲနှစ်ယောက်က ဆူရိုကို လှမ်းတွေ့ သွားသည်။ ရှာဖွေနေသော မိန်းကလေးကို တွေ့ရှိကြောင်း သတင်းပို့လိုက်သည်။

“ကားနံပါတ် ၁၈ သတင်းပို့နေပါတယ်။ ဆူရိုကို တွေ့ပြီ”

ကားနံပါတ် ၁၈ မှ ပြောသည်ကို နာဒီနှင့်ကျူဘာတို့ ကားအတွင်းမှ ဆက်သွယ်ရေးစက်ဖွင့်ထားသဖြင့် အတိုင်သွား ကြားနေရသည်။

“ကားနံပါတ် (၁၈) သတင်းပို့နေပါတယ်။ ဆူရိုကိုတွေ့ ပြီ။ လူအုပ်ကြားထဲ ပြန်ရောက်သွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ မြင်ကွင်း ထဲမှာ မရှိတော့ဘူး”

ထိုသတင်းက နာဒီမျှော်လင့်နေသောသတင်းဖြစ်သည်။

နာဒီက ဆက်သွယ်ရေးစက်မှတစ်ဆင့် ပြန်မေးသည်။

“ကားနံပါတ် ၁၈ မင်းတို့ဆူရိုကိုတွေ့တာ ဘယ်နားမှာ လဲ”

“နယ်မြေ ၅ စီးပွားရေးဘဏ်ရုံးချုပ် အဆောက်အအုံ အနီးမှာပါ”

နာဒီတို့ ရောက်ရှိနေသောနေရာသည် ထိုအဆောက် အအုံ၏ အနောက်ဘက်လမ်းထဲတွင်ဖြစ်သည်။

“တို့ အဲဒီဘက်ကို သွားရအောင်”

နာဒီက ကျူဘာကိုပြောသည်။ ကျူဘာက

“သဘောပဲလေ .. ဒီမိန်းကလေးကိုတွေ့ရင် ကျွန်တော် တို့ နည်းလမ်းကောင်းကောင်းတစ်ခုခုတော့ ရမှာပဲ”

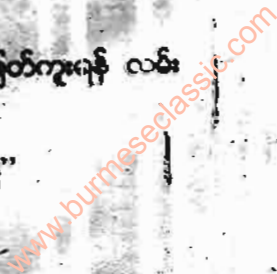
နာဒီက သူတို့ကားကို ဖြတ်လမ်းတစ်ခုထဲ ချိုးဝင်သည်။ ဘဏ်အဆောက်အအုံ၏ ဘေးဘက်ကျသောလမ်းဖြစ်သည်။

ယောက်ယက်ခတ် ရှုပ်ထွေးနေမှုများကြောင့် ကားကို ဘီးလှိပ်ရုံသာ မောင်းနေရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် ကားလမ်းဘေး ဝလပ်ဖောင်းပေါ်၌ ဆူရိုကို လှမ်းတွေ့လိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်နှင့်အတူ ကားလမ်းကိုဖြတ်ကူးရန် လမ်း ပေါ်သို့ ဆင်းလာကြသည်။

“ကျူဘာ .. ဟိုမှာ ဆူရိုကိုတွေ့ပြီ”

နာဒီ အရိတ်ကို နင်းရင်းပြောသည်။

“သူ့ဘေးကကောင်ကို ငါတို့တွေ့ဖူးတယ်”

ကျွဲဘာက နာဒီညွှန်ပြရာသီ လှမ်းကြည့်သည်။ သူမှတ်မိ သွားသည်။ ဒီရက်အတွင်းမှာပင် နှစ်ကြိမ်ဆုံလိုက်ရသည်။

“ဒီကောင် အဖြူရောင်သတင်းဌာနက သတင်းထောက် ဝဲ”

နာဒီက တံခါးဖွင့်ပြီး လမ်းပေါ်ဆင်းသွားသည်။ ကျွဲဘာ လည်း ဆင်းလိုက်ခဲ့သည်။ ဆူရီတို့စာလည်း လမ်းကိုဖြတ်ကူး လာပြီမို့ အဆင်သင့်သွားသည်။

“ဟေ့ .. ဟေ့ လာမင်းတို့ကားပေါ့ဇာ”

ရုတ်တရက် ကားပေါ်ခေါ် တင်နေသူနှစ်ဦးကို ဆူရီမော့ ကြည့်သည်။

“ဆူရီ .. ငါတို့မင်းကို ကူညီဖို့ပါ။ နောက်မှ ရှင်းပြမယ်။ လာ .. ကားပေါ်တက်”

ဆူရီက အိဒီကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ဘယ်တို့ သဘောရသလဲဟူသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်သည်။

“ကားထဲဝင်ပါ။ အချိန်မရှိတော့။ တို့တွေ ဆွေးနွေးမှုဖြစ် မယ်”

ကျွဲဘာကပါ ဝင်ပြောသည်။ အိဒီလည်း အကျိုးမဲ့မဲ့ ဟုတွေ့ပြီး ဆူရီနှင့်အတူ နောက်ခန်းထဲဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ နာဒီနှင့်ကျွဲဘာလည်း ကားပေါ်တက်သည်။ အကျိုးအကြောင်း ပြောပြီး ဤမြို့မှ ထွက်ခွာနိုင်ရန် အကူအညီတောင်းရမည်ဟု အိဒီစဉ်းစားနေသည်။ နာဒီက ကားကို ဘီးလိုပုံမောင်းထွက် သည်။ ဘာမှမပြောဖြစ်ကြသေး။ အတွေးကိုယ်စီနှင့် ရှိနေ ကြသည်။

ခဏအကြာ မောင်းနှင်ခဲ့ပြီးနောက် နာဒီက ကားကို လမ်းဘေးတစ်နေရာတွင် ထိုးရပ်သည်။ တံခါးဖွင့်ကာ ဆင်းဟန်ပြင်နေသော နာဒီကို ကျွဲဘာက နားမလည်ဟန် ကြည့်ပြီးပြောသည်။

“နာဒီ .. ကျွန်တော်တို့ရုံးခန်းကိုသွားရင် မကောင်းဘူး လား”

“ဒီနေရာဆို လုံလောက်ပါပြီ”
ကျွဲဘာကို ပြန်ပြောပြီး နာဒီကားပေါ်မှ ဆင်းသည်။

“ဟေ့ .. မင်းတို့ဆင်းကြ .. လာ”

အိဒီနှင့် ဆူရီလည်း ဆင်းကြပြီး ကျွဲဘာ လည်း ကားအောက်ရောက်နေပြီ။

“ဟိုရုံထဲကိုဝင် .. သွား .. ရှေ့ကနေသွားကြ”

နာဒီက အိဒီကို တွန်းလွှတ်သည်။ သူညွှန်ပြသည့်နေရာက ကားရေဆေးဆီထိုးလုပ်ငန်းရှိဖြစ်သည်။ လတ်တစ်လော ဆိုးရွားနေသည့် အခြေအနေကြောင့် အလုပ်သမားတွေရော၊ အလုပ်ရှင်ပါ။ ဘယ်သူမှ မရှိကြ။ လှရှင်းနေသည်။

နာဒီ၏ ဆက်ဆံရေး ဆိုးရွားပုံကြောင့် အိဒီမကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။ ဆူရီနှင့်အတူ ကားရေဆေးဆီထိုးရုံကြီးဆီ လျှောက်ခဲ့သည်။ တံခါးဝရောက်တော့ အိဒီကနောက်သို့ လှည့်ကာ

“ခင်ဗျားတို့ ဘာသဘောနဲ့”

“ဝင်မှာ ဝင်စမ်းကွာ”

သူကကားမဆုံးလိုက်။ နာဒီက တင်းမာသောမျက်နှာထား ဖြင့်ကြည့်ပြီး အိဒီကို ဆောင့်တွန်းထည့်လိုက်သည်။ အိဒီနှင့် ဆူရီ ရုံကြီးထဲသို့ ရောက်သွားသည်။ နာဒီ၏ အပြုအမူကို ကျွဲဘာလည်း အံ့သြနေသည်။ နောက်မှ ဝင်လိုက်လာပြီး နာဒီကလက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်ရင်း မေးသည်။

“နာဒီ .. ခင်ဗျား ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ”

နာဒီက ကျွဲဘာလက်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“မင်း မြိုကိုယုံကြည်ပြီး အသာကြည့်နေလိုက်”

ကျွဲဘာ စိတ်ထဲတွေးသည်။ ဒီလူမပြောမဆိုနှင့် ဘာတွေ လုပ်သည်မသိ။ တကယ်ဆိုလျှင် သည်ပြဿနာကို တာဝန်ယူ

ထားသည်မှာ သူဖြစ်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကိုတိုင် နှိပ်စက် လုပ်သင့်သည်။ နာဒီက ဆူရီကိုကြည့်ပြီး ပြောလိုက်သည်။

“ဒီ အရှုပ်အထွေး ဒီပြဿနာ အပြန်ဆုံးရှင်းလင်းသွားဖို့ နည်းလမ်းက တစ်ခုတည်းပဲရှိတယ်”

“အဲဒါ မင်းကို ရှင်းပစ်လိုက်ဖို့ပဲဆူရီ”

နာဒီ၏ ရည်ရွယ်ချက်ကို သူတို့အားလုံးသိလိုက်ကြရပြီ။ အိဒီက ဆူရီရှေ့မှ ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“ဒီလို ပြေရှင်းလိုရမလားဗျာ”

နာဒီက လေသံအေးအေးဖြင့်

“ငါတို့ နာဂသိဒ္ဓိအကြောင်းကို သိထားတယ်။ သူဟာ နာဂသိဒ္ဓိပဲ။ ဒါ ငါ့ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာမဟုတ်ဘူး။ အများ အကျိုးအတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်တာပါ။ သူ့ကို ရှင်းပစ်ရ မှာ ငါ့တာဝန်ပဲ”

အိဒီ အတော်ဒေါသထွက်သွားသည်။

ခင်ဗျားတို့ဌာနက လူတွေ တကယ်ကို ဉာဏ်တိမ်တဲ့သူ တွေပဲ”

“ငါတို့မှာ အခြားနည်းလမ်းမရှိဘူး”

“အိဒီနှင့် နာဒီ အကြိတ်အနယ်ဖြစ်နေကြသည်။ ကျွဲဘာ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်မချ နိုင်။ ခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေး

နေသည်။ အိဒီက ပြောလိုက်သည်။

“အခု ခင်ဗျားသူ့ကို သတ်လိုက်လည်း ဒီသတ္တဝါကြီးက နောက်အနှစ်တစ်ထောင်မှာ ထပ်ပေါ်လာဦးမှာပဲ။ ခင်ဗျားက ပြဿနာကို ပိုရှုပ်ထွေးအောင် လုပ်တဲ့လူပဲ”

“ကြာတယ်ကွာ ... ဖယ်ခမ်း”

နာဒီက အိဒီကို ဆွဲဖယ်ဆောင့်တွန်းပစ်လိုက်သည်။

“အနာဂတ်မှာဖြစ်မယ့်ကိစ္စ ငါတို့နဲ့မဆိုင်ဘူး။ ငါတို့

ရှင်သန်နေတာ အခုပစ္စုပ္ပန်”

ပြောပြောဆိုဆို သေနတ်ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ဆူရီထံ ထိုးချိန် ပစ်ခတ်သည်။

“မပစ်နဲ့”

အော်ဟစ်ရင်း အိဒီက ဆူရီရှေ့သို့ ပြေးဝင်လိုက်သည်။

“ဒိုင်း”

ကျည်ဆန်က အိဒီခေါ်ရင်ဘတ်တည့်တည့်တိုမှန်ကာ နှစ်ယောက်စလုံး လုံးထွေးလဲကျသွားသည်။

“အိဒီ .. အိဒီ”

ဆူရီ လဲကျနေရာမှ ဝိုးရိပ်တကြီးအော်ဟစ်သည်။ နာဒီက ဆူရီအနီး ထိုးကပ်သွားပြီး လဲကျနေသော ဆူရီဦးခေါင်းကို အနီးကပ်ထိုးချိန်သည်။

“ဒိုင်း”

ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သေနတ်သံပေါ်ထွက်လာပြီး တားရုံကြီးထဲတွင်တဒဂ်တိတ်ဆိတ်သွားသည်။ တအိအိပြိုင်ဆင်း လဲကျသွားသူက နာဒီ။ နာဒီ ဒုတိယအကြိမ် မောင်းဖြုတ်ခွင့် ရလိုက်။ နာဒီကို ပစ်ခတ်လိုက်သူက ကျွဲဘာ။

ကျွဲဘာက သေနတ်ကိုခါးတွင်ပြန်ချိတ်ပြီး လဲကျသေဆုံး နေပြီဖြစ်သည့် နာဒီကိုကြည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် သေနတ်မောင်းကို ဖြုတ်လိုက်ရတာ ကိုယ် ရေးကိုယ်တာကိစ္စကြောင့်မဟုတ်ပါဘူးနာဒီ။ အများအကျိုး အတွက် တာဝန်ထမ်းဆောင်လိုက်တာပါ။ ထို့နောက် ဆူရီကို ဆွဲထူသည်။ ထိုစဉ် အိဒီကူးထလာသဖြင့် ဆူရီနှင့် ကျွဲဘာ ထစ်ဖက်တစ်ချက်စီ သူ့ကိုခိုင်းတဲ့ထူကြသည်။ ကျွဲဘာက အိဒီကိုကြည့်ကာ တအံ့တဩရေခွတ်သည်။

“ဘုရားရေ .. မင်းဘာမှမဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဒီမှာလေ .. သူက ကျွန်တော့်အသက်ကို ကာယ်တင် ဆိုက်တယ်”

အိဒီက သူ့ရင်ဘတ်တွင် တွဲလောင်းကျနေသည့် အစိမ်း ရောင်ဆွဲပြားလေးကို ပြလိုက်သည်။ ရှုဒပေးခဲ့သည့် နဂါးနိုင်ဆွဲပြား ...

ကျွဲဘာက ဆူရီကိုကြည့်ကာ ပြောသည်။

“ငါသိတယ်... မင်းက နာဂသိဒ္ဓိပဲ။ ဒီပြဿနာကို တကယ်ပြီးပြတ်သွားအောင် ပြေရင်းနိုင်မယ့်သူဟာ မင်းပဲ။ မင်းတစ်ယောက်တည်းပဲ”

“ဒီတော့ မင်းသေလို့မဖြစ်ဘူး။ ငါဘာကိုဆိုလိုသလဲ မင်းသိမှာပါ”

“ကဲ .. ကားယူပြီး မင်းတို့သွားကြပေတော့ .. သွားကြတော့”

အိဒီနှင့်ဆူရီ ကျွဲဘာအား ကျေးဇူးတင်သော မျက်လုံးများဖြင့်ကြည့်ကာ အပြေးတစ်ဝိုင်း ထွက်ခဲ့ကြတော့၏။

အခန်း (၁၅)

ညနေဆည်းခါအခါ နောက်ဆုံးကာလ။ ညအမှောင်သို့ ဝင်ရောက်လုဆဲဆဲ။ နေ့တစ်နေ့သည် ထိုအချိန်၌ အလှူဆုံးပိုင်းဝေးလမ်းမပေါ်တွင် ကားလေးတစ်စီးပြေးသွားနေသည်။ အိဒီက ကားကိုမောင်းနှင်ရင်း နံဘေးက ဆူရီတို့ကြည့်သည်။ သူ့နံဘေးမှ ဆူရီသည် တော်ဝင်အထူးဆေးရုံကြီးတွင် စတင်တွေ့ရှိစဉ်က ဆူရီနှင့်မတူ။ အရှည်စာကပ်မနက်သင်းပင်လယ်ကမ်းခြေမှ ဆူရီလည်းမဟုတ်။

နေ့လည်က တိုက်ပွဲကြားတွင် ပြေးလွှားနေခဲ့သည့် ဆူရီ နှင့်လည်း ကွာခြားသည်။

ယခုအခါ သူ့နံဘေးတွင် ရှိနေသောဆူရီသည် အလှပဆုံး သောဆူရီ၊ ဆူရီက သူမအား တော်ဝင်လှိုက်ဂုဏ်ကြီးဆီသို့ ပို့ဆောင်ပေးရန် လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ တောင်းဆိုခဲ့သည်။ သူ့ အနေနှင့်လည်း ရောင်လွှဲ၍မရနိုင်တော့သည့် ကံကြမ္မာမို့ ဆူရီ ၏ တောင်းဆိုမှုကို လက်ခံလိုက်ရပေသည်။ အများအကျိုး အတွက် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအား ဘေးဖယ်ထားရန် သူတို့၏ နှလုံးသားများကို တံတားခင်းပေးရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ ကြသည်။ သူတို့ ထိုကဲ့သို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ရန်အတွက် လမ်းပြပေးသူနှစ်ဦးက လုံခြုံရေးအရာရှိများဖြစ်ကြသည့် နား နှင့်ကျဘား ခုတော့ သူတို့ တော်ဝင်လှိုက်ဂုဏ်ကြီးဆီသို့ သွား ရောက်နေကြပြီဖြစ်သည်။

“ဝုန်း”

မောင်းနှင်နေသည့် သူတို့ကားနံဘေးသို့ မီးလုံးကြီးထပ် လုံး ကျရောက်ပေါက်ကွဲသည်။ အိဒီ၏အတွေးများ ဖြစ် ထွက်သွားသည်။

“ငှက်မိစ္ဆာ ရှူးပျံကြီးတွေ လိုက်လာကြပြီ”

“ဝုန်း .. ဝုန်း .. ဝုန်း”

သူ့နံဘေးကလေးပေါက်

“ဘုရား ... ဘုရား .. ဒီမိစ္ဆာသတ္တဝါတွေလက်က လွတ်ပါဦးမလား”

ကားပြုတင်းမှ ခေါင်းထုတ်ကာကြည့်ပြီး ဆူရီရေခွတ် သည်။

“ဆူရီ .. ကိုင်ထား”

အိဒီက သတိပေးပြီး ကားကို ဘယ်လူးညာလိုပုံ မြွေလိမ် မြွေကောက်မောင်းနှင်သည်။ ငှက်မိစ္ဆာရှူးပျံကြီးများ၏ အာခံတွင်းမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် မီးလုံးများက ကား၏ ရှေ့ နောက်ဘေးဝဲယာ နေရာအနှံ့အပြားသို့ ကျရောက်ပေါက်ကွဲ သည်။

“ဝုန်း” “ဝုန်း”

ထိုစဉ် မီးလုံးတစ်လုံးက သူတို့ရှေ့တည့်တည့် လမ်းပေါ်သို့ နီးကပ်စွာကျသည်။

“ဝုန်း”

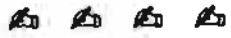
ပေါက်ကွဲမှုအဟုန်ကြောင့် သူတို့ကား တိမ်းပောက်သွား သည်။ မောင်းလာသည့်အရှိန်များလွန်သဖြင့် ကားလေးမှာ လေးငါးပတ်လိမ့်ထွက်သွားရသည်။

“ဝုန်း” “ဝုန်း” “ဝုန်း”

ကားက ဟက်လက်အနေအထားနှင့် ရပ်တန့် သွားသည်။ ဘီးလေးဘီးစလုံးက အပေါ်၌တလိမ့်လိမ့်လှည့်ဝတ်နေဆဲ။

သူ့နံဘေးကလေးပေါက်

တံခါးပေါက်ထဲမှ အိဒီအိဒီခေါင်း တဖြည်းဖြည်း တိုးထွက်လာသည်။ သို့သော် ကိုယ်တစ်ပိုင်းသာ အပြင်သို့ ထွက်လာနိုင်ပြီး အမှောင်အတိကျသွားတော့သည်။

အခန်း (၁၆)

အိဒီ သတိပြန်ရလာသည်။ ညအမှောင်ကို လရောင်နှင့် ကြယ်ရောင်တို့က အလင်းပေးထားကြသည်။ သူ့အား ကျောက်တိုင်ကြီးတစ်လုံးတွင် မတ်တပ်တုတ်နှောင်ထားသည်။ သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်းတွင် ကျောက်သားစင်မြင့်ကြီးရှိနေသည်။ ထိုကျောက်သားစင်မြင့်ကြီး၏နောက်တွင် အနက်ရောင် ကျောက်တုံးများဖြင့် တည်ဆောက်ထားသည့် ရဲတိုက်ကြီးတစ်လုံး။ ရဲတိုက်ကြီးနှင့် ကျောက်သားစင်မြင့်၏ အရှေ့ဘက်တွင် လှုပ်ကျယ်ကြီးထဲတွင်တော့ ဘာရာကို၏ဝေတင်လှည့်ပြင်

www.burmeseclassic.com

တပ်ဖွဲ့များ စုံစုံညီညီရှိနေသည်။

ကျောက်သားစင်မြင့်ကြီးထက်တွင် ဘာရာကို၏ လက်နဲ့ တပည့်ကြီးဒိဗ္ဗလပေါ်လာသည်။

“ကောင်မလေးကို ခေါ်ခွဲတော့”

ဒိဗ္ဗလ၏ အမိန့်သံအဆုံးတွင် ဆူရီအား တပ်သားနှစ်ယောက်က ဝဲယာမှ တစ်ဖက်စီကိုင်ချုပ်ကာ ခေါ်ထုတ်လာသည်။ ကျောက်လှေခါးထစ်များကို နင်းပြီး ကျောက်သားစင်မြင့်ကြီးထက် တက်ကြသည်။

“ဆူရီ... ဆူရီ”

“အီဒို”

ဆူရီ သူ့ကို လှမ်းပြင်သွားသည်။ သူ့ရုန်းကန်ရင်း အော်ဟစ် လိုက်သည်။

“ဆူရီ”

“တိတ်တိတ်နေစမ်း”

တပ်သားတစ်ယောက်က သူ့ခိုက်ကိုတုတ်ဖြင့် ထိုးစောင့်ချသည်။

“ခုတ်” “အွတ်” “အ... အ”

ဆူရီ ရုန်းရင်းကန်ရင်း ကျောက်သားစင်မြင့်ကြီးထစ်ရောက်သွားသည်။ ထိုစင်မြင့်ထက်တွင် ကျောက်ခုတ်တစ်ခု

ရှိသည်။ ဆူရီအား ကျောက်ခုတ်ပေါ် တွန်းလှဲကာ ပက်လက်အနေအထားဖြင့် ခြေလက်တို့ကို လေးဘက်လေးတန် တုတ်နှောင်ကြသည်။

ကျောက်ခုတ်ထက်ပက်လက် တုတ် နှောင်ပြီးသည့်အခါ တွင်တော့ ဒိဗ္ဗလက လက်ကိုမြှောက်ကာ ခဲတိုက်ကြီးဘက်ကို မျက်နှာမူပြီး အော်ဟစ်သည်။

“ဘာရာကိုကို တင်မြှောက်ပါတယ်”

“စွမ်းအားရှင်ဘာရာကိုအတွက် နာဂသိဒ္ဓိကို တင်မြှောက်ပါတယ်”

“ဘာရာကို တွက်ခိုပါတော့”

အနက်ရောင်ခဲတိုက်ကြီး၏ ထွက်ပေါက်တံခါးကြီး တဖြည်းဖြည်းပွင့်သွားသည်။

“ဝေါ”

ထိုတံခါးပေါက်မှ ဖြေဆိုးကြီးဘာရာကို ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကျောက်သားစင်မြင့်ပေါ်သို့ပါးပျဉ်းကြီးအုပ်စိုးကာ ဆူရီအား မမှိတ်မသုန်ငုံကြည့်သည်။

“မလုပ်ပါနဲ့”

ဆူရီ ရုန်းကန်သော်လည်း မကွတ်မြောက်နိုင်တော့ပြီ။ နောက်ပါ တပ်ဖွဲ့များမှ တုတ်၊ ခါး၊ လက်နက်များကို မြှောက်ကာမြှောက်ကာ အော်ဟစ်ညာသံလေးကြွသည်။

“ဘာရာကီ” “ဘာရာကီ”

“ဘာရာကီ” “ဘာရာကီ”

ဘာရာကီ၏ ဦးခေါင်းကြီးတဖြည်းဖြည်း နိမ့်ဆင်းလာလေပြီ။ ဆူရို၏ခန္ဓာကိုယ်အား မျိုးသွင်းကာ နာဂသိဒ္ဓိကို ရယူတော့မည်။ အိဒို ထိုမြင်ကွင်းအား ကြည့်ရှုရင်း မခံစားနိုင်သည့် အဆုံးတွင် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် ရင်ကွဲမတတ် အော်ဟစ်လိုက်သည်။

“အား”

ထိုစဉ်မှာပင် အိဒို၏လည်ပင်းရှိ နဂါးနိုင်ဆွဲပြားမှ အလင်းရောင်များ တဖျတ်ဖျတ်တောက်လက်သွားသည်။ မိုးကောင်းကင်ကြီးတိမ်ခလုံး ရုတ်တရက် အမှောင်အမှိုက်တိုက်ကြီးဖြစ်ထွန်းသွားသည်။

“ဂိုန်း .. ဝုန်း ... ဂိုင်း”

လျှပ်စစ်များ တာဝင်းစင်းလက်ကာ မိုးကြိုးပစ်သံများသာ ဆူညံသွားသည်။ မြေဆိုးကြီးဘာရာကီ၊ ဒီဗွလနှင့် နောက်ပါတစ်ခွဲများ အကြီးအကျယ် ထိတ်လန့်သွားကြသည်။ ကောင်းကင်ထက်သို မော့ကြည့်ကြသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်မှ အမှောင်ကိုခွင်းကာ အလင်းတန်းတစ်ခု ထိုးကျလာသည်။ ထိုအလင်းတန်းက အိဒို၏လည်ပင်းမှ နဂါးနိုင်ဆွဲပြားဆီသို့ တိုက်ရိုက်ထိမှန်သွားပြီး အလင်းလှိုင်းလုံးကြီးများ ပြာထွက်

သွားတော့သည်။

“နှီး .. နှီး”

အလင်းလှိုင်းလုံးဖြင့် ထိခိုက်မိသည်နှင့် ဘာရာကီ၏ နောက်ပါတစ်ခွဲများ သဲတောင်ကြီးမြို့ကျသလို တသောသော တဖျော့ဖျော့လဲမြို့ကျကာ ခေတတွင်းချင်းမှာပင် ကမ္ဘာမြေကြီးနှင့် တသားတည်းဖြစ်သွားသည်။ အလင်းလှိုင်းများ ပျောက်ကွယ်သွားချိန်မှာတော့ ဒီဗွလနှင့် ဘာရာကီသာ လဲကျကျန်ရစ်သည်။ သူတို့၏ နောက်ပါတစ်သားများ တစ်ယောက်မျှ မရှိတော့ပြီ။

ပထမဆုံး ထဲလာသူမှာ ဒီဗွလ။ လက်ထဲမှ မီးကြီးကို ဝင့်ကာ ဆူရိုရှိရာ ကျောက်ခုတ်အနီး ချဉ်းကပ်သွားသည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ လက်လွတ်မခံနိုင်တော့ဘူး” အိဒိုလည်း ချုပ်နှောင်ထားရာမှ လွတ်မြောက်ပြီး ကျောက်လှေကားထစ်များကို နင်းဖြတ်ကာ ဆူရိုရှိရာသို့ ပြေးတက်လာသည်။ လှေကားထစ်ပေါ်တွင် ကျနေသည့် မီးတစ်ချောင်းကိုလည်း ကောက်ယူလာသည်။

“နာဂသိဒ္ဓိကို ငါ့ကိုယ်တိုင်ပဲ လှူတော့မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို ဒီဗွလက ဆူရိုအား မီးဖြင့်ပိုင်း ချလိုက်သည်။

အိဒီပြောဝင်သွားပြီး လက်ထဲမှဝါးဖြင့် ထိုးခံတားဆီးလိုက်သည်။

“ခွင်”

“မင်းကို အရင်ရှင်းမယ်”

ဒိဗ္ဗလနှင့် အိဒီ ဝါးချင်းယှဉ်ပြိုင် ထိုးခုတ်ကြသည်။

“ခွင် .. ခွင်”

“ဟာ”

အိဒီအနေနှင့် ဒိဗ္ဗလကိုကြာရှည်ယှဉ်ပြိုင်နိုင်စွမ်းမရှိ။ ဝါးတစ်ခြား၊ လူတစ်ခြား၊ လဲကျသွားသည်။ ဒိဗ္ဗလက အပေါ်မှ ဆီးဖိုးကာ ဝါးညှိုးဖြင့်ထိုးချသည်။ ဝါးညှိုးက အိဒီရင်ဘတ်ပေါ်ရှိ နဂါးနိုင်ဆွဲပြားပေါ် ထိုးမိသွားပြီး ရောင်ခြည်လှိုင်းများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုရောင်ခြည်များက ဝါးမှတစ်ဆင့် ဒိဗ္ဗတစ်ကိုယ်လုံးကို လှုပ်ရှားသွားသည်။ ဝါတ်လိုက်သကဲ့သို့ ဒိဗ္ဗလ တဆတ်ဆတ်တုန်ခါပြီး ပြာကျ ပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။

“အူး”

ဒဏ်ရာပေါင်းစုံရရှိနေပြီဖြစ်သော ဘာရာကီဦးခေါင်းကြီး ထောင်ကာ ပြန်ထလာသည်။

အိဒီ လဲကျနေရာမှ အလျင်အမြန်ထပြီး ကျောက်ခုတ်ထက်မှ ဆူရီခံနှောင်ကြီးများကို ဖြတ်တောက်သည်။ ဆူရီကို

ကျောက်ခုတ်ထက်မှ တွဲအချို့ ဘာရာကီကလည်း ထိုးအဟပ် နှစ်ဦးသား နံဘေးသို့ လှဲချလိုက်ရောင်လိုက်သည်။ အိဒီ ဘာရာကီခံဦးခေါင်းဖြင့် ပွတ်တိုက်မိပြီး ကျောက်သားလှေကားမှ တလိပ်ခေါက်ကွေးကျသည်။ ကျောက်သားစင်မြင့်ထက် တွင် ဆူရီတစ်ယောက်တည်း ကျန်ရစ်သည်။

ဝါးစပ်ကြီးကို ခြဟထားသည့် ဘာရာကီခံဦးခေါင်းကြီး ဆူရီထံ တိုးဝင်လာသည်။

“အား”

ဆူရီ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ပြီး မျက်လုံးကို စုံနှိတ်ချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် မြေကြီးတစ်ကောင် လျှပ်တစ်ပျက်ရောက်ရှိလာကာ ဘာရာကီခံလည်တိုင်ကို ကိုက်ချိဆွဲခါသည်။ နှစ်ယောက်သား လုံးထွေးသွားသည်။

“ဂုန်း” “ဒုန်း”

ဆူရီ ကျောက်သားစင်မြင့်ထက်မှ ပြေးဆင်းလာသည်။ အိဒီ လဲကျနေရာမှ အားယူထသည်။ အိဒီအား ဆူရီ တင်းကျပ်စွာ ဖက်တွယ်လိုက်သည်။ အိဒီက အလိုက်တသင့် ထွေးပွေ့ထားရင်း

“ဒါ ကောင်းမြတ်တဲ့ အင်မိုဂီပဲ”

မြေကြီးနှစ်ကောင် သဲကြီးမဲကြီးကိုက်ခဲတိုက်ခတ်ကြသည်။
အင်မိုဂီရောက်ရှိလာခဲ့ပြီ။ ဆူရီအား သူ့ဆုံးရှုံးရပေတော့မည်။
တကယ်တမ်းခွဲခွာကြရမည်အရေးကို သူ့နှလုံးသားက
လက်ခံဖို့ ခက်ခဲနေပြန်သည်။

“ဆူရီ တို့တွေပြောကြပြီ”

ဆူရီ သူ့ကိုဟောကြည့်သည်။ ခေါင်းကို ခါယမ်းသည်။

“မပြောတော့ဘူး အိဒီ။ ဘာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါ
တယ်”

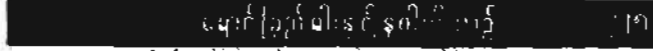
“ကျွန်မဆုံးဖြတ်ထားတဲ့အတိုင်းပဲ လုပ်တော့မယ်”

မြေကြီးနှစ်ကောင်၏ တိုက်ပွဲတွက် အိဒီဂီက အသာစီးရ
သော်လည်း အပြီးအပြတ် အနိုင်မယူနိုင်ဘဲရှိနေသည်။
တစ်ကြိမ်တွင် အင်မိုဂီက ဘာရာကီအား ကိုက်ချိပြီး မြေကြီး
တွင် ရိုက်ချပစ်လိုက်သည်။

“ဂုန်း” “ဂုန်း”

ထိုချက်မှာသွားသည့် ဘာရာကီ ပြန်မထလာနိုင်မီ အင်မိုဂီ
က သူမရှိရာဘက်သို့ ဦးခေါင်းကိုတည်ကာ ဂူရိုက်ကြည့်နေ
သည်။

“သူ့ အပြီးသတ်အနိုင်ယူနိုင်မယ့်စွမ်းအားကို ကျွန်မပေးရ
တော့မယ်”

• ဆူရီ အိဒီရင်ခွင်ထဲမှ ရုန်းထွက်လိုက်သည်။

“ဆူရီ .. မသွားပါနဲ့”

•
အိဒီ လှမ်းတားသည်ကို နားမထောင်တော့။ ဆူရီ မြေနှင်း
အင်မိုဂီရေတွင်ရပ်ကာ ညာဘက်လက်ကို ဆန်တန်းလိုက်
သည်။ သူ့မ၏ခန္ဓာကိုယ် အပြာရောင်အနီအငွေ့များ ပြာထွက်
သွားသည်။

အပြာရောင် အနီအငွေ့များက စုစည်းသိပ်သည်းသွားပြီး
အပြာရောင်ခါတ်လုံးကြီးဖြစ်သွားသည်။ ထိုအပြာရောင်
ဓာတ်လုံးကြီး အင်မိုဂီ၏ ပါးစပ်တွင်းဝင်ရောက်သွားသည်နှင့်
တပြိုင်နက် ဆူရီပုံလျက်သား လဲကျသွားတော့သည်။

“ဆူရီ ... ဆူရီ”

အိဒီ ဒူးထောက်ထိုင်ချကာ ဆူရီခန္ဓာကိုယ်အား ဓမ္မပတ်
ထားလိုက်သည်။

“ဆူရီရယ်”

ဆူရီခန္ဓာကိုယ်က ပျော့စွေနေသည်။ လှုပ်ရှားမှုမရှိတော့။
မြေနှင်းကြီး အင်မိုဂီ နတ်နင်းအသွင်သို့ ပြောင်းလဲ
ရောက်ရှိသွားပြီး တောက်ပြောင်သောအရောင်အသွေးနှင့် ဦးချို
ဆူးတောင်များ ပေါ်ထွက်လာကာ စွမ်းအားပြည့်နှင်းသစ်
ကောင်ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီ။

“အား”

ထိုစဉ် ဘာရာကီလူးလွန်၍ထလာသည်။ အင်မိုဂီက ကောင်းကင်ပေါ်သို့ ထိုးတက်အချိန်ယူပြီး အောက်သို့ပြန်စိုက် ဆင်းလာသည်။ ကိုက်ခဲရန်မြီလာထားသည့် ဘာရာကီ၏ ပါးစပ် တွင်သို့ မီးလုံးတစ်လုံး ပွတ်သွင်းလိုက်သည်။ မြေဆီမကြီး ဘာရာကီ ဖာတ်သိမ်းသွားပြီဖြစ်သည်။ မီးလုံး၏ လောင်မြိုက် မှုကြောင့် တဖန်အတွင်းမှာပင် လောင်ကျွမ်းပြာကျသွားတော့ သည်။

ကမ္ဘာမြေ၏ အန္တရာယ်ဆိုးကြီး ရှင်းလင်းသွားပါပြီ။ အင်မိုဂီ က သူတို့ နားရွှင်းကပ်ကာ အပြာရောင်ခါတ်လုံးကို အန်ထုတ် လိုက်သည်။ အပြာရောင်ခါတ်လုံးက အင်မိုဂီနှင့်သူတို့အကြား လေထဲတွင် ရပ်တည်နေသည်။

သူ့ရင်ခွင်ထဲမှ ဆူရီ လူးလွန်လာသည်။ ဆူရီ၏ လက်ကလေးတစ်ဖက်က သူ့ပါးပြင်နှင့်ညှိခေါင်းကို ပွတ်သပ် ပြီး နှစ်သိမ့်သည်။

“ဆူရီ .. ဆူရီရယ်”

သူ့အသံတွေက တိုးတိတ်တုန်ခါနေသည်။ ဆူရီက ရင်ခွင် ထဲမှနေ၍ သူ့အား နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်သောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်ရင်း

“အီဒို .. ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့။ ဘဝဆက်တိုင်းမှာ ရှင်ကို ရျစ်တယ် .. ကျွန်မတို့ ပြန်ဆုံကြမှာပါ”

ပြောပြီး မျက်လုံးလေးများ မှေးမိတ်သွားသည်။ သူ့ပွေ ဖက်ထားသည့် ဆူရီခန္ဓာကိုယ်က အပြာရောင်အစိုးအငွေ့များ အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားသည်။ ထို့နောက် အပြာရောင်ခါတ်လုံး နှင့် ပေါင်းစည်းပြီး ပိုမိုတောက်လက်သည့် ခါတ်လုံးကြီးဖြစ် သွားသည်။ ထိုခါတ်လုံးကြီးအား အင်မိုဂီက ကိုက်ချီလျက် ကောင်းကင်ထက်သို့ ဝဲယုံထိုးတက်သွားစေတော့သည်။ အင်မိုဂီ အား အီဒိုမျက်စိတစ်ဆုံး ဝေးဝေးကြည့်နေပါသည်။

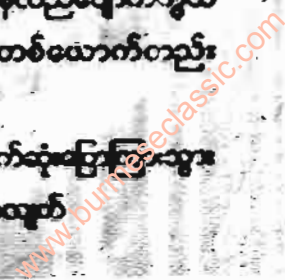
“ကောင်ကင် နတ်နဂါးဘုရား ဆန္ဒပြည့်ဝစွာလို့ မင်းတို့ အတွက် ငါဂုဏ်ယူပါတယ်”

သူ့ဘေးတွင် ရှုဒပေါ်လာပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဒါဟာ မင်းရဲ့ကံကြမ္မာပါပဲ အီဒို။ မင်းကို ငါနှုတ်ဆက် ခဲ့ပါတယ်”

သူ့ကိုနှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီး ရှုဒပြန်လည်ချောက်တွယ် သွားသည်။ ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်၌ သူတစ်ယောက်တည်း ရပ်လျက်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

သူ့အကြားအာရုံတွင်တော့ ဆူရီနောက်ဆုံးပြောကြားသွား သည့် စကားသံလေးများက ပဲ့တင်ထစ်လျှစ်

“ဆီနီ .. ဝမ်းနည်းမနေပါနဲ့။ ဘဝထက်တိုင်းမှာ
 ရွှံ့ကိုလှစ်ထား။ ကျွန်မတို့ ပြန်ဆုံကြမှာပဲ ..
 ကျွန် မ တို့ ပြန် ဆုံ ကြ မှာ ပါ ...
 ကျွန် မ တို့ ပြန် ဆုံ ကြ မှာ ပါ ...

